

IJA # 1948

ספר שמות השני לתורת האלהים

Sefer Shemot: Ha-Sheni le-Torat ha-Elohim

Vienna, 1928

ITFLEURY

DU FILM

10 Courts de Tennis

de l'Hotel Montfleury.

CONCL DE POLO (du 16 Avril au 8 Mai)
LES 2 GOLFS (Mougins et Mandelieu)

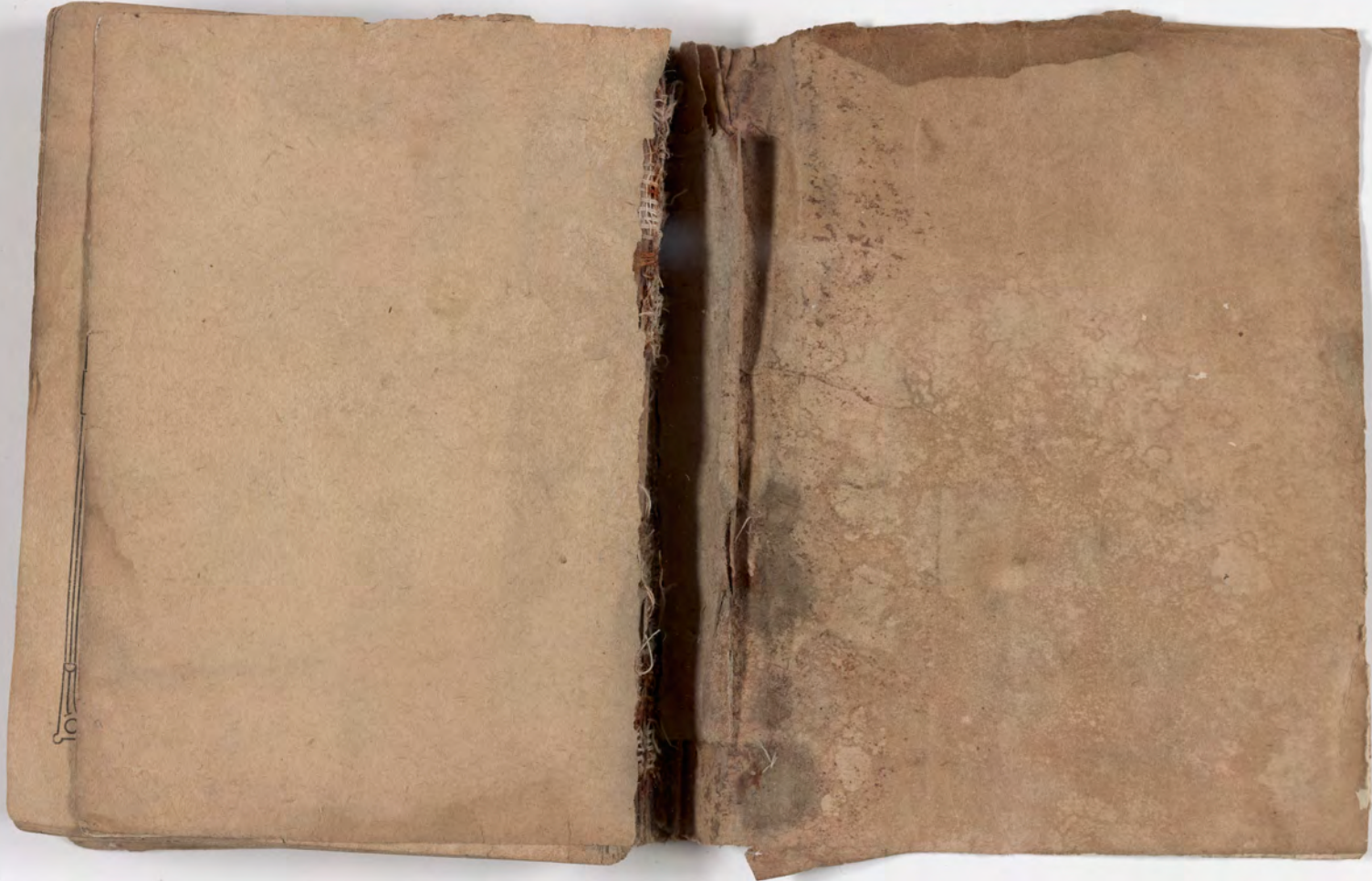
"BRUMMELL" (Nightside)

LES AMBASSADEURS
DANSANTS VITATIONS - SAS

imes

PRINTED 1966

ספר
שמות

השני לתורת האלהים

עם

ההפטרות ותפלות לכל שבתות השנה

וויין

יוסף שליזינגר אין ביינה.

THORA TOM. II.

Wien 1928

Jos. Schlesinger's Buchhandlung
I., Seitenstettengasse 5.

Made in Austria.

התפטרות

תפלה בער החולה

Une voix

של ס' שמש
מכוס :

שמות א

(ט) ואלה שמות בני ישראל הבאים
 מצרימה את יעקב איש וביתו באו:
 (י) ראובן שמעון לוי יהודה:
 (יא) יששכר זבולן ובנימן:
 (יב) דן ונפתלי גד ואשר:
 (יג) יהוי כל-נפש יצאי ירד-יעקב שבעים
 נפש ויוסף היה במצרים:
 (יד) וימת יוסף וכל-אחיו וכל הדור ההוא:
 (טו) ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במצד מצד
 נתמלא הארץ אתם:
 (טז) ויקם מלך חדש על-מצרים אשר לא-ידע את-
 יוסף:
 (יז) ויאמר אל-עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו:
 (יח) הבה נתחכמה לו פן-ירבה והיה כית-קראנה מלחמה
 ונוסף גסה הוא על-שנאינו ונלחם-בנו
 ועלה מז-הארץ:
 (יט) וישמו עליו שר מפים למען ענתו בסבלתם ויבן ערי מסבנות לפרעה את-פתם ואת-רעמסס:

(י) וּבְאִשׁוֹ יַעֲנֵנוּ אֹתוֹ בֶּן יִרְבֵּה וּבֶן יִפְרִיץ
 וְיִקְצוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: (יא) וַיַּעֲבֹדוּ מִצְרַיִם
 אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכַרְדּוּ: (יב) וַיִּמְרֹדוּ אֶת־
 תִּיבֵיהֶם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה בְּחֶמֶר וּבִלְבָנִים
 וּבְכָל־עֲבֹדָה בַשָּׂדֶה אֶת־כָּל־עֲבֹדָתָם
 אֲשֶׁר־עָבְדוּ בָהֶם בְּכַרְדּוּ: (יג) וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ
 מִצְרַיִם לְמִלְדַּת הָעִבְרִית אֲשֶׁר שֵׁם
 הָאִשָּׁת שִׁפְרָה וְשֵׁם הַשְּׂנִית פּוּטֵה:
 (יד) וַיֹּאמֶר בְּיַלְדָּכֶן אֶת־הָעִבְרִיּוֹת וּרְאִיתֶן
 עַל־הָאֲבָנִים אִם־בֶּן הוּא וְהַמְתַּן אֹתוֹ
 וְאִם־בַּת הוּא וְחָהּ: (טו) וַתִּירָאן הַמִּלְדָּת
 אֶת־הָאֱלֹהִים וְלֹא עָשׂוּ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר
 אֱלֹהֵי מִצְרַיִם וַתַּחַיֶּן אֶת־הַיְלָדִים: שֵׁן
 (טז) וַיִּקְרָא מֶלֶךְ־מִצְרַיִם לְמִלְדָּת וַיֹּאמֶר
 לָהֶן מִדְּנֵעַ עֲשִׂיתֶן הַדְּבָר הַזֶּה וַתַּחַיֶּן אֶת־
 הַיְלָדִים: (יז) וַתֹּאמְרָן הַמִּלְדָּת אֶל־
 פַּרְעֹה כִּי לֹא כְנָשִׁים הַמִּצְרַיִת הָעִבְרִית קִי־
 מֵוֹת הַגֵּה בְּשָׂרָם תָּבֹוא אֶלֶהֶן הַמִּלְדָּת

הַיְלָדוֹ: (יח) וַיִּטַּב אֱלֹהִים לְמִלְדָּת וַיִּרְבֶּה
 הָעָם וַיַּעֲצֵמוּ מְאֹד: (יט) וַיְהִי כִּי־יִרְאֶוּ
 הַמִּלְדָּת אֶת־הָאֱלֹהִים וַיַּעַשׂ לָהֶם בְּתַיִם:
 (כ) וַיִּצַן פַּרְעֹה לְכָל־עַמּוֹ לֵאמֹר כָּל־בֶּן־
 הַיְלָד הַיְהוּדִי תִשְׁלַחְהוּ וְכָל־הַבַּת
 תַּחַיֶּן: פ ב (א) וַיִּלְדֵּךְ אִישׁ מִבֵּית לֵוִי
 וַיִּקָּה אֶת־בַּת־לֵוִי: (ב) וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד
 בֶּן וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי־טוֹב הוּא וַתַּצְפְּנֵהוּ
 שְׁלֹשָׁה יָרְחִים: (ג) וְלֹא־יָכַלָה עוֹד הַצְּפִינָה
 וַתִּקַּח־לוֹ תִּבְת גֹּמָא וַתַּחְמֶרָה בַּחֲמֶר
 וּבְזָפֹת וַתִּשֶׂם בָּהּ אֶת־הַיְלָד וַתִּשֶׂם בַּסּוּף
 עַל־שִׁפְתַי הַיָּאֵד: (ד) וַתַּתְּצֵב אֶחָתוֹ מִרַחֵק
 לְדַעָה מַה־יַּעֲשֶׂה לוֹ: (ה) וַתִּרְדֵּךְ בַּת־פַּרְעֹה
 לְרַחֵץ עַל־הַיָּאֵד וַיַּעֲרַתֶּיהָ הַלֵּבֶת עַל־יָדֶךָ
 הַיָּאֵד וַתֵּרָא אֶת־הַתִּבְרָה בְּתוֹךְ הַסּוּף
 וַתִּשְׁלַח אֶת־אֲמָתָהּ וַתִּקְחָהּ: (ו) וַתִּפְתַּח
 וַתֵּרָאֶהוּ אֶת־הַיְלָד וְהִנֵּה־נֹעַר בְּכֹרָה
 וַתַּחֲמַל עָלָיו וַתֹּאמֶר מִי־לִדֵי הָעִבְרִיִּים זֶה:

(ט) ותאמר אחתו אל-בת-פרעה האלף
 וקראתי לך אשה מינקת מן העברית
 ותינקלך את-הילד: (ט) ותאמר-לה בת-
 פרעה לכי ותלך העלמה ותקרא את-
 אם הילד: (ט) ותאמר לה בת-פרעה
 היליכי את-הילד הזה והינקתו לי ואני
 אפן את-שכרך ותקח האשה הילד
 ותניקהו: (ט) ויגדל הילד ותבא-הו לבת-
 פרעה ויהי-לה לבן ותקרא שמו משה
 ותאמר כי מן-המים משית-הו: שלש

(יא) ויהי ב-ימים ההם ויגדל משה ויצא
 אל-אחיו וירא בסבלתם וירא איש מצרי
 מכה איש-עברי מאחיו: (יב) ויפן בה
 ובה וירא כי אין איש ויד את-המצרי
 ויטמנהו בחול: (יג) ויצא ביום השני והנה
 שני-אנשים עברים נצים ויאמר להשע
 למה תכה רעה: (יד) ויאמר מי שמך לאיש
 שר ושפט עלינו הלהרגני אתה אמר

פאשר הרגת את-המצרי וירא משה
 ויאמר אכן נודע הדבר: (ט) וישמע פרעה
 את-הדבר הזה ויבקש להרג את-משה
 ויברח משה מפני פרעה וישב בארץ-
 מדן וישב על-הבאר: (ט) ולכהן מדן
 שבע בנות ותבאנה ותדלנה ותמלאנה
 את-הדקמים להשקות צאן אביהן:
 (י) ויבאו הרעים ויגרשוים ויקם משה
 וישען וישק את-צאנם: (י) ותבאנה
 אל-רעואל אביהן ויאמר מדוע מחרתן
 בא היום: (י) ותאמרן איש מצרי הצילנו
 מיד הרעים ונסדלה דלה לנו וישק
 את-הצאן: (י) ויאמר אל-בנותיו ואין למה
 זה עזבתן את-האיש קראן לו ויאכל
 לחם: (כ) ויואל משה לשבת את-האיש
 ויפן את-צפרנה בתו למשה: (כ) ותלך בן
 ויקרא את-שמו גרשם כי אמר גר הייתי
 בארץ נכריה: פ (כ) ויהי ב-ימים הרבים

הָאֵלֹהִים וַיִּמַּת מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיֹּאמְרוּ בְנֵי
 יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶבְרָה וַיַּעֲקֹבוּ וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם
 אֶל־הָאֱלֹהִים מִן־הָעֶבְרָה׃ (כ) וַיִּשְׁמַע
 אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־
 בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק וְאֶת־
 יַעֲקֹב׃ (כא) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וַיֹּדַע אֱלֹהִים׃ ס וַיֵּשֶׁב ג (כב) וּמֹשֶׁה הָיָה
 רֹעֵה אֶת־צֹאן יִתְרוֹ חֹתֵנוֹ בְּתֵן מִדְיָן
 וַיִּבְהַג אֶת־הַצֹּאן אֶת־הַמִּדְבָּר וַיָּבֹא אֶל־
 הַר הָאֱלֹהִים חֹרֵב׃ (כג) וַיֵּרָא מֶלֶךְ הַיְהוָה
 אֵלָיו בְּלַבַּת־אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסִּינָה וַיֵּרָא
 וַהֲנֶה הַסִּינָה בְּעָר בָּאֵשׁ וַהֲסִנָּה אֵינֶנּוּ
 אֶפְסָל׃ (כד) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶסְרֶה־נָּא וְאֶרְאֶה
 אֶת־הַמַּרְאֶה הַגָּדֹל הַזֶּה מִדּוּעַ לֹא־יָבֹעַ
 הַסִּינָה׃ (כה) וַיֵּרָא יְהוָה כִּי סָר לִרְאוֹת וַיִּקְרָא
 אֵלָיו אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַסִּינָה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲנִי׃ (כו) וַיֹּאמֶר אֶל־תִּקְרַב
 הָלֶם שֶׁל־גַּעְלִיךָ מֵעַל רִגְלֶיךָ כִּי הַמָּקוֹם

אֲשֶׁר אָתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת־קֹדֶשׁ
 הוּא׃ (כז) וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֱלֹהֵי אֲבִיךָ אֱלֹהֵי
 אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב וַיִּסְתַּר
 מֹשֶׁה פָּנָיו כִּי יָרָא מִהַבֵּישׁ אֶל־הָאֱלֹהִים׃
 (כח) וַיֹּאמֶר יְהוָה רְאֵה רָאִיתִי אֶת־עֲנֵי עַמִּי
 אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֶת־צַעֲקָתָם שָׁמַעְתִּי
 מִפְּנֵי נְגִישׁוֹ כִּי יָדַעְתִּי אֶת־מַכְאֲבָיו׃
 (כט) וְאֶרְדָּ לְהַצִּילוֹ מִיַּד מִצְרַיִם וְלַהֲעֲלֹתוֹ
 מִן־הָאֶרֶץ הַהִוא אֶל־אֶרֶץ מִצְרָיִם וְרַחֲבָה
 אֶל־אֶרֶץ זְבֹת חֶלֶב וְדִבְשׁ אֶל־מָקוֹם
 הַכִּנְעֲנִי וְהַחֲתִי וְהָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַחִוִּי
 וְהַיְבוּסִי׃ (ל) וְעַתָּה הִנֵּה צִעַקְתָּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
 בָּאָה אֵלָי וְגִסַּרְתִּי אֶת־הַלֶּחֶם אֲשֶׁר
 מִצְרַיִם לַחֲצִים אַתֶּם׃ (לא) וְעַתָּה לֵבֹה
 וְאֶשְׁלַחְךָ אֶל־פְּרָעֹה וְהוֹצֵא אֶת־עַמִּי
 בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם׃ (לב) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
 הָאֱלֹהִים מִי אֲנֹכִי כִּי אֵלֶךְ אֶל־פְּרָעֹה וְכִי
 אֹדְעֵי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם׃ (לג) וַיֹּאמֶר

כִּי־אֶהְיֶה עִמָּךְ וְזָה־לְךָ הָאוֹת כִּי אֲנֹכִי
 שְׁלַחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֶךָ אֶת־הָעָם מִמִּצְרַיִם
 תַּעֲבֹדוּן אֶת־הָאֱלֹהִים עַל הַהָר הַזֶּה׃
 (י) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָאֱלֹהִים הִנֵּה אֲנֹכִי
 בָּא אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי לָהֶם אֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם וְאָמְרוּ־לִי מַה־
 שְׁמוֹ מַה אָמַר אֱלֹהִים׃ (י) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 אֶל־מֹשֶׁה אֲהִיָּה אֲשֶׁר אֲהִיָּה וַיֹּאמֶר בְּה
 תֹאמֶר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲהִיָּה שְׁלַחְנִי
 אֵלֵיכֶם׃ (י) וַיֹּאמֶר עוֹד אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה
 בְּה תֹאמֶר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵי
 אֲבֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק
 וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם זֶה־שְׁמוֹ
 לְעֹלָם וְהָיָה זִכְרוֹ לְדֹר דָּר׃ חֲמִשִּׁי (י) לְךָ
 וְאִסַּפְתָּ אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
 יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם נִרְאָהוּ אֵלֵי אֱלֹהֵי
 אַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב לֵאמֹר פָּקֹד פָּקֹדֶתִי
 אֶתְכֶם וְאֶת־הָעִשְׂוִי לָכֶם בְּמִצְרָיִם׃

(י) וַאֲמַר אֶעֱלֶה אֶתְכֶם מֵעֵנִי מִצְרַיִם אֶל־
 אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי
 וְהַחִתִּי וְהַיְבוּסִי אֶל־אֶרֶץ זְבֹת חֶלֶב וְדָבָשׁ׃
 (י) וְשָׁמְעוּ לְקֹלְךָ יִשְׂרָאֵל וְבָאתָ אִתָּהּ וְזִקְנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֶל־מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְאָמַרְתֶּם אֵלָיו
 יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרָיִים נִקְרָה עֲלֵינוּ וְעַתָּה
 נִלְכֶה־נָּא בְּרֶדְךָ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבָר
 וְנִזְבַּחָה לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ׃ (י) וְאֵנִי יָדַעְתִּי
 כִּי לֹא־יִתֵּן אֶתְכֶם מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְהֵלֵךְ
 וְלֹא בְיַד חֲזָקָה׃ (י) וְשְׁלַחְתִּי אֶת־יָדִי
 וְהִפִּיתִי אֶת־מִצְרַיִם בְּכַל נִפְלְאוֹתַי אֲשֶׁר
 אֲעֲשֶׂה בְּקִרְבּוֹ וּבְאַחֲרֵיהֶם וְשַׁלַּח אֶתְכֶם׃
 (כ) וְנִתַּתִּי אֶת־חֹן הַעַם־הַזֶּה בְּעֵינֵי מִצְרַיִם
 וְהָיָה כִּי תִלְכוּן לֹא תִלְכוּ רִיקָם׃
 (כ) וְשָׂאֵלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּהּ וּמִגִּבְרַתָּהּ
 בֵּיתָהּ כִּלְי־כֶסֶף וְכִלְי־זָהָב וְשִׁמְלֹת
 וְשִׁמְתֶם עַל־בְּנֵיכֶם וְעַל־בְּנֹתֵיכֶם וְנִצַּלְתֶּם
 אֶת־מִצְרַיִם׃ ד (כ) וַיַּעַן מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר

והן לא-יאמינו לי ולא ישמעו בקרי
 כי יאמרו לא-נראה אליך יהוה:
 (ב) ויאמר אליו יהוה מזה בדרך ויאמר
 משה: (ג) ויאמר השליכהו ארצה
 וישלכהו ארצה ויהי לנחש ויגס משה
 מפניו: (ד) ויאמר יהוה אל-משה שלח
 ידך ואחו בזנבו וישלח ידו ויחזק בו ויהי
 למטה בכפו: (ה) למען יאמינו כי-נראה
 אליך יהוה אלהי אבתם אלהי אברהם
 אלהי יצחק ואלהי יעקב: (ו) ויאמר יהוה
 לו עוד הבא-נא ידך בחיקך ויבא ידו
 בחיקו ויוצאה והנה ידו מצנעת בשלג:
 (ז) ויאמר השב ידך אל-חיקך וישב ידו
 אל-חיקו ויוצאה מחיקו והנה-שבר
 כבשרו: (ח) והיה אסילא יאמינו לך ולא
 ישמעו לקל האת הראשון והאמינו
 לקל האת האחרון: (ט) והיה אסילא
 יאמינו גם לשני האתות האלה ולא

ישמעו לקלך ולקחת ממני הילול
 ושפכת הנפש והיו המים אשר תקח
 מן-היאר והיו לדם ביבשת: (י) ויאמר
 משה אל-יהוה כי אדני לא איש
 דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם
 מאז דברך אל-עבדך כי כבד-פה וכבד
 לשון אנכי: (יא) ויאמר יהוה אליו מי שם
 פה לאדם או מי-ישום אלם או חרש
 או פקח או עור הלא אנכי יהוה: (יב) ועתה
 לד ואנכי אהיה עם-פיה והזריתיך אשר
 תדבר: (יג) ויאמר כי אדני שלח-נא ביד
 תשלח: (יד) ויחר-אף יהוה במשה ויאמר
 הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי-דבר
 ידבר הוא וגם הנה-הוא יצא לקראתך
 והאף ושמה בלבו: (טו) ודברת אליו
 ושמת את-ידך בריים בפיו ואנכי אהיה עם-
 פיה ועם-פיהו והזריתי אתכם את אשר
 תעשו: (טז) ודבר-הוא לך אל-העם והנה

הוא יהיה לך לפה ואמרה תהיה לך
 לאהים: (י) ואת המטה הנה תקח בידך
 אשר תעשה בו את האות: פ ש
 (י) וילך משה וישבו אל יתר חתנו ויאמר
 לו אלכה נא ואשובה אל אתי אשר
 במצרים ואראה העונם חיים ויאמר
 יתרו למשה לך לשלום: (י) ויאמר יהוה
 אל משה במדון לך שב מצרים כי
 מתו כל האנשים המבקשים את נפשיך:
 ט ויקח משה את אשתו ואת בניו
 וירכבם על החמור וישב ארצה מצרים
 ויקח משה את מטרה האלהים בידו:
 (כ) ויאמר יהוה אל משה בלכתך לשוב
 מצרימה ראה כל המפסתי אשר שמתי
 בידך ועשיתם לפני פרעה ואני אתונק
 את לבו ולא ישלח את העם: (כ) ויאמרת
 אל פרעה בזה אמר יהוה בני בכרי ישראל:
 (כ) נאמר אליך שלח את בני געבדני

ותמאן לשלחו הנה אנכי הרג את בניך
 בכרך: (כ) ויהי בכרך במלון ויפגשו
 יהוה ויבקש המיתו: (כ) ותקח צפרה
 צד ותברת את ערלת בנה ותנע לרגליו
 ותאמר כי חתודמים אתה לי: (כ) וירף
 ממנו אז אמרה חתן דמים למולת: פ
 (כ) ויאמר יהוה לאהרן לך לקראת משה
 המדברה וילך ויפגשו בחר האלהים
 וישקלו: (כ) ויגד משה לאהרן את כל
 דברי יהוה אשר שלחו ואת כל האות
 אשר צוהו: (כ) וילך משה ואהרן ויאספו
 את כל זקני בני ישראל: (ל) וידבר אהרן
 את כל הדברים אשר דבר יהוה אל
 משה ויעש האות לעיני העם: (לא) ויאמן
 העם וישמעו כי פקד יהוה את בני
 ישראל וכי ראה את עגלים ויקרו
 וישתחוו: שביע דה (א) ואחר באו משה
 ואהרן ויאמרו אל פרעה בזה אמר יהוה

אלהי ישראל שלח את-עמי ויחגורו לי
 במדבר: (ט) ויאמר פרעה מי יהוה אשר
 אשמע בקלו לשלח את-ישראל לא
 ידעתי את-יהוה וגם את-ישראל לא
 אשלח: (י) ויאמרו אלהי העברים נקרא
 עלינו גלכה נא דרך שלשת ימים
 במדבר ונזבחה ליהוה אלהינו פך
 ופגענו בדבר או בחרב: (יא) ויאמר אלהם
 מלך מצרים למה משה ואהרן תפריעו
 את-העם ממעשיו לכו לסבלתיכם:
 (יב) ויאמר פרעה הן רבים עתה עם הארץ
 והשבתי אתם מסבלתם: (יג) ויצו פרעה
 ביום ההוא את-הנגשים בעם ואת-
 שטריו לאמר: (יד) לא תאספון לתת תבן
 לעם ללבן הלבנים בתמול שלשם הם
 ילכו וקששו להם תבן: (טו) ואת מתכנת
 הלבנים אשר הם עשים תמול שלשם
 תשימו עליהם לא תגרעו ממנו כי-

נרפים הם על-פני הם צעקים לאמר
 גלכה נזבחה לאהינו: (טז) תכבד העבדה
 על-האנשים ויעשורכה ואל-ישעו
 בדברי-שקר: (יז) ויצאו נגשי העם ושטריו
 ויאמרו אל-העם לאמר כה אמר פרעה
 אינני נתן לכם תבן: (יח) אתם לכו קחו
 לכם תבן מאשר תמצאו כי אין נגרע
 מעבודתכם דבר: (יט) ויפץ העם בכל-ארץ
 מצרים לקשש קש לתבן: (כ) והנגשים
 אצים לאמר כלו מעשיכם דבר-יום
 ביומו כאשר בקויות התבן: (כא) ויפו שטרי
 בני ישראל אשר-שמו עליהם נגשי
 פרעה לאמר מדוע לא כליתם חקכם
 ללבן בתמול שלשם גם-תמול גם-היום:
 (כב) ויבאו שטרי בני ישראל ויצעקו אל-
 פרעה לאמר למה תעשה כה לעבדיך:
 (כג) תבן אין נתן לעבדיך ולבנים אמרים
 לנו עשו והנה עבדיך מקים והמאת

עמך: (י) ויאמר נרפאים אתם נרפאים על-
 בן אתם אמרים גלגה גזבחה ליהוד:
 (יח) ועתה לבו עבדו ותבן לא יפתן לבם
 ותבן לבנים תתנו: (יט) ויראו שמרי בני
 ישראל אתם ברע לאמר לא-תגרעו
 מלבניכם דבר יום ביומו: (כ) ויפגעו את-
 משה ואת-אהרן נצבים לקראתם
 בצאתם מאת פרעה: (כא) ויאמרו אלהם
 ירא יהוה עליכם וישפט אשר הבאשתם
 את-ריחנו בעיני פרעה ובעיני עבדו
 לתת-חרב בידם להרגנו: מפסיד (כב) וישב
 משה אל-יהוה ויאמר אדני למה הרעתה
 לעם הזה למה זה שלחתני: (כג) ומאז
 באתי אל-פרעה לדבר בשמך תרע לעם
 הזה והצל לא-הצלת את-עמך:
 ו (כד) ויאמר יהוה אל-משה עתה תראה
 אשר אעשה לפרעה כי ביד חזקה ישלחם
 וביד חזקה יגרשם מארצו: ס ס ס

סדר וארא

(ב) וידבר אלהים אל-משה ויאמר אליו
 אני יהוה: (ג) וארא אל-אברהם אל-
 יצחק ואל-יעקב באר שדי ושמי יהוה לא
 נודעתי להם: (ד) וגם הקמתי את-בריתי
 אתם לתת להם את-ארץ כנען את ארץ
 מגריהם אשר-גרו בה: (ה) וגם אני
 שמעתי את-נאקת בני ישראל אשר
 מצרים מעבדים אתם ואזכר את-בריתי:
 (ו) לכן אמר לבני-ישראל אני יהוה
 והוצאתי אתכם מתחת סבלת מצרים
 והצילתי אתכם מעבדתם ונאלתי אתכם
 בזרוע נטויה ובשפטים גדלים:
 (ז) ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם
 לאלהים וידעתם כי אני יהוה אלהיכם
 המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים:
 (ח) וחבאתי אתכם אל-הארץ אשר
 נשאתי את-ידי לתת אתה לאברהם

לַיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב וְנָתַתִּי אֶתְּךָ לָכֶם
 מִזְרָעָה אֲנִי יְהוָה: (ט) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בֵּן
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל־מֹשֶׁה
 מִקְצֵר רוּחַ וּמֵעֲבֹדָה קָשָׁה: פ (י) וַיְדַבֵּר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יא) בֹּא דַבֵּר
 אֶל־פְּרַעֲזֵה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְיִשְׁלַח אֶת־
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ: (יב) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
 לְפָנֵי יְהוָה לֵאמֹר הֵן בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא־
 שָׁמְעוּ אֵלַי וְאִיךָ יִשְׁמְעֵנִי פְרַעֲזֵה וְאֲנִי
 עָרַל שְׂפֹתַיִם: פ (יג) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־
 מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וַיִּצְוֶם אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאֶל־פְּרַעֲזֵה מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְהוֹצִיא אֶת־
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: ס שֵׁנִי (יד) אֵלֶּה
 רֹאשֵׁי בֵית־אֲבֹתֶם בְּנֵי רְאוּבֵן בְּכֹר
 יִשְׂרָאֵל חֲנוּךְ וּפְלוּא חֲצֹרן וְכַרְמִי אֵלֶּה
 מִשְׁפַּחַת רְאוּבֵן: (טו) וּבְנֵי שִׁמְעוֹן יְמוּאֵל
 וְיָמִין וְאַחֵד וְיִכִּין וְצַחֵר וְשֹׁאֵי־לָד
 חֲבַנְעָנִית אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת שִׁמְעוֹן: (טז) וְאֵלֶּה

שְׁמוֹת בְּנֵי־לֵוִי לְתַלְדֹתָם גֵּרְשׁוֹן וּמְהַרֵּי
 וּמְרָרִי וּשְׁנִי חֲנִי לֵוִי שִׁבְעֵי וּשְׁלֹשִׁים
 וּמֵאֵת שָׁנָה: (יז) בְּנֵי גֵרְשׁוֹן לְבִנֵי וּשְׁמַעִי
 לְמִשְׁפַּחַתָּם: (יח) וּבְנֵי קַהַת עֲמֶרָם וַיִּצְהַר
 וְחִכְרוֹן וְעִזִּיאֵל וּשְׁנִי חֲנִי קַהַת שְׁלֹשׁ
 וּשְׁלֹשִׁים וּמֵאֵת שָׁנָה: (יט) וּבְנֵי מְרָרִי
 מַחֲלִי וּמוּשִׁי אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת הַלֵּוִי
 לְתַלְדֹתָם: (כ) וַיִּקַּח עֲמֶרָם אֶת־יֹזָבֵד
 דָּדָתוֹ לֹו לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לוֹ אֶת־אַהֲרֹן
 וְאֶת־מֹשֶׁה וּשְׁנֵי חֲנֵי עֲמֶרָם שִׁבְעֵי
 וּשְׁלֹשִׁים וּמֵאֵת שָׁנָה: (כא) וּבְנֵי יִצְהָר
 קָדָח וְנַפְגִּי וְזַכְרִי: (כב) וּבְנֵי עִזִּיאֵל מִישָׁא
 וְאַלְצָפָן וּסְתָרִי: (כג) וַיִּקַּח אַהֲרֹן אֶת־
 אֵלִישֶׁבֶע בַּת־עֲמִינָדָב אַחֹת נַחֲשׁוֹן לֹו
 לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לוֹ אֶת־נָדָב וְאֶת־אֲבִיהוּא
 אֶת־אֲלֵעָזָר וְאֶת־אִיתָמָר: (כד) וּבְנֵי קָדָח
 אֲסִיר וְאַלְקָנָה וְאַבְיָאָסָה אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת
 הַקָּהָתִי: (כה) וְאַלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן לָקַח לֹו

מִבְּנֹת פְּוִטְיָאֵל לֹא לְאִשָּׁה וְתִלְדַּ לֹא
 אֶת־פִּינְחָם אֵלֶּה רְאִשֵׁי אֲבוֹת הַלְלוּיִם
 לְמִשְׁפַּחְתָּם: (כ) הוּא אֶהְרֵן וּמֹשֶׁה אֲשֶׁר
 אָמַר יְהוָה לָהֶם הוֹצִיאֵנִי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־צַבְאוֹתָם: (כ) הֵם
 הַמְדַבְּרִים אֶל־פְּרָעָה מֶלֶךְ־מִצְרַיִם
 לְהוֹצִיא אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם הוּא
 מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: (כ) וַיְהִי בַיּוֹם דִּבְרַי יְהוָה אֶל־
 מֹשֶׁה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: ס שְׁלִישִׁי (כ) וַיְדַבֵּר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר אֲנִי יְהוָה דִּבְרַי
 אֶל־פְּרָעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם אֵת כָּל־אֲשֶׁר
 אֲנִי דִבַּרְתִּי אֵלֶיךָ: (ל) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לִפְנֵי יְהוָה
 הֵן אֲנִי עֲבֹל שְׂפָתַיִם וְאִידִי יִשְׁמַע אֵלַי
 פְּרָעָה: פ ז (ט) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 רָאָה נִתְתִּידֵךְ אֵלֶיִם לְפְרָעָה וְאַהֲרֹן אַחִידֵךְ
 יְהִיֵה נְבִיאֵךְ: (ט) אֵתְּהָ תְדַבֵּר אֵת כָּל־אֲשֶׁר
 אֲצַוֶּה וְאַהֲרֹן אַחִידֵךְ יְדַבֵּר אֶל־פְּרָעָה
 וְשַׁלַּח אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶצוֹ: (ט) וְאֲנִי

אֶקְשֶׁה אֶת־לִבְךָ פְּרָעָה וְהִרְבִּיתִי אֶת־
 אֶתְתִּי וְאֶת־מוֹפְתֵי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: (ט) וְלֹא־
 יִשְׁמַע אֲלֵכֶם פְּרָעָה וְנִתְתִי אֶת־יָדֵי
 בְּמִצְרַיִם וְהוֹצֵאתִי אֶת־צַבְאוֹתִי אֶת־עַמִּי
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשִׁפְטִים
 נְדָלִים: (ט) וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֲנִי יְהוָה
 בְּנִטְוֵתִי אֶת־יָדֵי עַל־מִצְרַיִם וְהוֹצֵאתִי אֶת־
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם: (ט) וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
 כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֲתָם כְּכֹעֲשׂוֹ: (ט) וּמֹשֶׁה
 בְּדֹשְׁמַנִּים שָׁנָה וְאַהֲרֹן בְּדֹשְׁלֵשׁ
 וּשְׁמַנִּים שָׁנָה בְּדַבְּרָם אֶל־פְּרָעָה: פּוּנִישׁ
 (ט) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:
 (ט) כִּי יְדַבֵּר אֲלֵכֶם פְּרָעָה לֵאמֹר תִּנּוּ לָכֶם
 מוֹפֵת וְאָמַרְתֶּם אֶל־אַהֲרֹן קַח אֶת־מַטְּךָ
 וְהִשְׁלַךְ לִפְנֵי־פְרָעָה יְהִי לְתַנּוּן: (ט) וַיָּבֹא
 מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּרָעָה וַיַּעֲשׂוּ כֵן כְּאֲשֶׁר
 צִוָּה יְהוָה וַיִּשְׁלַךְ אַהֲרֹן אֶת־מַטְּהוֹ לִפְנֵי
 פְּרָעָה וּלְפָנָי עֲבָדָיו וַיְהִי לְתַנּוּן: (ט) וַיִּקְרָא

מבנות פוטיאל לו לאשה נתלד לו
את פניהם אלה ראשי אבות הלויים
למשפחתם: (ט) הוא אהרן ומשה אשר
אמר יהוה להם הוציאו את בני ישראל
מארץ מצרים על צבאתם: (י) הם
המדברים אל פרעה מלך מצרים
להוציא את בני ישראל ממצרים הוא
משה ואהרן: (יט) ויהי ביום דבר יהוה אל
משה בארץ מצרים: ס שלשי (כט) וידבר
יהוה אל משה לאמר אני יהוה דבר
אל פרעה מלך מצרים את כל אשר
אני דבר אליך: (ל) ויאמר משה לפני יהוה
הן אני עבד שפתיים ואיך ישמע אלי
פרעה: פ ז (א) ויאמר יהוה אל משה
ראה נתתיך לאהים לפרעה ואהרן אחיך
יהוה נביאך: (ב) אתה תדבר את כל אשר
אצרך ואהרן אחיך ידבר אל פרעה
ושלח את בני ישראל מארצו: (ג) ואני

אקשה את לב פרעה והרביתי את
אתתי ואת מופתי בארץ מצרים: (ד) ולא
ישמע אלכם פרעה ונתתי את ידי
במצרים והוצאתי את צבאתי
בני ישראל מארץ מצרים בשפטים
גדלים: (ה) וידעו מצרים כי אני יהוה
בנטתי את ידי על מצרים והוצאתי את
בני ישראל מתוכם: (ו) ויעש משה ואהרן
כאשר צוה יהוה אתם בן עשו: (ז) ומשה
בן שמנים שנה ואהרן בן שלש
ושמנים שנה בדברם אל פרעה: פ וישי
(ח) ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר:
(ט) כי ידבר אלכם פרעה לאמר תנו לכם
מופת ואמרת אל אהרן קח את מטה
והשליך לפני פרעה יהי לתנין: י ויבא
משה ואהרן אל פרעה ויעשו כן כאשר
צוה יהוה וישלך אהרן את מטהו לפני
פרעה ולפני עבדיו ויהי לתנין: (יא) ויקרא

גַּם־פָּרַעַה לַחֲכָמִים וּלְמַכְשָׁפִים וַיַּעֲשׂוּ
 גַּם־הֵם חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם בְּלִהְטִיהֶם בָּן׃
 (י) וַיִּשְׁלִיכוּ אִישׁ מִטְּהוֹ וַיְהִיו לְתַנִּינִם
 וַיִּבְלַע מִטְּהַ־אֶהָרֶן אֶת־מִמְטָתָם׃ (י) וַיַּחְזֹק
 לֵב פָּרַעַה וְלֹא שָׁמַע אֶלְהֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
 יְהוָה׃ ס (י) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּכַד
 לֵב פָּרַעַה מֵאֵן לִשְׁלַח הָעָם׃ (ט) לֵךְ אֶל־
 פָּרַעַה בַּבֹּקֶר הַזֶּה יֵצֵא הַמִּיָּמָה וּנְצַבְתָּ
 לִקְרֹאתוֹ עַל־שַׁפְתַּי הַיָּאֹר וְהַמַּטְהָ אֲשֶׁר־
 נִהְיָה לְנִחֹשׁ תִּקַּח בְּיָדְךָ׃ (ט) וְאָמַרְתָּ אֵלָיו
 יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים שְׁלַחְנִי אֵלֶיךָ
 לֵאמֹר שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדְנִי בַמִּדְבָּר
 וְהִנֵּה לֹא־שָׁמַעַתָּ עַד־כֹּה׃ (י) בַּה אָמַר
 יְהוָה בְּנֹאת תִדַּע כִּי אֲנִי יְהוָה הִנֵּה אֲנֹכִי
 מִכָּה ׀ בַּמַּטְהָ אֲשֶׁר־בְּיָדִי עַל־הַמַּיִם
 אֲשֶׁר בַּיָּאֹר וְנִהְיָה לְחָם׃ (י) וְהִדְגָה אֲשֶׁר־
 בַּיָּאֹר תָּמוּת וּבְכֹאשׁ הַיָּאֹר וּנְלָאוּ מִצְרַיִם
 לִשְׁתּוֹת מַיִם מִן־הַיָּאֹר׃ ס (י) וַיֹּאמֶר יְהוָה

אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־אֶהָרֶן קַח מַטְהָ וּנְמַה־
 יָדְךָ עַל־מִימֵי מִצְרַיִם עַל־נְהַרְתָּם ׀ עַל־
 יְאֹדֵיהֶם וְעַל־אֲנַמִּיהֶם וְעַל כָּל־מִקְוֵה
 מִימֵיהֶם וַיְהִי־דָם וַיְהִיהֶם דָּם בְּכָל־אֶרֶץ
 מִצְרַיִם וּבְעַצִּים וּבְאֲבָנִים׃ (י) וַיַּעֲשׂוּ־כֵן
 מֹשֶׁה וְאֶהָרֶן כַּאֲשֶׁר ׀ צִוָּה יְהוָה וַיָּרוּם
 בַּמַּטְהָ וַיָּד אֶת־הַמַּיִם אֲשֶׁר בַּיָּאֹר לְעֵינֵי
 פָּרַעַה וּלְעֵינֵי עַבְדָּיו וַיִּהְפְּכוּ כָּל־הַמַּיִם
 אֲשֶׁר־בַּיָּאֹר לְחָם׃ (י) וְהִדְגָה אֲשֶׁר־בַּיָּאֹר
 מִתָּה וּבְכֹאשׁ הַיָּאֹר וְלֹא־יִבְלֹוּ מִצְרַיִם
 לִשְׁתּוֹת מַיִם מִן־הַיָּאֹר וַיְהִי הַדָּם בְּכָל־
 אֶרֶץ מִצְרַיִם׃ (י) וַיַּעֲשׂוּ־כֵן חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם
 בְּלִטְיָהֶם וַיַּחְזֹק לֵב־פָּרַעַה וְלֹא־שָׁמַע
 אֶלְהֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה׃ (י) וַיִּפֶן פָּרַעַה
 וַיָּבֹא אֶל־בֵּיתוֹ וְלֹא־שָׁת לֶבֶן גַּם־לְזֹאת׃
 (י) וַיַּחְפְּרוּ כָּל־מִצְרַיִם סְבִיבַת הַיָּאֹר
 מַיִם לִשְׁתּוֹת כִּי לֹא יִבְלֹוּ לִשְׁתּוֹת מִמֵּי
 הַיָּאֹר׃ (י) וַיִּמְלֵא שִׁבְעַת יָמִים אֶהָרֵי הַכּוֹת־

יהוה אתה יאוד: פ (כ) ויאמר יהוה אל
 משה בא אל פרעה ואמרת אליו כה
 אמר יהוה שלח את עמי ויעבדני:
 (כא) ואם מאן אתה לשלח הנה אנכי נגף
 את כל גבולך בצפרדעים: (כב) ושרץ
 היאר צפרדעים ועלו וביאו בביתך
 ובחור משכבתך ועל משתך ובבית
 עבדך ובעמך ובתנוךך ובמשארותיך:
 (כג) ובכה ובעמך ובכל עבדך ועלו
 הצפרדעים: ח (כד) ויאמר יהוה אל משה
 אמר אל אהרן גטה את ידך במשך
 על הנחלת על היארים ועל האגמים
 ותעל את הצפרדעים על ארץ מצרים:
 (כה) ויש אהרן את ידו על מימי מצרים
 ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים:
 (כו) ויעשו בקה החרטמים בלטיהם ויעלו את
 הצפרדעים על ארץ מצרים: (כז) ויקרא
 פרעה למשה ולאהרן ויאמר העתירו

אליהוה ויסר הצפרדעים ממני ומעמי
 נאשלחה את העם וינבחו ליהוה:
 (כח) ויאמר משה לפרעה התפאר עלי
 למתי | אעתיר לך ולעבדך ולעמך
 להכרית הצפרדעים ממך ומבתיך רק
 ביאר תשארנה: (כט) ויאמר למחר ויאמר
 כדברך למען תוע פראין ביהוה
 אלהינו: ח (ל) וסרו הצפרדעים ממך
 ומבתיך ומעבדך ומעמך רק ביאר
 תשארנה: (לא) ויצא משה ואהרן מעם
 פרעה ויצעק משה אליהוה על דבר
 הצפרדעים אשר שם לפרעה: (לב) ויעש
 יהוה כדבר משה וימתו הצפרדעים
 מן הבתים מן הנחלת ומן השדות:
 (לג) ויצברו אתם חמרם חמרם ותבאש
 הארץ: (לד) וירא פרעה כי היתה
 הרוחה והכבד את לבו ולא שמע
 אלהם כאשר דבר יהוה ס (לה) ויאמר

והנה אל-משה אמר אל-אהרן נמנה
 את-מטה ונהך את-עפר הארץ והנה
 לכננס בכל-ארץ מצרים: (י) ויעשו-כן
 ויש אהרן את-ידו במטהו ונהך את-עפר
 הארץ ותהי הכננס באדם ובבהמה כל-
 עפר הארץ הנה כננס בכל-ארץ מצרים:
 (י) ויעשו-כן החרטמים בלטיהם להוציא
 את-הכננס ולא יכלו ותהי הכננס באדם
 ובבהמה: (ט) ויאמרו החרטמים אל-פרעה
 אצבע אלהים הוא ויחזק לב-פרעה
 ולא-שמע אלהם כאשר דבר יהוה: ס
 (ט) ויאמר יהוה אל-משה השכם בפקדו
 והתניב לפני פרעה הנה יוצא המימה
 ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח עמי
 ויעבדני: (י) כי אם-אינך משלח את-עמי
 הנהי משליח בך ובעבדך ובעמך
 ובבתיך את-הערב ומלאו בתי מצרים
 את-הערב וגם האדמה אשר-תם עליה:

(ט) והפליתי ביום ההוא את-ארץ נשון
 אשר עמי עמד עליה לבלתי היות-שם
 ערב למען תדע כי אני יהוה בקרב
 הארץ: ששי (יט) ושמתי פדת בין עמי ובין
 עמך למחר יהיה האת הנה: (ט) ויעשה-זה
 כן ויבא ערב ככר ביתה פרעה ובית
 עבדיו ובכל-ארץ מצרים תשחת הארץ
 מפני הערב: (כ) ויקרא פרעה אל-משה
 ולא-הרן ויאמר לכו זכחו לאלהיכם
 בארץ: (כ) ויאמר משה לא גכון לעשות
 כן כי תועבת מצרים גזפה ליהוה
 אלהינו הן גזפה את-תועבת מצרים
 לעיניהם ולא יסקלנו: (כ) דרך שלשת
 ימים גלך במדבר וזבחנו ליהוה אלהינו
 כאשר יאמר אלינו: (כ) ויאמר פרעה אנכי
 אשלח אתכם וזבחתם ליהוה אלהיכם
 במדבר נק הרתק לא-תרחיקו ללכת
 העתירו בעדי: (כ) ויאמר משה הנה אנכי

יוצא מעמד והערתני אל-יהוה וסר
 הערב מפרעה מעבדיו ומעמו מחר
 רק אל-יסת פרעה התל לבלתי שלח
 את-העם לזבח ליהוה: (ט) ויצא משה
 מעם פרעה ויעתר ל-יהוה: (כ) ויעש יהוה
 כדבר משה ויסר הערב מפרעה מעבדיו
 ומעמו לא נשאר אחר: (כח) ויכבד פרעה
 את-לבו גם בפעם הזאת ולא שלח את-
 העם: פ ט (א) ויאמר יהוה אל-משה
 בא אל-פרעו ודברת אליו כה-אמר
 יהוה אלתי העברים שלח את-עמי
 ויעבדני: (י) כי אם-מאן אתה לשלח ועודת
 מחזיק בם: (י) הנה יד-יהוה הויה במקנה
 אשר בשדה בפוסים בחמרים בגמלים
 בבקר ובצאן דבר כבד מאד: (י) והפלה
 יהוה בין מקנה ישראל ובין מקנה
 מצרים ולא ימות מפל-לבני ישראל
 דבר: (ה) וישם יהוה מועד לאמר מתי

ויעשה יהוה הדבר הזה בארץ: (י) ויעש
 יהוה את-הדבר הזה ממחרת וימת כל
 מקנה מצרים וממקנה בני-ישראל לא-
 מת אחר: (י) וישלח פרעה והנה לא-מת
 ממקנה ישראל עד-אחר ויכבד לב
 פרעה ולא שלח את-העם: פ (י) ויאמר
 יהוה אל-משה ואל-אהרן קחו לכם
 מלא הפניכם פיה כבשן וזרקו משו:
 השמימה לעיני פרעה: (י) והנה לאבך על
 כל-ארץ מצרים ויהי על-האדם ועל-
 בהמה לשחין פרח אבעבעת בכל-
 ארץ מצרים: (י) ויקחו את-פיה הכבשן
 ויעמדו לפני פרעה ויזרק אתו משה
 השמימה ויהי שחין אבעבעת פרח
 באדם ובבהמה: (י) ולא יוכלו החרטמים
 לעמד לפני משה מפני השחין כי-היה
 השחין בחרטמים ובכל-מצרים: (י) ויחזק
 יהוה את-לב פרעה ולא שמע אלהם

בְּאִשֶּׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה׃ ס (י) וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִשָּׁב בְּפִקֹּר וְהִתְעַבֵּב
 לִפְנֵי פִרְעֹה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה
 אֵלָדָּי הָעֲבָרִים שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדְנִי׃
 (יז) כִּי אֲבַפְּעֶם הַזֹּאת אֲנִי שְׁלַח אֶת־כָּל־
 מַגִּפְתֵּי אֶל־לִבְךָ וּבַעֲבֹדֶיךָ וּבַעֲמֹד בְּעֵבֹר
 תִּדְעֵ כִּי אִין קָמְנִי בְּכָל־הָאָרֶץ׃ (יח) כִּי עָתָה
 שְׁלַחְתִּי אֶת־יָדִי וְאָדָּ אֹתָךְ וְאֶת־עַמְּךָ
 בְּדַבְּרוֹ וּתְכַחַד מִן־הָאָרֶץ׃ (יט) וְאוֹלָם בְּעֵבֹר
 וְאֵת הָעַמְדָּתִיךָ בְּעֵבֹר הִרְאִיתָךְ אֶת־כַּחַד
 וְלִמְעַן סַפֵּר שְׁמִי בְּכָל־הָאָרֶץ׃ שְׁבִיעִי
 (י) עוֹדָךְ מִסְתּוֹלֵל בְּעַמִּי לְבַלְתִּי שְׁלַחֶם׃
 (יא) הִנְנִי מִמְטִיר בְּעַת מָחָר בָּרֶד בְּבֶד מְאֹד
 אֲשֶׁר לֹא־הָיָה כִּמְהוּ בַּמִּצְרַיִם לְמִן־הַיּוֹם
 הַזֶּה׃ וְעַד־עָתָה׃ (יב) וְעָתָה שְׁלַח הָעֹז
 אֶת־מִקְנֶךָ וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר לָךְ בַּשָּׂדֶה כָּל־
 הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה אֲשֶׁר־יִמְצָא בַּשָּׂדֶה
 וְלֹא יֵאָסֶף הַבֵּיתָה וַיָּרֶד עֲלֵהֶם הַבָּרָד

וּמָתוּ׃ (יג) הִרְא אֶת־דְּבַר יְהוָה מֵעֲבֹדֶי
 פִּרְעֹה הַנֵּיִם אֶת־עֲבֹדוֹ וְאֶת־מִקְנֵהוּ אֶל־
 הַבָּתִּים׃ (יד) וְאֲשֶׁר לֹא־שָׁם לְבוֹ אֶל־דְּבַר
 יְהוָה וַיַּעֲזֹב אֶת־עֲבֹדוֹ וְאֶת־מִקְנֵהוּ
 בַּשָּׂדֶה׃ פ (טו) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 נִשֵּׂה אֶת־יָדְךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי בָרָד
 בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־הָאָדָם וְעַל־
 הַבְּהֵמָה וְעַל כָּל־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם׃ (טז) וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־מַטְּהוֹ עַל־
 הַשָּׁמַיִם וַיְהוֶה גֶּתִן קֹלֶת וּבָרָד וּתְהַלֵּד־
 אִשׁ אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּמָּטֵר יְהוָה בָּרָד עַל־אֶרֶץ
 מִצְרַיִם׃ (יז) וַיְהִי בָרָד וְאִשׁ מִתְּלַקְחַת בַּתוֹךְ
 הַבָּרָד כְּבָד מְאֹד אֲשֶׁר לֹא־הָיָה כִּמְהוּ
 בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאִזְ הַיְּהִיתָה לְגֹוִי׃ (יח) וַיִּדֹּף
 הַבָּרָד בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם אֶת כָּל־אֲשֶׁר
 בַּשָּׂדֶה מֵאָדָם וְעַד־בְּהֵמָה וְאֶת כָּל־
 עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה הִכָּה הַבָּרָד וְאֶת־כָּל־עֵץ
 הַשָּׂדֶה שִׁבַּר׃ (יט) וַיִּקַּח בְּאֶרֶץ נֶשֶׁן אֲשֶׁר־שָׁם

נעבדיו: (ה) ויחזק לב פרעה ולא שלח
את בני ישראל כאשר דבר יהוה בגד

משה: פ פ פ

סדר בא

ו (א) ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה
כִּי־אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת־לִבּוֹ וְאֶת־לֵב
עַבְדּוֹ לְמַעַן שְׂתִי אֶתְתִּי אֱלֹה בְקַרְבּוֹ:
ט וְלְמַעַן תִּסְפָּר בְּאָזְנֵי כְנָף וּבְדַבְרֵךָ אֶת
אֲשֶׁר הִתְעַלְלֹתִי בְּמִצְרַיִם וְאֶת־אֶתְתִּי
אֲשֶׁר־שָׂמְתִי בָם וַיִּדְעַתֶּם כִּי־אֲנִי יְהוָה:
ט וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּרֹעֹה וַיֹּאמְרוּ
אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִיִּים עַד־
מָתִי מֵאֲנֶתְךָ לָעֲנַת מִפְּנֵי שְׁלַח עַמִּי
וַיַּעֲבֹדֵנִי: (ו) כִּי אִם־מֵאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח אֶת־
עַמִּי הֲנִי מִבְּיַד מִיָּד מִיָּד אֲרַבֶּה בְּגִבְרָתְךָ:
ח וְכִסְפָּה אֶת־עֵינֵי הָאָרֶץ וְלֹא יִכָּל לִרְאוֹת
אֶת־הָאָרֶץ וְאָכַל אֶת־יֵתֶר הַפְּלִטָּה
הַנִּשְׁאַרְתָּ לָכֶם מִן הַבָּרָד וְאָכַל אֶת־כָּל־

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה בְּרָד: (כ) וַיִּשְׁלַח
פְּרֹעֹה וַיִּקְרָא לַמִּשְׁחָה וְלֹא־הָרָן וַיֹּאמֶר
אֲלֵהֶם הַמַּטִּי הַפַּעַם יְהוָה הַצְדִּיק וְאֲנִי
וְעַמִּי הַרְשָׁעִים: (כח) הִעֲתִירוּ אֵל יְהוָה וְרַב
מִהֵיט קִלְת אֱלֹהִים וּבָרָד וְאֲשַׁלַּחְהָ
אֶתְכֶם וְלֹא תִסְפּוּן לָעֵמֶד: (כט) וַיֹּאמֶר אֵלָיו
מֹשֶׁה כִּצְאֹתִי אֶת־הָעִיר אֶפְרַשׁ אֶת־כַּפְּפֵי
אֶל־יְהוָה הַקְּלוֹת יְהוּדָלוֹן וְהַבָּרָד לֹא
יְהִי־עוֹד לְמַעַן תִּדַּע כִּי לִי־הוּא הָאָרֶץ:
ל וְאַתָּה וְעַבְדְּךָ יִדְעִתִּי כִּי מֵרַם תִּירָאוּן
מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים: (לא) וְהַפְּשַׁתָּה וְהַשְׁעִנָּה
נִפְתָּה כִּי הַשְׁעִנָּה אֲכִיב וְהַפְּשַׁתָּה נִבְעַל:
לב וְהַהֲטָה וְהַכְּסַמְתָּ לֹא נָפוּ כִּי אֶפְיֹלֶת
הַבָּה: (מפסר) לג וַיִּצְא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרֹעֹה אֶת־
הָעִיר וַיִּפְרֹשׁ כַּפְּפָיו אֶל־יְהוָה וַיַּחְדְּלוּ
הַקְּלוֹת וְהַבָּרָד וּמָטָר לֹא־נָתַד אֶרְצָה:
לד וַיָּבֹא פְּרֹעֹה כִּי־חָדַל הַמָּטָר וְהַבָּרָד
וְהַקְּלוֹת וַיִּסָּף לַחֲטֹא וַיִּכְבַּד לִבּוֹ הוּא

הָעֵץ הַצֶּמֶח לְכֶם מִן־הַשָּׂדֶה: (י) וּמֵלֶאֱוֹ
 בְּתִיד וּבְתִי כָל־עֲבָדֶיךָ וּבְתִי כָל־מִצְרַיִם
 אֲשֶׁר לֹא־רָאוּ אֲבֹתֶיךָ וְאֲבוֹת אֲבֹתֶיךָ
 מִיּוֹם הַיּוֹתֵם עַל־הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה
 וַיִּסֶן וַיֵּצֵא מֵעַם פְּרַעֲה: (י) וַיֹּאמְרוּ עֲבָדֵי
 פְּרַעֲה אֵלָיו עַד־מָתִי יִהְיֶה זֶרֶ לְנוּ
 לְמוֹקֵשׁ שְׁלַח אֶת־הָאֲנָשִׁים וַיַּעֲבְדוּ אֶת־
 יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם הַמֶּרֶס פָּדַע כִּי אֲבָדָה
 מִצְרַיִם: (י) וַיּוֹשֶׁב אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן
 אֶל־פְּרַעֲה וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לְכוּ עֲבָדוּ אֶת־
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִיּוֹם הַהַלְכִים: (י) וַיֹּאמֶר
 מֹשֶׁה בְּנַעֲרֵינוּ וּבְזַמְנֵינוּ גִלְדָּה בְּכַנְיֵנו
 וּבְכַנּוּתֵנוּ בְּצֹאנֵנוּ וּבְבִקְרָנוּ גִלְדָּה כִּי חָג־
 יְהוָה לָנוּ: (י) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם יְהִי בֶן־יְהוָה
 עִמָּכֶם כַּאֲשֶׁר אֲשַׁלַּח אֶתְכֶם וְאֶת־מִסְפָּכֶם
 רְאוּ כִי־רַעַה גִּנְדַּת פְּנֵיכֶם: (יא) לֹא־כֵן לְכוּ גֹאֲ
 הַנְּבָרִים וַעֲבַדוּ אֶת־יְהוָה כִּי אֵתָּה אַתֶּם
 מִבְּקָשִׁים וַיַּגִּישׁ אֹתָם מֵאֵת פְּנֵי פְּרַעֲה: ס

שְׁנֵי־יָבִי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְטֹה יָדְךָ עַל־
 אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאַרְבָּה וַיַּעַל עַל־אֶרֶץ
 מִצְרַיִם וַיֹּאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאֶרֶץ אֶת
 כָּל־אֲשֶׁר הַשָּׂדֶה הִבְרִי: (י) וַיִּטַּמְשֶׁה אֶת־
 מִטְּהוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיְהוֶה נֶהֱג רוּחַ־
 קָדִים בְּאֶרֶץ כָּל־הַיּוֹם הַהוּא וְכָל־הַלֵּילָה
 הִבְקַר הָיָה וְרוּחַ הַקָּדִים נָשָׂא אֶת־
 הָאֲרָבָה: (י) וַיַּעַל הָאֲרָבָה עַל כָּל־אֶרֶץ
 מִצְרַיִם וַיִּנָּח בְּכָל־זָבוּל מִצְרַיִם כִּבְד
 מְאֹד לְפָנָיו לֹא־הָיָה כֵּן אֲרָבָה כְּמֹהוּ
 וְאֶתְרֵנוּ לֹא יְהִי־הֶכֶן: (י) וַיִּכַּס אֶת־עֵין
 כָּל־הָאֶרֶץ וַתַּחֲשֹׁךְ הָאֶרֶץ וַיֹּאכַל אֶת־
 כָּל־עֵשֶׂב הָאֶרֶץ וְאֵת כָּל־פְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר
 הוֹתִיר הַבְּרִד וְלֹא־נֹתַר כָּל־יֶזֶק בְּעֵץ
 וּבְעֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:
 (י) וַיִּמְהַר פְּרַעֲה לִקְרֹא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן
 וַיֹּאמֶר הִטָּאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלָכֶם:
 (י) וְעַתָּה שָׂא גֹאֲ הִטָּאתִי אֶךְ הַפַּעַם

ובעתירו ליהוה אלהיכם ויסר מעלי רק
 את המות הזה: (יח) ויצא מעם פרעה
 ניעתר אליהוה: (יט) ויהפך יהוה ריחמים
 חזק מאד וישא את הארבה ויתקעהו
 ימה סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול
 מצרים: (כ) ויחזק יהוה את לב פרעה ולא
 שלח את בני ישראל: פ (כא) ויאמר יהוה
 אל משה נמה ידך על השמים ויהי
 חשך על ארץ מצרים ומש חשך: (כב) ויט
 משה את ידו על השמים ויהי חשך
 אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים:
 (כג) ולא ראו איש את אחיו ולא קמו איש
 מתחתיו שלשת ימים ולכל בני ישראל
 היה אור במושבם: ויביע (כד) ויקרא
 פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את
 יהוה רק צאנכם וקמקם יצג גם טפכם
 ילך עמכם: (כה) ויאמר משה גם אתה
 תתן בידני זבחים ועלה ועשינו ליהוה

אלהינו: (כו) וגם מקננו ילך עמנו ולא
 תשאור פרסה בי ממנו נקה לעבד את
 יהוה אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד
 את יהוה עד באנו שמה: (כז) ויחזק יהוה
 את לב פרעה ולא אברה לשלחם:
 (כח) ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר לך
 אל תסוף ראות פני פי ביום ראית פני
 תמות: (כט) ויאמר משה בן דברת לא אסף
 עוד ראות פניך: פ יא (ל) ויאמר יהוה
 אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה
 ועל מצרים אחר כן ישלח אתכם מזה
 כשליחו בלילה גרש יגרש אתכם מזה:
 (לא) ודבר נא באזני העם וישלחו איש מאת
 בעהו ואשה מאת רעותה בל יקסף
 וכלי זקב: (לב) ויתן יהוה את חן העם בעיני
 מצרים גם ו האיש משה גדול מאד
 בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני
 העם: פ ויביע (לג) ויאמר משה כה אמר

יהוה פתחת הלילה אני יוצא בתוך מצרים: (ט) ומת כל בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישב על נסאו עד בכור השפחה אשר אתך הרחם וכל בכור בהמה: (י) והיתה צעקה גדלה בכל ארץ מצרים אשר כמהו לא נהיתה וכמהו לא תסח: (יא) ולכל בני ישראל לא יחריץ לב לשנו למאיש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה יהוה בין מצרים ובין ישראל: (יב) וירדו כל עבדי אלה אלי והשתחויו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחריבן אצא ויצא מעם פרעה בחרי אף: (יג) ויאמר יהוה אל משה לא ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים: (יד) ומשה ואהרן עשו את כל המפתים האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו: (טו)

ב (טז) ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר: (יז) החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה: (יח) דברו אל כל עדת ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית אבת ששה לבית: (יט) ואם יבעט הבית מהיות משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו על הששה: (כ) ששה תמים זכר בן שנה יהיה לכם מן הכבשים ומן העזים תקחו: (כא) והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים: (כב) ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף על הבתים אשר יאכלו אתו בהם: (כג) ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות על מררים יאכלו: (כד) אל תאכלו ממנו נא

וּבָשֵׁל מִבָּשֵׂל בַּמַּיִם כִּי אִסְרָה אֶשׁ
 רֹאשׁוֹ עַל-כַּרְעֵיו וְעַל-קַרְבּוֹ: (י) וְלֹא-
 תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד-בֶּקֶר וְהַנֶּתֶר מִמֶּנּוּ עַד-
 בֶּקֶר בָּאֵשׁ תִּשְׂרְפוּ: (יא) וְכָבֵה תֹאכְלוּ
 אֹתוֹ מִתְּנִיכֵם חֲגָרִים גַּעְלִיכֶם בְּרִגְלֵיכֶם
 וּמִקְלֵכֶם בְּיַדְכֶם וְאָבִלְתֶּם אֹתוֹ בַּחֲפוּזִן
 פֶּסַח הוּא לַיהוָה: (יב) וְעִבְדִּיתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
 בְּלִילָה הַזֶּה וְהַפִּיתִי כָל-בְּכוֹר בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד-בְּהֵמָה וּבְכָל-אֲלֹהֵי
 מִצְרַיִם אֲעִשֶׂה שְׂפָטִים אֲנִי יְהוָה: (יג) וְהָיָה
 הַדָּם לָכֶם לְאֹת עַל הַפֶּתִים אֲשֶׁר אֲתֶם
 שֵׁם וְרֵאִיתִי אֶת-הַדָּם וּפִסַּחְתִּי עֲלֵיכֶם
 וְלֹא יִהְיֶה בְּכֶם גִּגִּית לְמִשְׁחִית בְּהַפְתִּי
 בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: (יד) וְהָיָה הַיּוֹם הַזֶּה לָכֶם
 לְזִכָּרוֹן וְחַגְתֶּם אֹתוֹ חֲגֵ לַיהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם
 חֻקַּת עוֹלָם תִּחְגַּגְהוּ: (טו) שְׁבַעַת יָמִים מִצְוֹת
 תֹאכְלוּ אֹךְ בַּיּוֹם הַרְאֵשׁוֹן תִּשְׁבִּיתוּ שְׂאֵר
 מִבְּתֵיכֶם כִּי | כָּל-אֲכָל חֲמִץ וְנִבְרַתָּה

הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל מִיּוֹם הַרְאֵשׁוֹן
 עַד-יוֹם הַשְּׁבִיעִי: (טז) וּבַיּוֹם הַרְאֵשׁוֹן מִקְרָא-
 קֹדֶשׁ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא-קֹדֶשׁ יִהְיֶה
 לָכֶם כָּל-מְלֹאכֶה לֹא-יַעֲשֶׂה בָהֶם אֹךְ
 אֲשֶׁר יֹאכַל לְכָל-נֶפֶשׁ הוּא לְבָדוֹ יַעֲשֶׂה
 לָכֶם: (יז) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-הַמִּצְוֹת כִּי בַעֲצֵם
 הַיּוֹם הַזֶּה הוֹצֵאתִי אֶת-יִצְחָק אֶתְיִכֶם
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּשְׁמַרְתֶּם אֶת-הַיּוֹם הַזֶּה
 לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם: (יח) בְּרֹאשׁ וּבְאַרְבָּעֵה
 עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב תֹּאכְלוּ מִצֵּת
 עַד יוֹם הָאֵתָּה וְעֵשְׂרִים לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב:
 (יט) שְׁבַעַת יָמִים שְׂאֵר לֹא יִמְעַא בְּבֵתֵיכֶם
 כִּי | כָּל-אֲכָל מִחֻמְצֵת וְנִבְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ
 הַהוּא מֵעַדֵת יִשְׂרָאֵל בֶּנֶר וּבְאֶזְרַח
 הָאֶרֶץ: (כ) כָּל-מִחֻמְצֵת לֹא תֹאכְלוּ בְּכָל
 מוֹשְׁבֵתֵיכֶם תֹּאכְלוּ מִצְוֹת: פ חֲמִישׁ
 (כא) וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל-זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר
 אֲלֵהֶם מִשְׁכְּנוֹ וְקַחוּ לָכֶם צֵאֵן לְמִשְׁפְּחֹתֵיכֶם

ישחמו הפסח: (כג) ולקחתם אגדת אוזב
 יטבלתם בדם אשר-בסוף והגעתם אל-
 חמשקוף ואל-שתי המזוזות מן-הדבם
 אשר בסוף ואתם לא תצאו איש מפתח-
 ביתו עד-בקר: (כד) ועבר יהוה לנגף את-
 מצרים וראה את-הדם על-המשקוף
 ועל שתי המזוזות ופסח יהוה על-הפתח
 ולא יתן חמשתית לבא אל-בתיכם
 לנגף: (כה) ושמרתם את-הדבר הזה לחקך
 לד' ולבניד עד-עולם: (כז) והיה כיר-תבאו
 אל-הארץ אשר יתן יהוה לכם באשר
 דבר ושמרתם את-העבדה הזאת:
 (כח) והיה כיי-אמרו אליכם בניכם מה
 העבדה הזאת לכם: (כט) ואמרתם זכור
 פסח הוא ליהוה אשר פסח על-בתי
 בני-ישראל במצרים כנגפו את-מצרים
 ואת-בתינו הציל ויקד העם וישתחוו:
 (ל) וילכו ויעשו בני ישראל באשר צוה

יהוה את-משה ואהרן בן עשוי: ס שש
 (כט) ויהי | בחצי הלילה ויהוה הפה כל-
 בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב
 על-כסאו עד בכור השכי אשר בבית
 הבור וכל בכור בהמה: (ל) ויקם פרעה
 לילה הוא וכל-עבדיו וכל-מצרים ותהי
 צעקה גדלה במצרים כי-אין בית אשר
 אין-שם מת: (לא) ויקרא למשה ולאהרן
 לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם-
 אתם גם-בני ישראל וילכו עבדו את-
 יהוה בדברכם: (לב) גם-צאנכם גם-בקרכם
 קחו באשר דברתם וילכו וברכתם גם-
 אתי: (לג) ותחזק מצרים על-העם למהר
 לשלחם מן-הארץ כי אמרו כלנו מתים:
 (לד) וישא העם את-בצקו טרם יחמץ
 משארתם צררת בשמלתם על-שכמם:
 (לה) ובני-ישראל עשו כדבר משה וישא
 מצרים כלי-כסף וכלי זהב ושמלת:

(לו) ויהיה נתן את-חן העם בעיני מצרים
 וישאלום וינצלו את-מצרים: פ
 (לז) ויסעו בני-ישראל מרעמסס ספתח
 בשש-מאות אלף רגלי הגברים לבד
 משה: (לח) וגם-ערב רב עלה אתם וצאן
 ובקר מקנה כבד מאד: (לט) ויאפו את-
 הפצק אשר הוציאו ממצרים ענת מצור
 כי לא חמץ פי-גרשו ממצרים ולא יכלו
 להתמהמה וגם-צדה לא-עשו להם:
 (מ) ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים
 שלשים שנה וארבע מאות שנה: (מא) והיו
 מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה
 יהיו בעצם היום הזה יצאו כל-צבאות
 יהודה מארץ מצרים: (מב) ליל שמרים הוא
 ליהודה להוציאם מארץ מצרים הוא-
 הלילה הזה ליהודה שמרים לכל-בני
 ישראל לדרתם: פ (מג) ויאמר יהודה אל-
 משה ואהרן זאת תקת הפסח כל-בן

נכר לא-יאכל בו: (מד) וכל-עבד איש
 מקנתי-כסף ומלתה אתו או יאכל בו:
 (מה) תושב ושכיר לא-יאכל בו: (מו) בבית
 אחר יאכל לא-תוציאמן הבית מן-הבשר
 הוצה ועצם לא תשברו בו: (מז) כל-עדת
 ישראל יעשו אתו: (מח) וכי-יגור אתך גר
 ועשה פסח ליהודה המזל לו כל-זכר ואז
 יקרב לעשותו ויהי כאזרח הארץ וכל-
 ערל לא-יאכל בו: (מט) תורה אחת יהיה
 לאזרח ולגר הגר בתוכם: (נ) ויעשו כל-
 בני ישראל כאשר צוה יהוה את-משה
 ואת-אהרן כן עשו: ס (נא) ויהי בעצם
 היום הזה הוציא יהוה את-בני ישראל
 מארץ מצרים על-צבאתם: פ שביעי
 יג (א) וידבר יהוה אל-משה לאמר:
 (ב) קדש-לי כל-בכור פטר כל-רחם בבני
 ישראל באדם ובבהמה לי הוא: (ג) ויאמר
 משה על-העם זכור את-היום הזה אשר

יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בתוך
 יד הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל
 חמץ: (י) היום אתם יצאים בחדש האביב:
 (יא) והיה כי יביאך יהוה אל ארץ הכנעני
 וקחתי והאמרי והחוי והיבוי אשר
 נשבע לאבותיך לתת לך ארץ זבת חלב
 ודבש ובעדת ארת העבודה הזאת
 בחדש הזה: (יב) שבעת ימים תאכל מצה
 וביום השביעי חג ליהוה: (יג) מצות יאכל
 את שבעת הימים ולא יראה לך חמץ
 ולא יראה לך שאר בכל נבלה: (יד) והגדת
 לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה
 יהוה לי בצאתי ממצרים: (טו) והיה לך
 לאות על ידך ולזכרון בין עיניך למען
 תהיה תורת יהוה בפיך בי ביד חזקה
 הוצאת יהוה ממצרים: (טז) ושמרת את
 החקה הזאת למועדה מימים ימימה: פ
 (יז) והיה כי יבואך יהוה אל ארץ הכנעני

כאשר נשבע לך ולאבותיך ונתנה לך:
 (י) והעברת כל פטוריהם ליהוה וכל
 פטור! שגר בהמה אשר יהיה לך
 הזכרים ליהוה: (יא) וכל פטור חמור תפדה
 בקשה ואם לא תפדה וערפתו וכל בכור
 אדם בכנען תפדה: מפור (יב) והיה כי יבוא
 בנך מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו
 בתוך יד הוציאנו יהוה ממצרים מבית
 עבדים: (טג) והי כי יהקשרה פרעה
 לשלחנו ויחרג יהוה כל בכור בארץ
 מצרים מבכו אדם ועד בכור בהמה
 על פני אפי זבח ליהוה כל פטור רחם
 הזכרים וכל בכור בני אפדה: (טד) והיה
 לאות על ידך ולזכרון בין עיניך
 כי בתוך יד הוציאנו יהוה ממצרים:

ס ס ס

סדר בשלח

(י) והי בשלח פרעה את העם ולא נתם

אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוכ
 הוא פי ו אמר אלהים פן ינחם העם
 בראתם מלחמה ושבו מצרימה: (יט) ויפס
 אלהים ו את העם דרך המדבר ים סוף
 וחקשים עליו בני ישראל מארץ מצרים:
 (כ) ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי
 השבע השביע את בני ישראל לאמר
 פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את
 עצמתי מזה אתכם: (כא) ויסעו מסכת ויחגו
 באתם בקצה המדבר: (כב) ויהנה הדרך
 לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך
 ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת
 יומם ולילה: (כג) לא ימיש עמוד הענן
 יומם ועמוד האש לילה לפני העם: פ
 יד (כד) וידבר יהוה אליכזה לאמר:
 (כה) דבר אל בני ישראל וישבו ויחגו לפני
 פי החירות בין מגדל ובין תגם לפני בעל
 צפן נכחו תחגו עלהים: (כו) ואמר פרעה

לבני ישראל נבכים הם בארץ סגור
 עליהם המדבר: (כז) ויחזקתי את לב פרעה
 וידדת אחריהם ואפקדה בפרעה ובכל
 חיריו וידעו מצרים כי אני יהוה ויעשו
 כן: (כח) ויגד למלך מצרים כי ברח העם
 ויחפד לבב פרעה ויעבדיו אל העם
 ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את
 ישראל מעבדנו: (כט) ויאסר את רכבו ואת
 עמו לקח עמו: (ל) ויקח שש מאות רכב
 בחור וכל רכב מצרים ושלשם על קלו:
 (לא) ויחזק יהוה את לב פרעה מלך מצרים
 וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל
 יצאים ביד רמה: (לב) וירדפו מצרים
 אחריהם ושיגו אותם חנים עליהם כל
 סוס רכב פרעה ופרשו ויחילו על פי
 החירות לפני בעל צפן: (לג) ופרעה הקריב
 וישאו בני ישראל את עיניהם והנה
 מצרים ו נסע אחריהם ויראו מאד

ויצעקו בני ישראל אל אליהוה: (יא) ויאמר
 אל משה המבלי אין קברים במצרים
 לקחתנו למוות במדבר מה זאת עשית
 לנו להוציאנו ממצרים: (יב) הלא זה הדבר
 אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל
 ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו
 עבד את מצרים ממתנו במדבר: (יג) ויאמר
 משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו
 את ישועת יהוה אשר יעשה לכם היום
 כי אשר ראיתם את מצרים היום לא
 תספו לראתם עוד עד עולם: (יד) יהוה
 ילחם לכם ואתם תחרשון: פ שליש
 (טו) ויאמר יהוה אל משה מה תצעק אלי
 דבר אל בני ישראל ויסעו: (טז) ואתה
 הרם את מטף ונטה את ירך על הים
 ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים
 ביבשה: (יז) ואני הנני מחזק את לב
 מצרים ויבאו אחריהם ואפגדה בפרעה

ובכל חילו ברכבו ובפרשיו: (יח) וידעו
 מצרים כי אני יהוה בהקבתי בפרעה
 ברכבו ובפרשיו: (יט) ויסע מלאך האלים
 הודלו לפני מחנה ישראל וילך
 מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם
 ויעמד מאחריהם: (כ) ויבא בין מחנה
 מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן
 ויהשך ויאר את הלילה ולא קרב זה
 אל זה כל הלילה: (כא) וישמשה את ידו
 על הים ויולך יהוה את הים ברוח
 קדים עזה כל הלילה וישם את הים
 לחרבה ויבקעו המים: (כב) ויבאו בני ישראל
 בתוך הים ביבשה והמים להם חומה
 מימינם ומשמאלם: (כג) וירדפו מצרים
 ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו
 ופרשיו אל תוך הים: (כד) ויהי באשמת
 הבקר וישקף יהוה אל מחנה מצרים
 בעמוד אש וענן ויהם את מחנה מצרים:

(כ) וַיִּסַּר אֶת אַפְּן מִרַכְבֹּתָיו וַיִּנְהַגְדוּ
 בַּכְּבֹּדֶת וַיֹּאמְרוּ מִצְרַיִם אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 כִּי יְהוֹה גָּלַחֵם לָהֶם בַּמִּצְרַיִם: פ רביע
 (כ) וַיֹּאמְרוּ יְהוֹה לֹא מִשְׁה נָטָה אֶת יַדְךָ עַל־
 הַיָּם וַיֵּשְׁבוּ הַיָּמִים עַל־מִצְרַיִם עַל־רַכְבּוֹ
 וְעַל־פָּרֹשֵׁיו: (כ) וַיִּטַּ מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם
 וַיֵּשֶׁב הַיָּם לַפְּגוֹת בָּקָר לְאִיתָנוּ וּמִצְרַיִם
 גָּסִים לַקְרָאתוֹ וַיִּנְעַר יְהוֹה אֶת־מִצְרַיִם
 בַּתוֹךְ הַיָּם: (כ) וַיֵּשְׁבוּ הַיָּמִים וַיִּכְסּוּ אֶת־
 הַרְכָּב וְאֶת־הַפָּרֹשִׁים לְכָל חֵיל פְּרָעָה
 הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם לֹא־נִשְׂאָר בָּהֶם
 עַד־אַחַד: (כ) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַיַּבֵּשׁה
 בַּתוֹךְ הַיָּם וְהַיָּמִים לָהֶם חֲמָה מִיַּמֵּינֵם
 וּמִשְׁמֵאלֵם: (ל) וַיֹּשַׁע יְהוֹה בַּיּוֹם הַהוּא
 אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל
 אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שַׁפַּת הַיָּם: (לא) וַיֵּרָא
 יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
 יְהוֹה בַּמִּצְרַיִם וַיִּירָאוּ הָעַם אֶת־יְהוֹה

וַיֹּאמְרוּ בְיַהוֹה וּבַמֹּשֶׁה עַבְדּוֹ: פ
 טו (א) אָז יִשְׂרַיִם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־
 הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוֹה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר
 אֲשִׁירָה לַיהוֹה כִּי־נִצַּחַה גָּאָה סוּס וּרְכָבוֹ
 רָמָה בָּיָם: (ב) עַצ וַחֲמַרְתָּ יְהוֹה וַיַּהֲרִי־לִי
 לִישׁוּעָה זֶה אֵלֵי וְאֲנוּהוּ אֱלֹהֵי אֲבִי
 וְאֲרַמְּנֶהוּ: (ג) יְהוֹה אִישׁ מִלְחָמָה יְהוֹה
 שָׂמוֹ: (ד) מִרַכְבֹּת פְּרָעָה וַחֲרִילוֹ יָרָה בָּיָם
 וּמִכְתָּר שְׁלֹשׁוֹ טָבְעוּ בַיַּם־סוּף: (ה) תַּחֲמֹת
 יִכְסִּימוּ יָרְדוּ בַּמִּצּוֹלֹת כְּמוֹ־אֲבָן: (ו) יִמְיָנֶךָ
 יְהוֹה גְּאֹדְרֵי כַּפֶּךָ יִמְיָנֶךָ יְהוֹה תִּרְעַץ
 אוֹיֵב: (ז) וּבִרְכָב גְּאֹדְרֵי תַּחֲרֹם קַמִּיָּה תִּשְׁלַח
 הַרְגָּה וְאֲבַלְמוּ פִקֵּשׁ: (ח) וּבְרוּחַ אֲפִידֵי
 גַּעַרְמוּ מַיִם גָּצְבוּ כְּמוֹ־נֶדַד גְּזֵלִים קָפְאוּ
 תַּחֲמֹת בְּלִבְיָם: (ט) אָמַר אוֹיֵב אֲרַדְךָ אֲשִׁיג
 אֲחַלֵּק שְׁלָל תַּמְלֵאמוּ גַפְשֵׁי אַרְיֵק חֲרָבִי
 תִּזְרִי־שְׂמוֹ יָדִי: (י) גִּשְׁפַת בְּרוּחְךָ פָּסְמוּ יָם
 צָלְלוּ כְּעוֹפְרֹת כַּמַּיִם אֲדִירִים: (יא) מִי־כַמְכָר

בְּאֵלֶם יְהוָה מִי כְּמִכָּה נֶאֱדָר בְּקִדְשׁ
נֹרָא תִהְיֶה עֲשֵׂה־פִלָּא: (י) גְּמִיַת יְמִינֶךָ
תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: (י) גְּחִית בְּחִסְדֶּךָ עִסְזוּ
בְּאֵלֶת גַּתְלַת בְּעֵזֶךָ אֶל־גִּוְהָ קְדֻשֶׁךָ:
(י) שְׁמַעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן חֵיל אֲחִי וְשָׁבִי
פִלְשֶׁת: (ט) אֲזוּ נִבְהָלוּ אֱלֹהֵי אֲדוּם אֵילֵי
מוֹאָב יִאֲחֲזוּמוּ רַעַד גְּמֹגוּ כָּל יוֹשְׁבֵי כְּנָעַן:
(ט) תִּפְּלֵ עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וּפְחַד בְּגִדְלִזְרוּעֶךָ
יִדְמוּ בְּאֲבָן עַד־יַעֲבֹד עִמָּךָ יְהוָה עַד־
יַעֲבֹד עִסְזוּ קִנִּית: (י) תִּבְאָמוּ וְתִטְעַמוּ
בְּהַר גַּתְלַתְךָ מִבֹּזֵן לְשִׁבְתֶּךָ פִּעֲלַת יְהוָה
מִקִּדְשׁ אֲדָנִי כֹּנְנֵנוּ יְדִידֶךָ: (י) יְהוָה וַיִּמְלֶךָ
לְעֵלְמָם וְעַד: (י) כִּי בָּא סוּס פִּרְעֹה בְּרִכְבּוֹ
וּבִפְרָשָׁיו בֵּינָם וַיִּשָּׁב יְהוָה עֲלֵיהֶם אֶת־מִי
הַיּוֹם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַיַּבֵּשֶׁה בְּתוֹךְ
הַיָּם: פ (י) וַתִּקַּח מֵרִים הַנְּבִיאָה אֲחֹת
אֶהֱרָז אֶת־הַתַּף בְּיָדָהּ וַתַּצְאֵן כָּל־הַנְּשִׁים
אֲחֵרֶיהָ בְּתַפִּים וּבִמְחֻלַּת: (כ) וַתַּעַן לָהֶם

מֵרִים שִׁירוּ לַיהוָה כִּי־נִאָּה נִאָּה סוּס
וְרִכְבּוֹ רַמָּה בָּיָם: ס (כ) וַיִּפַּע מִשֶּׁה אֶת־
יִשְׂרָאֵל מִיַּם־סוּף וַיִּצְאוּ אֶל־מִדְּבַר־שׁוּר
וַיִּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת־יָמִים בְּמִדְבָּר וְלֹא־מָצְאוּ
מַיִם: (כ) וַיָּבֹאוּ מִדְּבַר וְלֹא יָבִילוּ לְשִׁתֵּת
מַיִם מִמֶּרְהָ כִּי מַרִּים הֵם עַל־כֵּן קָרָא
שְׁמָהּ מֶרְהָ: (כ) וַיִּלְנוּ הָעַם עַל־מִשֶּׁה לֵּאמֹר
מַה־נִּשְׁתַּתָּה: (כ) וַיַּצַּעַק אֶל־יְהוָה וַיֹּרְהוּ
יְהוָה עֵץ וַיִּשְׁלַךְ אֶל־הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם
שֵׁם שֵׁם לוֹ חַק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נִסְהוּ:
(כ) וַיֹּאמֶר אִם־שָׁמוּעַ תִּשְׁמָע לְקוֹל יְהוָה
אֶל־הִידֶךָ וְהַיִּשָּׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהִאֲזַנְתָּ
לְמִצְוֹתָיו וְשִׁמְרַתְּ כָּל־חֻקָּיו כָּל־הַמְּחֻלָּה
אֲשֶׁר־שָׁמְתִי בְּמִצְוֹתַי לֹא־אֲשִׁים עֲלֶיךָ
כִּי אֲנִי יְהוָה רַב־אֱלֹהֶיךָ: ס חֲמִשִּׁי (כ) וַיָּבֹאוּ
אֵילְמָה וְשֵׁם שְׁתַּיִם וַיִּשְׁרַה עֵינַת מַיִם
יִשְׁבְּעִים תַּמְרִים וַיַּחֲנוּ־שָׁם עַל־הַמַּיִם:
טז (כ) וַיִּסְעוּ מֵאֵילָם וַיָּבֹאוּ כָּל־עַדַת בְּנֵי־

וְיִשְׂרָאֵל אֶל-מִדְבַּר-סִין אֲשֶׁר בֵּין-אֵילָם
 וּבֵין סִינַי בְּחַמְשָׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי
 לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: (ט) וַיֵּלֶינּוּ בְּלַעֲדַת
 בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל עַל-מִשְׁחָה וְעַל-אֲהֲרֹן
 בַּמִּדְבָּר: (י) וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִי
 יִתֵּן מוֹתָנוּ בְּיַד-יְהוָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
 בְּשִׁכְתֵּנוּ עַל-סִיר הַבָּשָׂר בְּאֲכֹלְנוּ לֶחֶם
 לְשֹׁבַע פִּי-הוֹצֵאתֶם אֹתָנוּ אֶל-הַמִּדְבָּר
 הַזֶּה לְהָמִית אֶת-כָּל-הַקָּהָל הַזֶּה
 בְּרַעֲב: ס (יא) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה הֲגִנִי
 מִמַּטֵּיר לָכֶם לֶחֶם מִן-הַשָּׁמַיִם וַיֵּצֵא הָעָם
 וּלְקַטְוֵי דְבַר-יוֹם בְּיוֹמוֹ לִמְעַן אֲנִסְכֵנוּ
 הַיֵּלֶךְ בְּתוֹרָתִי אִם-לֹא: (יב) וְהָיָה בַיּוֹם
 הַשְּׁשִׁי וְהִכִּינוּ אֶת אֲשֶׁר-יִבְיֹאוּ וְהָיָה
 מִשְׁנֵה עַל אֲשֶׁר-יִלְקְטוּ יוֹם וָיוֹם: (יג) וַיֹּאמֶר
 מֹשֶׁה וְאֲהֲרֹן אֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲרֹב
 וַיִּדְעֹתֶם כִּי יְהוָה הוֹצִיא אֹתְכֶם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם: (יד) וּבִקֶּר וּרְאִיתֶם אֶת-כְּבוֹד יְהוָה

בְּשִׁמְעוּ אֶת-תְּלַנְתֵיכֶם עַל-יְהוָה וְנַחֲנוּ
 מָה כִּי תִלְוְנוּ עֲלֵינוּ: (טו) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 בְּתַת יְהוָה לָכֶם בְּעֲרֹב בָּשָׂר לֶאֱכֹל
 וּלְחֶם בְּבִקֶּר לְשֹׁבַע בְּשִׁמְעַע יְהוָה אֶת-
 תְּלַנְתֵיכֶם אֲשֶׁר-אַתֶּם מְלִינִם עָלָיו וְנַחֲנוּ
 מָה לֹא-עֲלֵינוּ תְּלַנְתֵיכֶם כִּי עַל-יְהוָה:
 (טז) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אֲהֲרֹן אָמֹר אֶל-כָּל-
 עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קִרְבוּ לִפְנֵי יְהוָה כִּי
 שָׁמַעְתִּי אֶת תְּלַנְתֵיכֶם: (יז) וַיְהִי כַּדְבַר אֲהֲרֹן
 אֶל-כָּל-עַדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וַיָּפְנוּ אֶל-
 הַמִּדְבָּר וְהָיָה כְּבוֹד יְהוָה נִרְאָה בְּעֵינָיו: פ
 שִׁשִּׁי (יח) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 (יט) שִׁמְעֵתִי אֶת-תְּלֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּבַר
 אֲלֵהֶם לֵאמֹר בֵּין הָעֲרֹבִים תֹּאכְלוּ בָּשָׂר
 וּבִבְקֶר תִּשְׁבְּעוּ-לֶחֶם וַיִּדְעֹתֶם כִּי אֲנִי
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (xx) וַיְהִי בְּעֲרֹב וַתַּעַל הַשָּׁלוּ
 וַתִּכֶּם אֶת-הַמַּחֲנֶה וּבִבְקֶר הִיטָה שִׁכְבַת
 הַשָּׁל סָבִיב לַמַּחֲנֶה: (xxi) וַתַּעַל שִׁכְבַת הַיֵּל

והנה על-פני המדבר נק מהספס נק
בבקר על-הארץ: (ט) ויראו בני-ישראל
ויאמרו איש אל-אחיו מן הוא כי לא
ידעו מה-הוא ויאמר משה אליהם הוא
הלחם אשר נתן יהוה לכם לאכלה: (ט) זה
הדבר אשר צוה יהוה לקטו ממנו איש
לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם
איש לאשר באהלו תקחו: (י) ויעשו-בן
בני ישראל וילקטו המרבה והממעט:
(יא) וימדו בעמר ולא העדיף המרבה
והממעט לא החסיר איש לפי-אכלו
לקטו: (יב) ויאמר משה אליהם איש אל-
יותר ממנו עד-בקר: (יג) ולא-שמעו אל-
משה ויזתרו אנשים ממנו עד-בקר וירם
תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה:
(יד) וילקטו אתו בבקר בבקר איש כפי
אכלו ותם השמש ונמם: (טו) ויהי ביום
הששי לקטו לחם משנה שג העמר

לאחד ויבאו כל-נשיאי העדה ויגידו
למשה: (טז) ויאמר אליהם הוא אשר דבר
יהוה שבתון שבת-קדש ליהוה מחר
את אשר-תאפו אפו ואת אשר-תבשלו
בשלו ואת כל-העדה הניחו לכם
למשמרת עד-הבקר: (יז) ויניחו אתו עד-
הבקר כאשר צוה משה ולא הבאיש
ורמה לא-הייתה בו: (יח) ויאמר משה
אכלהו היום כי-שבת היום ליהוה היום
לא תמצאוהו בשדה: (יט) ששת ימים
תלקטוהו וביום השביעי שבת לא יהיה-
בו: (כ) ויהי ביום השביעי יצאו מן-העם
ללקט ולא מצאו: (כא) ויאמר יהוה אל-
משה עד-אנה מאנתם לשמו מצותי
ותזרתיו: (כב) ראו כי-יהוה נתן לכם השבת
על-בן הוא נתן לכם ביום הששי לחם
יומים שבו איש תחתיו אל-יצא איש
ממקו ביום השביעי: (כג) וישבתו העם

ביום השבעי: (לא) ויקראו בית ישראל את-
 שמו מן והוא בנרע גד לבן וטעמו
 בצפיתת בדבש: (לב) ויאמר משה זה
 הדבר אשר צוה יהוה מלא העמר ממנו
 למשמרת לדדתיכם למען וראו את-
 הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר
 בהוציאי אתכם מארץ מצרים: (לג) ויאמר
 משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן
 שמה מלא העמר מן והנח אתו לפני
 יהוה למשמרת לדדתיכם: (לד) פאשר
 צוה יהוה אל משה ויניחהו אהרן לפני
 העדת למשמרת: (לה) ובני ישראל אכלו
 אתהמן ארבעים שנה עד באם אל-
 ארץ נושבת אתהמן אכלו עד באם
 אל מצה ארץ כנען: (לו) והעמר עשרית
 האיפה הוא: פ שבעי יז (א) ויסעו כל-
 עדת בני ישראל ממדבר סין למסעיהם
 על פני יהוה ויחנו ברפידים ואין מים

לשתת העם: (י) וירב העם עם משה
 ויאמרו תנו לנו מים ונשתה ויאמר
 להם משה מה תריבון עמדי מה תנסון
 את יהוה: (יא) ויצמא שם העם למים וילן
 העם על משה ויאמר למה זה העליתנו
 ממצרים להמית אתי ואת בני ואת-
 מקני בצמא: (יב) ויצעק משה אל יהוה
 לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט
 וסקלני: (יג) ויאמר יהוה אל משה עבד
 לפני העם וקח אתך מוקני ישראל
 ומשך אשר הכית בו את היאר קח בידך
 והלקת: (יד) הקני עמד לפניך שם ו על-
 הצור בחרב והכית בצור ויצאו ממנו
 מים ושתה העם ויעש בן משה לעיני
 זקני ישראל: (טו) ויקרא שם המקום מפה
 ומריבה על ריב בני ישראל ועל נפסתם
 את יהוה לאמר היש יהוה בקרבני אם
 אין: פ (טז) ויבא עמלק וילחם עם ישראל

בְּרַפְיֵדָם: (ט) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָשֻׁעַ
 בְּחַר־לָנוּ אַנְשִׁים וְצֵא הֲלָחֶם בְּעַמְלֶק
 מִחֵר אֲנֹכִי נֹצֵב עַל־רֹאשׁ הַגִּבְעָה וּמִמָּה
 הָאֱלֹהִים בִּידָי: (י) וַיַּעַשׂ יְהוָשֻׁעַ כַּאֲשֶׁר
 אָמַרְלוּ מֹשֶׁה לְהֲלָחֶם בְּעַמְלֶק וּמֹשֶׁה
 אֶהְרֵן וְחֹזֵר עָלוּ רֹאשׁ הַגִּבְעָה: (יא) וְהָיָה
 כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגִבֹּר יִשְׂרָאֵל וּכַאֲשֶׁר
 יִגִּיחַ יָדוֹ וְגִבֹּר עַמְלֶק: (יב) וַיְדִי מֹשֶׁה
 כַּבָּדִים וַיִּקְחֻ־אֲבָן וַיִּשְׂמֹו תַחְתָּיו וַיֵּשֶׁב
 עָלֶיהָ וְאֶהְרֵן וְחֹזֵר תָּמְכוּ בַיָּדָיו מִזֶּה אֶחָד
 וּמִזֶּה אֶחָד וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה עַד־בֹּא
 הַשָּׁמֶשׁ: (יג) וַיַּחֲלֵשׁ יְהוָשֻׁעַ אֶת־עַמְלֶק
 וְאֶת־עַמּוֹ לְפִי־תְרֹב: פ מַפְסִיד (יד) וַיֹּאמֶר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה כְּתֹב זֵאת זְכוֹרֹן בַּסֵּפֶר וְשִׂים
 בְּאָזְנוֹ יְהוָשֻׁעַ כִּי־מָחָה אֶמְחָה אֶת־זְכוֹר
 עַמְלֶק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: (טו) וַיְבֹן מֹשֶׁה
 מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְהוָה וְנָסִי: (טז) וַיֹּאמֶר

כִּי־יָד עַל־פֶּם יְהִי מִלְחָמָה לַיהוָה בְּעַמְלֶק
 מִדּוֹ דָּד: פ פ פ

סדר יתרו

יח (א) וַיִּשְׁמַע יְתֵרוֹ כִּהְיוּ מִדְּבַר חֲתָן מֹשֶׁה
 אֵת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה
 וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ כִּי־הוֹצִיא יְהוָה אֶת־
 יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם: (ב) וַיִּקַּח יְתֵרוֹ חֲתָן מֹשֶׁה
 אֶת־צִפּוֹרָה אִשְׁתּוֹ מֹשֶׁה אַחֵר שְׁלוּחֶיהָ:
 (ג) וְאֵת שְׁנֵי בָנָיָה אֲשֶׁר שָׂם הָאֶחָד גֵּרְשֹׁם
 כִּי אָמַר גֵּר הָיִיתִי בְּאֶרֶץ נֹכְרִיהָ: (ד) וְשֵׁם
 הָאֶחָד אֱלִיעֶזֶר כִּי־אֵלֶיָּהּ אָבִי בְּעִזְרִי
 וַיִּצְלַנִּי מִתְרֹב פְּרָעָה: (ה) וַיָּבֹא יְתֵרוֹ חֲתָן
 מֹשֶׁה וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ אֶל־מֹשֶׁה אֶל־
 הַמִּדְבָּר אֲשֶׁר־הוּא חֲנָה שֵׁם הָרֹדֶף
 הָאֱלֹהִים: (ו) וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה אֲנִי חֲתָנְךָ
 יְתֵרוֹ בָּא אֵלֶיךָ וְאִשְׁתְּךָ וּשְׁנֵי בָנֶיךָ עִמָּה:
 (ז) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לְקִרְאֵת חֲתָנּוֹ וַיִּשְׁתַּחֲוּ וַיִּשְׂקֶה
 לוֹ וַיִּשְׂאֵלוּ אֵי־שִׁלְבָעוֹ לְשָׁלוֹם וַיָּבֹאוּ

הָאֱלֹהִים: (ט) וַיִּסְפָּר מֹשֶׁה לְחַתָּנוֹ אֵת כָּל־
אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְפָרְעֹה וּלְמִצְרַיִם עַל־
אוֹדֹת יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל־הַתְּלָאָה אֲשֶׁר
מַצַּאתֶם בְּדֶרֶךְ וַיַּצֵּלֶם יְהוָה: (ט) וַיַּחֲדֵ יִתְרוֹ
עַל כָּל־הַטּוֹבָה אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה
לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶצִּילוּ מִיַּד מִצְרַיִם:
(י) וַיֹּאמֶר יִתְרוֹ בְּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר הֶצִּיל
אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם וּמִיַּד פָּרְעֹה אֲשֶׁר
הֶצִּיל אֶת־הָעָם מִתַּחַת יַד־מִצְרַיִם:
(יא) עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי־גָדוֹל יְהוָה מְכֹל־הָאֱלֹהִים
כִּי בִדְבַר אֲשֶׁר זָדוּ עֲלֵיהֶם: (יב) וַיִּקַּח יִתְרוֹ
חַתָּן מֹשֶׁה עִלָּה וּזְבָחִים לָאֱלֹהִים וַיָּבֵא
אֶהָרֹן וְכָל־זִמְנֵי יִשְׂרָאֵל לֶאֱכֹל־לֶחֶם־עִם־
חַתָּן מֹשֶׁה לִּפְנֵי הָאֱלֹהִים: (יג) וַיְהִי
מִמָּחֳרָת וַיֹּשֶׁב מֹשֶׁה לְשַׁפֵּט אֶת־הָעָם
וַיַּעֲמֵד הָעָם עַל־מֹשֶׁה מִן־הַבֹּקֶר עַד־
הָעֶרֶב: (יד) וַיֵּרָא חַתָּן מֹשֶׁה אֵת כָּל־אֲשֶׁר־
הוּא עָשָׂה לָעָם וַיֹּאמֶר מַה־הַדְּבָר הַזֶּה

אֲשֶׁר אָתָּה עָשָׂה לָעָם מִדּוּעַ אָתָּה יוֹשֵׁב
לְבִדְדָךְ וְכָל־הָעָם נֹצֵב עֲלֶיךָ מִן־בֹּקֶר עַד־
עֶרֶב: (ט) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחַתָּנוֹ כִּי־יָבֵא אֵלַי
הָעָם לְדַרְשׁ אֵלַיִם: (ט) כִּי־יְהִיֶה לָהֶם דְּבַר
כִּי אֵלַי וְשַׁפֵּטְתִי בֵּין אִישׁ וּבֵין רֵעֵהוּ
וְהוֹדַעְתִּי אֶת־חֲקֵי הָאֱלֹהִים וְאֶת־תּוֹרֹתָיו:
(י) וַיֹּאמֶר חַתָּן מֹשֶׁה אֵלָיו לֹא־טוֹב הַדְּבָר
אֲשֶׁר אָתָּה עָשָׂה: (י) נָכַל תִּבְלַגְּם־אָתָּה
גַּם־הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר עִמָּךְ כִּי־כָבֵד מִמֶּךָ
הַדְּבָר לֹא־תוּכַל עֲשֹׂהוּ לְבִדְדָךְ: (י) עַתָּה
שָׁמַע בְּקִלִּי אֶעֱצָדָךְ וַיְהִי אֱלֹהִים עִמָּךְ
הִיֶה אָתָּה לָעָם מוֹל הָאֱלֹהִים וְהִבְאֵת
אֶתָּה אֶת־הַדְּבָרִים אֶל־הָאֱלֹהִים:
(י) וְהוֹדַרְתָּה אֶתְהֶם אֶת־חֲקֵים וְאֶת־
הַתּוֹרָת וְהוֹדַעְתָּ לָהֶם אֶת־הַדְּרָךְ יִלְכוּ
בָּהּ וְאֶת־הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ: (כ) וְאָתָּה
תִּחְזַר מִכָּל־הָעָם אֲנָשֵׁי־חֵיל יִרְאֵי
אֱלֹהִים אֲנָשֵׁי אַמַּת שְׂנְאֵי כָצַע וְשַׁמַּת

עלהם שרני אלפים שרני מאות שרני
 חמשים ושרני עשרת: (כ) וישפטו את העם
 בכל עת והיה כל הדבר הגדל יביאו
 אליה וכל הדבר הקטן ישפטוהם
 והקל מעליה ונשא אהרן: (כא) אם את
 הדבר הזה תעשה וצוה אלהים ויבלת
 עמך וגם כל העם הזה על מקמו יבא
 בשלום: שלישי (כב) וישמע משה לקול חתנו
 ויעש כל אשר אמר: (כג) ויבחר משה
 אנשי חיל מכל ישראל ויתן אתם ראשים
 על העם שרני אלפים שרני מאות שרני
 חמשים ושרני עשרת: (כד) וישפטו את
 העם בכל עת את הדבר הקשה יביאו
 אל משה וכל הדבר הקטן ישפטוהם:
 (כה) וישלח משה את חתנו וילך לו אל
 ארצו: פ רביעי יח' (א) בחדש השלישי
 לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום
 הזה באו מדבר סיני: (ב) ויסעו מרפידים

יבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחזקו
 ישראל נגד החר: (ג) ומשה עלה אל
 האלהים ויקרא אליו יהוה מן החר
 לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד
 לבני ישראל: (ד) אתם ראיתם אשר עשיתי
 למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים
 ואבא אתכם אלי: (ה) ועתה אם שמוע
 תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי
 והייתם לי סגולה מכל העמים כירי
 כל הארץ: (ו) ואתם תהיו לי ממלכת
 קהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר
 תדבר אל בני ישראל: חמישי (ז) ויבא משה
 ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את
 כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה:
 (ח) ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר
 דבר יהוה נעשה וישב משה את דברי
 העם ליהוה: (ט) ויאמר יהוה אל משה
 הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור

ישמע העם בדברי עמך וגם כד יאמינו
 לעולם ויגד משה את דברי העם אל-
 יהוה: ^(י) ויאמר יהוה אל-משה לד-אל-
 העם וקדשתם היום ומחר וכבסו
 שמלתם: ^(יא) והיו נכנים ליום השלישי בין
 ביום השלישי ירד יהודי לעיני כל העם
 על-הר סיני: ^(יב) והגבלת את-העם סביב
 לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע
 בקצהו פל-הנגע בהר מות יומת: ^(יג) לא-
 תגע בו יד פיסקול ופקל אז-ינה יירה
 אס-בהמה אס-איש לא יחיה במשך
 היכל המה יעלו בהר: ^(יד) וירד משה מן
 ההר אל-העם ויקדש את-העם וכבסו
 שמלתם: ^(טו) ויאמר אל-העם היו נכנים
 לשלשת ימים אל-תגשו אל-אשה:
^(טז) ויהי ביום השלישי בהיית הפקר ויהי
 קלות וברקים וענן כבד על-ההר וקול
 שפר חזק מאד ויחרד כל-העם אשר

במחנה: ^(יז) ויצא משה את-העם לקראת
 האלהים מן-המחנה ויתיצבו בתחתית
 ההר: ^(יח) והר סיני עשן בליו מפני אשר
 ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן
 הפכשן ויחרד כל-ההר מאד: ^(יט) ויהי קול
 השפר הולך וחזק מאד משה ידבר
 והאלהים יעננו בקול: ^(כ) שש ^(כא) וירד יהוה
 על-הר סיני אל-ראש ההר ויקרא יהוה
 למשה אל-ראש ההר ויעל משה:
^(כב) ויאמר יהוה אל-משה רד העד בעם
 פני-ההרסו אל-יהודה לראות ונפל ממנו
 רב: ^(כג) וגם הכהנים הנגשים אל-יהודה
 יתקדשו פני-סרץ בהם יהוה: ^(כד) ויאמר
 משה אל-יהוה לא-יוכל העם לעלת
 אל-הר סיני קראתה העדתה בנו לאמר
 הגבל את-ההר וקדשתו: ^(כה) ויאמר אליו
 יהוה לד-רד ועלית אתה ואהרן עמך
 והכהנים והעם אל-ההרסו לעלת אל-

יהוה פני-יפְרִיזֵם: (כ) וַיִּרְדַּם מֹשֶׁה אֶל־
 הָעַם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם: ס כ (א) וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם
 אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר: ס
 (ב) אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: (ג) לֹא־יְהִי לְךָ
 אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי: (ד) לֹא־תַעֲשֶׂה־לְךָ
 פֶסֶל וְכָל־תְּמוּנָה אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל
 וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם ו
 מִתַּחַת לָאָרֶץ: (ה) לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם
 וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל
 קַדָּשׁ פֶּקֶד עֵינַי אֶבֶת עַל־בְּנֵי עַל־שְׁלֹשִׁים
 וְעַל־רִבְעִים לְשָׁנָאֵי: (ו) וַעֲשֵׂה חֶסֶד
 לְאֶלְפִים לְאֹהֲבֵי וּלְשֹׂמְרֵי מִצְוֹתַי: ס
 (ז) לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא
 כִּי לֹא יִנְקָה יְהוָה אֶת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־
 שְׁמוֹ לְשׁוֹא: ס (ח) זְכוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת
 לְקַדְּשׁוֹ: (ט) שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וַעֲשִׂיתָ כָּל־
 מְלֶאכֶתֶךָ: (י) יוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה

אֱלֹהֶיךָ לֹא־תַעֲשֶׂה כָּל־מְלֶאכֶה אֲתָה ו
 וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ עַבְדֶּךָ וְאִמְתֶּךָ וּבְהֵמָתֶךָ
 וּבְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ: (יא) כִּי שֵׁשֶׁת־יָמִים
 עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ אֶת־
 הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם וַיִּנַּח בַּיּוֹם
 הַשְּׁבִיעִי עַל־כֵּן בִּבְרַךְ יְהוָה אֶת־יוֹם
 הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֶׁהוּ: ס (יב) כִּבְדֹּד אֶת־אָבִיךָ
 וְאֶת־אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכוּן יָמֶיךָ עַל־
 הָאָדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: ס
 (יג) לֹא תִרְצַח: ס לֹא תִנְאַף: ס לֹא
 תִגְנֹב: ס לֹא־תַעֲנֶה בְרֵעֶךָ עַד שֹׁקֶר: ס
 (יד) לֹא תַחֲמֹד בֵּית רֵעֶךָ: ס לֹא־תַחֲמֹד
 אִשְׁתֵּי רֵעֶךָ וְעַבְדּוֹ וְאִמְתּוֹ וְשׁוֹרְךָ וְחֲמֹרְךָ
 וְכָל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ: פ שְׁבִיעִי (טו) וְכָל־הַעַם
 רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־הַלְפִידִם וְאֶת־קוֹל
 הַשֹּׁפָר וְאֶת־הַקָּהֶר עֲשׂוֹ וַיִּרְא הָעַם וַיִּנְעוּ
 וַיַּעֲמֻדוּ מֵרָחֵק: (טז) וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר־
 אֲתָה עִמָּנִי וּנְשָׁמְעָה וְאֶל־דְּבַר עַמָּנִי

אלהים פדנמות: (י) ויאמר משה אל־העם
 אל־תיראו כי לבעבור נפשות אתכם בא
 האלהים ובעבור תהיה יראתו על
 פניכם לבלתי תחטאו: (י) ויעמד העם
 מרחק ומשה נגש אל־הערפל אשר
 שם האלהים: ס מפסיר (י) ויאמר יהוה
 אל־משה כה תאמר אל־בני ישראל
 אתם ראיתם כי מן השמים דברתי
 עמכם: (ט) לא תעשוני אתי אל־הי כסף
 ואל־הי זהב לא תעשו לכם: (כ) מזבח
 אדמה תעשה־לי וזבחתי עליי אר־
 על־תיד ואת־שלמים את־צאנה ואת־
 בקרה בכל־המקום אשר אזכיר אר־
 שמי אבוא אליך וברכתך: (כ) ואם־מזבח
 אבנים תעשה־לי לא־תבנה אתהן גזית
 כי חרבה הנפת עליה ותחללה: (כ) ולא־
 תעלה במעלת על־מזבחי אשר לא־
 תגלה ערותך עליו: ס ס ס

סדר משפטים

כא (א) ואלה המשפטים אשר תשים
 לפניהם: (א) כי תקנה עבד עברי שש
 שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי חנם:
 (א) אם־בגפו יבא בגפו יצא אם־בעל אשה
 הוא ויצאה אשתו עמו: (א) אם־אדניו
 יתנדלו אשה וילדה־לו בנים או בנות
 האשה וילדיה תהיה לאדניה והוא יצא
 בגפו: (א) ואם־אמר יאמר העבד אהבתי
 את־אדני את־אשתי ואת־בני לא יצא
 חפשי: (א) והגישו אדניו אל־האלהים
 והגישו אל־הדלת או אל־המזוזה ורצע
 אדניו את־אזנו במרצע ויעבדו לעלם: ס
 (א) וכי ימכר איש את־בתו לאמה לא תצא
 כצאת העבדים: (א) אם־רעה בעיני אדניה
 אשר־לא יערה והפדה לעם נכרי לא־
 ימשל למכרה בבגדו־בה: (א) ואם־לבנו
 יערה כמשפט הבנות יעשה־לה: (א) אם־

אחרת יקח-לו שארה כסותה וענתה
 לא יגרע: (יא) ואם-שלש-אלה לא יעשה
 לה ויצאה חנם אין כסף: (יב) מכה איש
 ומת מות יומת: (יג) ואשר לא צדה והלאה
 אנה לידו ושמתו לה מקום אשר יגוס
 שמה: (יד) וכי יזד איש על-רעהו להרנו
 בערמה מעם מזבחי תקחנו למות: (טו)
 ומכה אביו ואמו מות יומת: (טז) ונגב
 איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת: (יז)
 ומקלל אביו ואמו מות יומת: (יח) וכי-
 ידיבן אנשים והפדה-איש את-רעהו
 באבן או באגרף ולא ימות ונפל
 למשקב: (יט) אם-יקום והתהלך בחיוץ-על-
 משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן
 ורפא ורפא: (כ) שני (כ) וכי יכה איש
 את-עבדו או את-אמתו בשבט ומת
 תחת ידו נקם ינקם: (כא) אך אם-יום או
 ימים יעמד לא יקם כי כסף הוא: (כב)

(כג) וכי ינצו אנשים ונגפו אשה הרה
 ויצאו ילדיה ולא יהיה אסון עגוש
 יענש כאשר ישית עליו בעל האשה
 ונתן בפללים: (כד) ואם-אסון יהיה
 ונתתה גפש תחת גפש: (כה) עין תחת
 עין שן תחת שן יד תחת יד רגל
 תחת רגל: (כו) כויה תחת כויה פצע
 תחת פצע חבורה תחת חבורה: (כז)
 וכי יכה איש את-עין עבדו או-את-
 עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחנו תחת
 עינו: (כח) ואם-שן עבדו או שן אמתו יפיל
 לחפשי ישלחנו תחת שנו: (כט) וכי-
 יכה שור את-איש או את-אשה ומת
 סקול יסקל השור ולא יאכל את-בשרו
 ובעל השור נקי: (ל) ואם שור נגח הוא
 מתמל שלשם והועד בבעליו וקלא
 ישמרנו והמית איש או אשה השור
 יסקל וגם-בעליו יומת: (לא) אם-פפר יושנת

עָלָיו וְנָתַן פְּדִיָּן נַפְשׁוֹ כְּכֹל אֲשֶׁר־יוֹשֵׁת
עָלָיו: (לא) אוֹרְבֵן יָגַח אוֹרְבַת יָגַח כְּמִשְׁפֵּט
הַזֶּה יַעֲשֶׂה לּוֹ: (לב) אִם־עָבַד יָגַח הַשּׂוֹר אוֹ
אִמָּה כֶּסֶף וְשָׁלְשִׁים שֶׁקֶלִים יִתֵּן לְאֹדְנָיו
וְהַשּׂוֹר יִסְקַל: ס (לג) וְכִי־יִפְתַּח אִישׁ בּוֹר
אוֹ כִי־יִכְרֶה אִישׁ בּוֹר וְלֹא יִכְסֶּנּוּ וְגַפְל־
שָׁמָּה שׂוֹר אוֹ חֲמוֹר: (לד) בְּעַל הַבּוֹר יִשְׁלַם
כֶּסֶף יָשִׁיב לְבַעְלָיו וְהֵמֶת יִהְיֶה־לּוֹ: ס
(לה) וְכִי־יִגַּח שׂוֹר־אִישׁ אֶת־שׂוֹר רֵעֵהוּ וּמֵת
וּמָכְרוּ אֶת־הַשּׂוֹר הַחַי וְחָצוּ אֶת־כֶּסֶפוֹ
וְגַם אֶת־הַמֶּת יַחְצִיזוּ: (לו) אוֹ נוֹדַע כִּי שׂוֹר
נָגַח הוּא מִתְמוֹל שְׁלֹשִׁים וְלֹא יִשְׁמְרֵנוּ
בְּעָלָיו שְׁלֹם יִשְׁלַם שׂוֹר תַּחַת הַשּׂוֹר
וְהֵמֶת יִהְיֶה־לּוֹ: ס (לז) כִּי יִגְנֹב־אִישׁ שׂוֹר
אוֹרֶשֶׁה וּמָכְרוֹ אוֹ מָכְרוּ חֲמִשָּׁה בָּקָר
יִשְׁלַם תַּחַת הַשּׂוֹר וְאֶרְבַּע־צֹאן תַּחַת
הַשֶּׁה: כב (א) אִם־בְּמַחְתָּרֵת יִמָּצֵא הַגֵּנֵב
וְהִקָּה וּמֵת אִין לּוֹ דָּמִים: (ב) אִם־זָרְתָהּ

הַשֶּׁמֶשׁ עָלָיו דָּמִים לּוֹ שְׁלֹם יִשְׁלַם אִם־
אִין לּוֹ וְנִמְכַר בְּגִנְבָתוֹ: (ג) אִם־הִמָּצֵא
תִּמָּצֵא בְּיָדוֹ הַגֵּנֵבָה מִשּׂוֹר עַד־חֲמוֹר
עַד־שֶׁה חַיִּים שְׁנַיִם יִשְׁלַם: ס (ד) שְׁלִישׁ (ה) כִּי
יִבְעֵר־אִישׁ שְׂדֵה אוֹרְכָרָם וְשָׁלַח אֶת־
בְּעִירָהּ וּבְעַר בְּשְׂדֵה אַחֵר מִיַּמֵּב שְׂדֵהוּ
וּמִיַּמֵּב כְּרָמֹו יִשְׁלַם: ס (ו) כִּי־תִצָּא אִישׁ
וּמָצֵא קֶצִים וְגַאֲכֹל גְּדִישׁ אוֹ הַקָּמָה אוֹ
הַשְּׂדֵה שְׁלֹם יִשְׁלַם הַמִּבְעֵר אֶת־
הַבְּעֵרָה: ס (ז) כִּי־יִתֵּן אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ
כֶּסֶף אוֹ־כֶלִים לְשִׁמּוֹר וְגִנֵּב מִבֵּית הָאִישׁ
אִם־יִמָּצֵא הַגֵּנֵב יִשְׁלַם שְׁנַיִם: (ח) אִם־לֹא
יִמָּצֵא הַגֵּנֵב וְנִקְרַב בְּעַל־הַבֵּית אֶל־
הָאֱלֹהִים אִם־לֹא שָׁלַח יָדוֹ בְּמִלְאֲכַת
רֵעֵהוּ: (ט) עַל־כֹּל־דְּבַר־פֶּשַׁע עַל־שׂוֹר עַל־
חֲמוֹר עַל־שֶׁה עַל־שְׁלֵמָה עַל־כֹּל־אֲבֹדָה
אֲשֶׁר יֵאמֹר כִּי־הוּא זֶה עַד הָאֱלֹהִים
יָבֹא דְבַר־שְׁנֵיהֶם אֲשֶׁר יִרְשִׁיעַן אֱלֹהִים

ישלם שנים לרעהו: **ס** (ט) כִּי־יִתֵּן אִישׁ
 אֶל־רֵעֵהוּ חֲמֹר אֹרֶשׁוֹר אֹרֶשֶׁה וְכֹל־
 בְּהֵמָה לְשֹׁמֵר וּמֵת אֹו נֹשֶׁבֶר אֹו נֹשְׁבָה
 אִין רָאָה: **ס** שְׁבַעַת יְהוָה תְּהִיָּה בֵּין שְׁנֵיהֶם
 אִם־לֹא שָׁלַח יָדוֹ בְּמֵלֶאכֶת רֵעֵהוּ וְלָקַח
 בְּעִלְיוֹ וְלֹא יִשְׁלַם: **א** וְאִם־נָגַב יִנְגַב מֵעַמּוֹ
 יִשְׁלַם לְבְּעָלָיו: **ב** אִם־טָרַף יִטָּרַף יִבְאָהוּ
 עַד הַמִּרְפָּה לֹא יִשְׁלַם: **פ** (י) וְכִי־יִשְׁאַל
 אִישׁ מֵעַם רֵעֵהוּ וְנֹשֶׁבֶר אֹרֶמֶת בְּעִלְיוֹ
 אִין־עַמּוֹ שְׁלַם יִשְׁלַם: **י** אִם־בְּעִלְיוֹ עַמּוֹ
 לֹא יִשְׁלַם אִם־שָׂכִיר הוּא בָּא בְּשָׂכָרוֹ: **ס**
ש (י) וְכִי־יִפְתָּה אִישׁ בְּתוֹלָה אֲשֶׁר לֹא־
 אֲדָשָׁה וְשָׂכַב עִמָּה מְהֹר יִמְחַרְנָה לוֹ
 לֹא־שָׂה: **ש** אִם־מֵאֵן יֵמְאֵן אֲבִיהָ לְתַתָּה
 לוֹ כֶּסֶף יִשְׁקַל כְּמֹהַר הַבְּתוּלָת: **ס**
י מִכְּשִׁפָּה לֹא תַחֲיֶה: **י** (י) כֹּל־שָׂכַב
 עִם־בְּהֵמָה מוֹת יוֹמֵת: **ס** (י) זִבְחָה
 לַאֱלֹהִים יַחֲרַם כֹּלְתִי לִיהוָה לְבָדוֹ:

ס וְגַר לֹא־תִזְנֶה וְלֹא תִלְחָצְנֶהוּ כִּי־גָרִים
 הֵייתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: **כ** (א) כֹּל־אֱלֻמְנָה
 וְיִתּוֹם לֹא תַעֲזוֹב: **כ** אִם־עֲנָה תַעֲנֶה
 אִתּוֹ כִּי אִם־צָעַק יִצְעַק אֵלַי שָׁמַע אֲשַׁמַּע
 צָעַקְתּוֹ: **כ** (ב) וְחָרָה אַפִּי וְהִרְגַתִּי אֶתְכֶם
 בְּחָרֵב וְהָיוּ נְשִׁיכֶם אֱלֻמְנוֹת וּכְנִיכֶם
 יִתְמָיִם: **פ** (ג) אִם־כֶּסֶף | תִּלְוָה אֶת־עַמִּי
 אֶת־הָעֲנִי עִמָּךְ לֹא־תִהְיֶה לוֹ כְּנִשָּׁה
 לֹא־תִשְׁיָמוֹן עָלָיו נִשָּׂה: **כ** (ד) אִם־חָבֵל
 תַּחֲבִיל שְׁלֵמֶת רֵעֶךָ עַד־כָּא הֲשַׁמְשׁ
 תִּשְׁיָבְנוּ לוֹ: **כ** (ה) כִּי הוּא כְּסוּתָה לְבִדָּה
 הוּא שְׁמֵלְתוֹ לַעֲרֹז בְּמָה יִשְׁכַּב וְהָיָה
 כִּי־יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי־חָנוּן אָנִי: **ס**
י (ו) אֱלֹהִים לֹא תִקַּל וְנִשְׁיָה
 בְּעַמָּךְ לֹא תֵאָדָר: **כ** (ז) מִלֵּאֲתָה וּדְמָעָה לֹא
 תֵאָחַר כְּכֹר בְּנִיָּה תִתְּנֶלֶי: **כ** (ח) כִּין תַּעֲשֶׂה
 לְשָׂרָף לְצִאֲנָף שְׁבַעַת יָמִים יְהִיָּה עִם־
 אָמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִתְּנֶלֶי: **כ** (ט) וְאֲנִשֶׁר

קדש תהיון לי וקשר בשדה טרפה לא
 תאכלו לכלב תשלבון אתו: (א) כג לא
 תשא שמע שווא אל-תשת ידך עם-
 רשע להית עד חמם: (ב) לא-תהיה אחר
 רבים לרעת ולא-תענה על-רב לגטת
 אחרי רבים להטת: (ג) ודל לא תהדר
 בריבו: (ד) כי תפגע שור איבה או
 חמור תעה השב תשיבנו לו: (ה) בר
 תראה חמור שנאף רבין תחת משאו
 וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו: (ו)
 חמישי (ז) לא תטה משפט אבינה בריבו:
 (ח) מדבר שקר תרחק ונקנ וצדיק אל-
 תהרג כי לא-אצדיק רשע: (ט) ושחר לא
 תקח כי השחר יענן פקחים ויסלת
 דברי צדיקים: (י) וגר לא תלקח ואתם
 ירעתם את-נפש הגר פיגרים הייתם
 בארץ מצרים: (יא) ושש שנים תזרע את-
 ארצך ואספת את-תבואתה: (יב) והשביעה

תשמטנה ונטשתה ואכלו אבתי עמך
 ויתרם תאכל חית השדה בן-תעשה
 לברמך לזיתך: (יג) ששת ימים תעשה
 מעשיך וביום השביעי תשבת למען
 ינוח שורך וחמורך וינפש בן-אמתך
 והגר: (יד) ובכל אשר-אמרתי אליכם
 תשמרו ושם אלהים אחרים לא תזכירו
 לא ישמע על-פיך: (טו) שלש רגלים תחג לי
 בשנה: (טז) את-חג המצות תשמד שבעת
 ימים תאכל מצות כאשר צויתך למועד
 חדש האביב בריבו יצאת ממצרים
 ולא-יראו פני ריקם: (יז) וחג הקציר בפורי
 מעשיך אשר תזרע בשדה וחג האסף
 בצאת השנה באספה את-מעשיך מן
 השדה: (יח) שלש פעמים בשנה יראה כל-
 זכורך אל-פני האדון והנה: (יט) לא-תזבח
 על-חמץ דם-זבחתי ולא-ילין חלב-חגי
 עד-בקר: (כ) ראשית בפורי אדמתך תביא

בית יהוה אלהיך לא תבשל גדי בחלב
 אמו: פ שש (כ) הנה אנכי שלח מלאך
 לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל
 המקום אשר הכנתי: (כא) השמר מפניו
 ושמע בקלו אל תמר בו כי לא ישא
 לפשעכם כי שמי בקרבן: (כב) כי אם
 שמוע תשמע בקלו ועשית כל אשר
 אדבר ואיבתי את איביך וצרת את
 צריך: (כג) בייגך מלאכי לפניך והביאך
 אל האמרי והחתי והפריז והכנעני החתי
 והיבסי והכחדתי: (כד) לא תשתחוה
 לאלהיהם ולא תעבדם ולא תעשה
 כמעשיהם כי היום תהרסם ושבר
 תשבר מצבותיהם: (כה) ועבדתם את יהוה
 אלהיכם וברך את לחמך ואת מימך
 וחסרת מחלה מקרבך: ס שני (כו) לא
 תהיה משבילה ועברה בארצה את
 מספר ימי אמלא: (כז) את אימתי אשלח

לפניך והמתי את כל העם אשר תבא
 בהם ונתתי את כל איביך אליך עוף:
 (כח) ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה
 את החני ארתי הכנעני ואת החתי
 מלפניך: (כט) לא אגרשנו מפניך בשנה
 אחת פזתה הנה הארץ שממה ורבה
 עליך תנת השדה: (ל) מעט מעט אגרשנו
 מפניך עד אשר תפרה ונחלת את
 הארץ: (לא) ושתי את גבלך מיסוד ועד
 ים פלשתים וממדבר עד הנגב כי
 אתן בידכם את יבני הארץ וגרשתמו
 מפניך: (לב) לא תכרת להם ולא להיהם
 ברית: (לג) לא ישבו בארצה פזיחטיאו
 אתה לי כי תעבד את אלהיהם פי יהיה
 לך למוקש: פ כד (לד) ואל משה אמר
 עלה אלי יהוה אלהי ואהרן נהבנאביהוא
 ושבעים מזקני ישראל והשתחויתם
 מרחק: (ל) ונגש משה לכדו אליהו והם

לא יגשו והעם לא יעלו עמו: (א) ויבן
 משה ויספר לעם את כל דברי יהוה
 ואת כל המשפטים ויען כל העם קול
 אחד ויאמרו כל הדברים אשר דבר
 יהוה נעשה: (ב) ויכתב משה את כל דברי
 יהוה וישכם בבקר ויבן מזבח תחת
 ההר ושתים עשרה מצבה לשנים עשר
 שבטי ישראל: (ג) וישלח את גערי בני
 ישראל ויעלו עלת ויזבחו זבחים שלמים
 ליהוה פרים: (ד) ויקח משה חצי הדם וישם
 באגנות וחצי הדם זרק על המזבח:
 (ה) ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם
 ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה
 ונשמע: (ו) ויקח משה את הדם ויזקק
 על העם ויאמר הנה הס הברית אשר
 קרת יהוה עמכם על כל הדברים
 האלה: (ז) ויעל משה ואהרן ונדב ואביהוא
 ושבעים מזקני ישראל: (ח) ויראו את אהי

ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת
 הספיר וכעצם השמים למחר: (א) ואל
 אצילו בני ישראל לא שלח ידו ויחזו
 את האלהים ויאכלו וישתו: (ב) ויאמר
 יהוה אל משה עלה אלי ההרה והיה
 שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה
 והמצוה אשר כתבתי להורותם: (ג) ויקם
 משה ויהושע משרתו ויעל משה אל
 הר האלהים: (ד) ואלה הקנים אמר שבו
 לנו בזה עד אשר נשוב אליכם והנה
 אהרן וחור עמכם מירבעל דברים יגש
 אלהם: (ה) ויעל משה לההר ויכס הענן
 את ההר: מפטור (ט) וישכן כבוד יהוה על
 הר סיני ויכפהו הענן ששת ימים ויקרא
 אל משה ביום השביעי מתוך הענן
 (י) ומראה כבוד יהוה באש אכלת ברזל
 ההר לעיני בני ישראל: (יא) ויבא משה
 בתוך הענן ויעל אל ההר ויהי משה

בָּהָר אֲרָבָעִים יוֹם וְאֲרָבָעִים לַיְלָה:

פ פ פ

סדר תרומה

כה (א) וידבר יהוה אל-משה לאמור:
 (ב) דבר אל-בני ישראל ויקחו-לי תרומה
 מאת כל-איש אשר ידבנו לבו תקחו-את-
 תרומתי: (ג) וזאת התרומה אשר תקחו
 מאתם זהב וכסף ונחשת: (ד) ותכלת
 וארנמן ותולעת שני ושש ועזים: (ה) וערת
 אילים מאדמים וערת תחשים ועצי
 שמים: (ו) שמן למאד בשמים לשמן
 המשחה ולקמרת הסמים: (ז) אבני-שהם
 ואבני מלאים לאסד ולחשן: (ח) ועשולי
 מקדש ושכנתי בתוכם: (ט) בכל אשר
 אני מראה אותך את תבנית המשכן
 ואת תבנית כל-כליו וכן תעשו: ס
 (י) ועשו ארון עצי שמים אמתים וחצי ארפו
 ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו:

(יא) וצפית אתו זהב מהור מבית ומחוץ
 תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב:
 (יב) ויצקת לו ארבע טבעת זהב ונתתה על
 ארבע פעמתיו ושתי טבעת על-צלעו
 האחת ושתי טבעת על-צלעו השנית:
 (יג) ועשית כדי עצי שמים וצפית אתם
 זהב: (יד) והבאת את-הפדים בטבעת על
 צלעת הארץ לשאת ארתי-הארץ בהם:
 (טו) בטבעת הארץ יהיו הפדים לא יסרו
 ממנו: (טז) ונתת אל-הארץ את העדת אשר
 אתן אליך: שני (יז) ועשית כפרת זהב מהור
 אמתים וחצי ארפה ואמה וחצי רחבה:
 (יח) ועשית שנים כרכים זהב מקשה
 תעשה אתם משני קצות הכפרת:
 (יט) ועשה כרוב אחד מקצה מזה וכרוב-
 אחד מקצה מזה מן-הכפרת תעשו את-
 הכרכים על-שני קצותיו: (כ) והיו הכרכים
 פרשי כנפים למעלה סבכים בכנפיהם

על-הכפֹּרֶת וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל-אָחִיו אֶל-
 הַכֹּפֶרֶת יִהְיוּ פְּנֵי הַכֹּרֵבִים: (כא) וְנָתַתְּ אֶת-
 הַכֹּפֶרֶת עַל-הָאָרֶץ מִלְּמַעְלָה וְאֶל-הָאָרֶץ
 תַּתָּן אֶת-הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֶתָּן אֵלֶיךָ:
 (כב) וְנוֹעַדְתִּי לְךָ שֵׁם וּדְבַרְתִּי אִתָּךְ מֵעַל
 הַכֹּפֶרֶת מִבֵּין שְׁנֵי הַכֹּרֵבִים אֲשֶׁר עַל-
 אָרֶץ הָעֵדוּת אֵת כָּל-אֲשֶׁר אֲצַוֶּה אוֹתָךְ
 אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ (כג) וְעָשִׂיתְּ שְׁלֹחַן
 עֲצֵי שִׁטִּים אֲמֹתַיִם אָרְפוּ וְאִמָּה רַחְבּוֹ
 וְאִמָּה וְחֲצֵי קִמָּתוֹ: (כד) וְצִפִּיתְּ אֹתוֹ זָהָב
 טְהוֹר וְעָשִׂיתְּ לוֹ זָרְזָב סָבִיב: (כה) וְעָשִׂיתְּ
 לוֹ מִסְנַרְתַּי טֹפַח סָבִיב וְעָשִׂיתְּ זָרְזָבִים
 לְמִסְנַרְתּוֹ סָבִיב: (כו) וְעָשִׂיתְּ לוֹ אַרְבַּע
 טֹבְעוֹת זָהָב וְנָתַתְּ אֶת-הַטֹּבְעוֹת עַל אַרְבַּע
 הַפָּאֵת אֲשֶׁר לְאַרְבַּע רַגְלָיו: (כז) לְעֹמֵת
 הַמִּסְנַרְתַּי תִּהְיוּ הַטֹּבְעוֹת לְכַתִּים לְכַדִּים
 לְשֹׂאת אֶת-הַשְּׁלֹחָן: (כח) וְעָשִׂיתְּ אֶת-
 הַכַּדִּים עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתְּ אֹתָם זָהָב

וְנִשְׂאֲכֶם אֶת-הַשְּׁלֹחָן: (כט) וְעָשִׂיתְּ
 קַעְרֹתָיו וּכְפֹתָיו וּקְשׁוֹתָיו וּמְנַקֵּיתָיו אֲשֶׁר
 יִסָּךְ בָּהֶן זָהָב טְהוֹר תַּעֲשֶׂה אֹתָם:
 (ל) וְנָתַתְּ עַל-הַשְּׁלֹחָן לֶחֶם פָּנִים לְפָנֶי
 תַּמִּיד: פ (לא) וְעָשִׂיתְּ מְנֹרַת זָהָב טְהוֹר
 מִקֹּשֶׁה תַּעֲשֶׂה הַמְּנֹרָה יְרֵכָה וְקִנָּה
 גְּבִיעֵיהָ כַּפְתְּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ מִמְּנֶה יְהוּי:
 (לב) וְשֵׁשֶׁה קַנִּים יֵצְאוּ מִצְדֵּיהָ שְׁלֹשָׁה
 קַנֵּי מְנֹה מִצְדָּה הָאֶחָד וְשְׁלֹשָׁה קַנֵּי
 מְנֹה מִצְדָּה הַשֵּׁנִי: (לג) שְׁלֹשָׁה גְּבָעִים
 מִשְׁקָדִים בְּקִנָּה הָאֶחָד כַּכְּתוּב וּפְרַח
 וְשְׁלֹשָׁה גְּבָעִים מִשְׁקָדִים בְּקִנָּה הָאֶחָד
 כַּכְּתוּב וּפְרַח בֶּן לְשֵׁשֶׁת הַקַּנִּים הַיֵּצְאוּ
 מִן-הַמְּנֹה: (לד) וּבַמְּנֹה אַרְבַּע גְּבָעִים
 מִשְׁקָדִים כַּכְּתוּב וּפְרָחֶיהָ: (לה) וּכְכָתוּב
 תַּחַת שְׁנֵי הַקַּנִּים מִמְּנֶה וּכְכָתוּב תַּחַת שְׁנֵי
 הַקַּנִּים מִמְּנֶה וּכְכָתוּב תַּחַת שְׁנֵי הַקַּנִּים
 מִמְּנֶה לְשֵׁשֶׁת הַקַּנִּים הַיֵּצְאוּ מִן-

המנחה: (לו) בפתריהם וקנתם ממנה יהיו
 כלה מקשה אחת זהב טהור: (לי) ועשית
 את־נרתיה שבעה והעלה את־נרתיה
 והאיר על־עבר פניה: (לז) ומלקחיה
 ומחתתיה זהב טהור: (לח) כפר זהב טהור
 געשה אתה את פל־הכלים האלה:
 (ט) וראה געשה בתבניתם אשר־אתה
 מראה בקר: ס שליש כו (י) ואת־המשכן
 תעשה עשר יריעת שש משור ותכלת
 וארגמן ותולעת שני פרכים מעשה
 השב תעשה אתם: (יא) ארד | היריעה
 האחת שמנה ועשרים באמה ורחב
 ארבע באמה היריעה האחת מדה אחת
 לכל־היריעת: (יב) חמש היריעת תהיון
 חברת אשה אל־אחתה וחמש יריעת
 חברת אשה אל־אחתה: (יג) ועשית
 ללאות תכלת על שפת היריעה האחת
 מנצה בחברת וכן תעשה בשפת

היריעה הקיצוניה במחברת השנית:
 (יד) חמשים ללאות תעשה ביריעה
 האחת וחמשים ללאות תעשה בקצה
 היריעה אשר במחברת השנית מקבילת
 הללאות אשה אל־אחתה: (טו) ועשית
 חמשים קרסי זהב וחברת את־היריעת
 אשה אל־אחתה בקרסים והיה המשכן
 אחד: (טז) ועשית יריעת עזים לאהל על־
 המשכן עשתי־עשרה יריעת תעשה
 אתם: (יז) ארד | היריעה האחת שלשים
 באמה ורחב ארבע באמה היריעה
 האחת מדה אחת לעשתי־עשרה יריעת:
 (יח) וחברת את־חמש היריעת לכד ואת־
 שש היריעת לכד וכפלת את־היריעה
 הששית אל־מול פני האהל: (יט) ועשית
 חמשים ללאות על שפת היריעה האחת
 הקיצוניה בחברת וחמשים ללאות על
 שפת היריעה החברת השנית: (כ) ועשית

קרסי נהשת חמשים והבאת את-
 הקרסים בללאת וחברת את האהל והיה
 אחד: (י) וסרה העדף ביריעת האהל
 חצי היריעה העדפת תסרח על אחרי
 המשכן: (יא) והאמה מזה והאמה מזה
 בעדף בארץ יריעת האהל יהיה סרוח
 על צדי המשכן מזה ומזה לכסתו:
 (יב) ועשית מכסה לאהל ענת אילם
 מאדמים ומכסה ענת תחשים מלמעלה:
 (יג) רביע (יד) ועשית את הקרשים למשכן
 עצי שטים עמדים: (טו) עשר אמות
 ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב
 הקרש האחד: (טז) שתי ידות לקרש
 האחד משלכת אשה ארל אחתה בן
 תעשה לכל קרשי המשכן: (יז) ועשית
 ארז הקרשים למשכן עשרים קרש
 לפאת נגבה תימנה: (יח) וארבעים אדגרי
 כסף תעשה פחת עשרים קרש שני

אדגים פחת הקרש האחד לשתי ידתי
 ושני אדגים פחת הקרש האחד לשתי
 ידתי: (יט) ולצלע המשכן השנית לפאת
 צפון עשרים קרש: (כ) וארבעים אדגיהם
 כסף שני אדגים פחת הקרש האחד
 ושני אדגים פחת הקרש האחד:
 (כא) ולירכתי המשכן ימה תעשה ששה
 קרשים: (כב) ושני קרשים תעשה למקצעת
 המשכן בירכתים: (כג) והיו תאמם מלמטה
 ויחדו יהיו תמים על ראשו אל הטבעת
 האחת בן יהיה לשניהם לשני המקצעת
 יהיו: (כד) והיו שמנה קרשים ואדגיהם
 כסף ששה עשר אדגים שני אדגים פחת
 הקרש האחד ושני אדגים פחת הקרש
 האחד: (כה) ועשית בריחם עצי שטים
 חמשה לקרשי צלע המשכן האחד:
 (כו) וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן
 השנית וחמשה בריחם לקרשי צלע

המשכן לירכתים ימה: (כ) והברית התיבן
 בתוך הקרשים מברח מן הקצה אל
 הקצה: (כא) ואת הקרשים תצפה זהב
 ואת טבעתיהם תעשה זהב בתיים
 לבריהם וצפית את הבריהם זהב:
 (לב) ובהקמת את המשכן במשפטו אשר
 הראית בהר: ס חמישי (לא) ועשית פרכת
 תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משוך
 מעשה חשב יעשה אתה פרקים:
 (לג) ונתתה אתה על ארבעה עמודי
 שטים מצפים זהב וויהם זהב על
 ארבעה אדגייכסם: (לד) ונתתה את
 הפרכת תחת הפרסים והבאת שמה
 מבית לפרכת את ארון העדות והבדילה
 הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש
 הקדשים: (לה) ונתת את הכפרת על ארון
 העדות בקדש הקדשים: (לו) ושמת את
 השלחן מחוץ לפרכת ואת המנודה נכר

השלחן על צלע המשכן תימנה והשלחן
 תתן על צלע צפון: (לז) ועשית מסך לפתח
 האהל תכלת וארגמן ותולעת שני ושש
 משוך מעשה רקם: (לח) ועשית למסך
 המשה עמודי שטים וצפית אתם זהב
 וויהם זהב ויצקת להם המשה אדני
 נחשת: ס ששי כז (ט) ועשית את המזבח
 עצי שטים חמש אמות ארך וחמש
 אמות רחב רבוע יהיה המזבח ושלוש
 אמות קמתו: (י) ועשית קרנתיו על ארבע
 פנתיו ממנו תהיין קרנתיו וצפית אתו
 נחשת: (יא) ועשית פירתיו לדשנו ויעו
 ומזרקתיו ומזלגתיו ומחתתיו לכל כלי
 תעשה נחשת: (יב) ועשית לו מכפר מעשה
 נחשת נחשת ועשית על הרשת ארבע
 טבעות נחשת על ארבע קצותיו: (יג) ונתתה
 אתה תחת פרקב המזבח מלמטה
 יהיה הרשת עד חצי המזבח: (יד) ועשית

בדים למזבח כפי עצי שמים וצפית
אתם נחשת: (י) והוקא את כפדיו בשבעת
והיו הכדים על שתי צלעות המזבח
בשאת אתו: (י) נכוב לחת תעשה אתו
כאשר הראה אתך בהר בן יעשו: ס
שביע (ט) ועשית את חצר המשכן לפאת
נגבתימנה קלעים לחצר שש משוך
מאה באמה ארך לפאה האחת: (י) ועמדו
עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי
העמדים וחשקיהם כסף: (י) וכן לפאת
צפון בארך קלעים מאה ארך ועמדו
עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי
העמדים וחשקיהם כסף: (י) ורחב החצר
לפאתים קלעים חמשים אמה עמדיהם
עשרה ואדניהם עשרה: (י) ורחב החצר
לפאת קדמה מזרחה חמשים אמה:
(י) וחמש עשרה אמה קלעים לפתח
עמדיהם שלשה ואדניהם שלשה:

ועמדו ה'

(י) ולפתח השנית חמש עשרה קלעים
עמדיהם שלשה ואדניהם שלשה:
(ט) ולשער החצר מסך | עשרים אמה
תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משוך
מעשה רקם עמדיהם ארבעה ואדניהם
ארבעה: (י) כל עמודי החצר סביב
מחשקים כסף וזיהם כסף ואדניהם
נחשת: (י) ארך החצר מאה באמה
ורחב | חמשים בחמשים וקמה חמש
אמות שש משוך ואדניהם נחשת:
(י) לכל פלי המשכן ככל עבדתו וכל
יתדתו וכל יתדת החצר נחשת:

ס ס ס

סדר תצוה

(י) ואתה תצוה | את בני ישראל ויקחו
אליהם שמן זית נדף כתיב למאור להעלות
נר תמיד: (כ) באהל מועד מחוץ לפרכת
אשר על העדת יערך אתו אהרן ובניו

Tom. II.

מערב ערב־בקר לפני יהוה תקח עולם
 לדלתם מאת בני ישראל: ׀
 כח ׀ ואתה הקרב אליך את־ההרן
 אחיך ואת־בניו אתו מתוך בני ישראל
 לכהנוללי אהרן נדב ואביהוא אלעזר
 ואיתמר בני אהרן: ׀ ועשית בגדי־קדש
 לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת: ׀ ואתה
 תדבר אל־כל־חכמי־לב אשר מלאתי
 רוח חכמה ועשו את־בגדי אהרן לקדשו
 לכהנוללי: ׀ ואלה הבגדים אשר יעשו
 חשן ואפוד ומעיל וכתנת תשבץ
 מצנפת ואבנט ועשו בגדי־קדש לאהרן
 אחיך ולבניו לכהנוללי: ׀ והם יקחו את־
 הזהב ואת־התכלת ואת־הארגמן ואת־
 תולעת השני ואת־השש: ׀ ועשו
 את־האפד זהב תכלת וארגמן תולעת
 שני ושש משזר מעשה חשב: ׀ שתי
 כתפת הקברת יהיה־לו אל־שני קצותיו

וקבר: ׀ וחשב אפדתו אשר עליו
 כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן
 ותולעת שני ושש משזר: ׀ ולקחת
 את־שתי אבני־שהם ופתחת עליהם
 שמות בני ישראל: ׀ שישה משמתם
 על האבן האחת ואת־שמות הששה
 הנותרים על־האבן השנית כתולדתם:
 יא מעשה חרש אבן פתותי חתם תפתח
 את־שתי האבנים על־שמת בני ישראל
 מסבגת משבצות זהב תעשה אתם:
 יב ושמת את־שתי האבנים על־כתפת
 האפד אבני זכרון לבני ישראל ונשא
 אהרן את־שמותם לפני יהוה על־שתי
 כתפיו לזכרון: ׀ שני יב ועשית משבצת
 זהב: יד ושתי שרשרת זהב טהור
 מגבלת תעשה אתם מעשה עבת ונתתה
 את־שרשרת העבת על־המשבצת: ׀
 טו ועשית חשן משפט מעשה חשב

במעשה אפד תעשנו זהב תכלת
 וארנמן ותולעת שני ושש משור
 תעשה אתו: (ט) רבוע יהיה כפול זרת
 ארבו וזרת רחבו: (י) ומלאת בו מלאת
 אבן ארבעה טורים אבן טור אדם פמדה
 וברקת הטור האחד: (י) והטור השני נספך
 ספיר ויהלם: (י) והטור השלישי לשם
 שבו ואחלמה: (י) והטור הרביעי תרשיש
 ושהם וישפה משבצים זהב יהיו
 במלואתם: (כ) והאבנים תהיו על
 שמת בני ישראל שטים עשרה על
 שמתם פתוחי חותם איש על שמו תהיו
 לשני עשר שבט: (כ) ועשית על החשן
 שרשת נבלת מעשה עבת זהב טהור:
 (כ) ועשית על החשן שתי טבעות זהב
 ונתת את שתי הטבעות על שני קצות
 החשן: (כ) ונתתה את שתי עבתת
 הזהב על שתי הטבעת אל קצות החשן:

כח) ואת שתי קצות שתי העבתת תתן
 על שתי המשבצות ונתתה על כתפות
 האפד אל מול פניו: (ט) ועשית שתי
 טבעות זהב ושמת אתם על שני קצות
 החשן על שפתו אשר אל עבר האפד
 ביתה: (י) ועשית שתי טבעות זהב
 ונתתה אתם על שתי כתפות האפד
 מלמטה ממול פניו לעמת מחברתו
 ממעל לחשב האפוד: (כ) וירכסו את
 החשן מטבעתו אל טבעת האפוד
 בפתיל תכלת להיות על חשב האפוד
 ולא יתה החשן מעל האפוד: (כ) ונשא
 אהרן את שמות בני ישראל בחשן
 המשפט על לבו בבא אל הקדש
 לזכרון לפני יהוה תמיד: (ל) ונתת אל
 חשן המשפט את האורים ואת התמים
 והיו על לב אהרן בבא לפני יהוה
 ונשא אהרן את משפט בני ישראל

על-לבבו לפני יהוה תמיד: **ס** שלש
 ולא ועשית את-מעיל האפוד בלי-ל
 תכלת: **לט** והיה פיראשו בתוכו שפה
 יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תחרא
 יהיה-לו לא יקדע: **לס** ועשית על-שוקיו
 רמני תכלת וארגמן ותולעת שני על-
 שוליו סביב ופעמני זהב בתוכם סביב:
לד פעמון זהב ורמון פעמון זהב ורמון על-
 שולי המעיל סביב: **לה** והיה על-אהרן
 לשרת ונשמע קולו בבא א-הקדש לפני
 יהוה וקצאתו ולא ימות: **לו** ועשית
 ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חתם
 קדש ליהוה: **לז** ושמת אתו על-פתיל
 תכלת והיה על-המצנפת אל-מול פני
 המצנפת יהיה: **לח** והיה על-מצח אהרן
 ונשא אהרן את-ענן הקדשים אשר
 יקדישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם
 ונתה על-מצחו תמיד לרצון להם לפני

יהוה: **לט** ושבעת התנת לש ושעית
 מצנפת לש ואבנט תעשה מעשה
 רקם: **ס** ולבני אהרן תעשה כתנת
 ועשית להם אבנטים ומגבעות תעשה
 להם לכבוד ולתפארת: **סא** והלבשת
 אתם את-אהרן אחיו ואת-בניו אתו
 ומשחת אתם ומלאת את-ידם וקדשת
 אתם וכהגדלי: **סב** ועשה להם מכנסים
 קד לכסות בשער ערוה ממתנים ועד
 ריבם יהיו: **סג** והיו על-אהרן ועל-
 בניו בכבדם אל-אהל מועד או כגשתם
 אל-המזבח לשרת בקדש ולא-ישאו
 עון ומתו חקת עולם לו ולרעו אחרייו: **ס**
כט וזה הדבר אשר תעשה
 להם לקדש אתם לכתן לי לקח פר
 אחד בודבוק ואילם שנים תמימים:
ס ולחם מצות וחלת מצת בלוקית
 לשמן ורקיקי מצות משחים בשמן

סלת חטים תעשה אתם: (י) ונתת
 אותם על־סל אחד והקרבת אתם בסל
 ואת־הפך ואת שני האילים: (יא) ואת־אֹהֶרֶן
 ואת־בְּנָיו תקריב אל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד
 ורחצת אתם במים: (יב) ולקחת את־הבָּגְדִים
 והלבשת את־אֹהֶרֶן את־הַכֹּהֵנֹת ואת
 מעיל האֹפֶד ואת־הָאֹפֶד ואת־הַחֹשֶׁן
 ואפדת לוֹ בְּחֹשֶׁב האֹפֶד: (יג) ושמת
 המצנפת על־ראשו ונתת את־גֵּז הַקֹּדֶשׁ
 על־המצנפת: (יד) ולקחת את־שֶׁמֶן
 המשחה ויצקת על־ראשו ומשחת אתו:
 (טו) ואת־בְּנָיו תקריב והלבשתם כַּתְּנֹת:
 (טז) וחרת אתם אֲבִנֹת אֹהֶרֶן וּבְנָיו וְחִבְשֵׁת
 להם מִגִּבְעַת וְהִיתָה להם כֹּהֵנָה לַתְּקַת
 עולם ומלאת יד־אֹהֶרֶן ויד־בְּנָיו:
 (יז) והקרבת את־הַפֶּךְ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד
 וּסְמֵד אֹהֶרֶן וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ
 הַפֶּךְ: (יח) וְשַׁחַטְתָּ אֶת־הַפֶּךְ לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח

אֹהֶל מוֹעֵד: (יט) וְלָקַחְתָּ מִמֶּנּוּ הַפֶּךְ וְנָתַתָּה
 עַל־קַרְנֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּאֶצְבָּעֶךָ וְאֶת־כָּל־
 הַדָּם תִּשְׁפֹךְ אֶל־יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ: (כ) וְלָקַחְתָּ
 אֶת־כָּל־הַחֶלֶב הַמִּכֶּסֶה אֶת־הַקֶּרֶב וְאֶת
 הַיֹּתֶרֶת עַל־הַכֹּבֵד וְאֶת שְׁתֵּי הַפְּלִיִּת
 וְאֶת־הַחֶלֶב אֲשֶׁר עָלֶיהֶן וְהִקְטַרְתָּ
 הַמִּזְבֵּחַ: (כא) וְאֶת־בֶּשֶׂר הַפֶּךְ וְאֶת־עֲרֹז
 וְאֶת־פְּרָשׁוֹ תִשְׂרֹף בְּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה
 כַּטְּאֵת הוּא: (כב) וְאֶת־הָאֵיל הָאֶחָד תִּקַּח
 וְסִמְכוּ אֹהֶרֶן וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ
 הָאֵיל: (כג) וְשַׁחַטְתָּ אֶת־הָאֵיל וְלָקַחְתָּ אֶת־
 דָּמֹו וְזָרַקְתָּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (כד) וְאֶת־
 הָאֵיל תִּנְתַּח לְנִתְחֹו וְרַחֲצֵת קַרְבֹּו
 וּכְרָעֵו וְנָתַתָּ עַל־נִתְחֹו וְעַל־רֹאשׁוֹ:
 (כה) וְהִקְטַרְתָּ אֶת־כָּל־הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַ עֲלֶיהָ
 הוּא לַיהוָה רִיחַ גִּיחוֹם אֲשֶׁה לַיהוָה הוּא:
 חֲמִשִּׁי (כו) וְלָקַחְתָּ אֶת־הָאֵיל הַשֵּׁנִי וְסָמְד
 אֹהֶרֶן וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל:

(ט) וְשַׁחַטְתָּ אֶת־הָאֵיל וְלָקַחְתָּ מִדְּמֹ
 וְנִתְּתָה עַל־תְּנוּזֹת אֵזֶן אֶהְרֹן וְעַל־תְּנוּזֹת
 אֵזֶן בְּנָיו הַיְמָנִית וְעַל־בֶּהֱזֵן יָדָם הַיְמָנִית
 וְעַל־בֶּהֱזֵן רִגְלָם הַיְמָנִית וְרָקַת אֶת־הַיָּדָם
 עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (כא) וְלָקַחְתָּ מִן־הַיָּדָם
 אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וּמִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְהֵזִיתָ
 עַל־אֶהְרֹן וְעַל־בְּגָדָיו וְעַל־בְּנָיו וְעַל־בְּגָדֵי
 בְּנָיו אִתּוֹ וְקִדַּשׁ הוּא וּבְגָדָיו וּבְנָיו וּבְגָדֵי
 בְּנָיו אִתּוֹ: (כב) וְלָקַחְתָּ מִן־הָאֵיל הַחֵלֶב
 וְהָאֵלֶיהָ וְאֶת־הַחֵלֶב הַמְּכַסֶּה אֶת־הַקָּרֶב
 וְאֶת יִתְרַת הַכֹּהֵן וְאֶת שְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת
 וְאֶת־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עֲלֵיהֶן וְאֶת שֹׁק
 הַיְמִין כִּי אֵיל מַלְאִים הוּא: (כג) וְכִפֵּר לְחֶם
 אַחַת וְחִלַּת לְחֶם שְׁמֵי אַחַת וְרָקִיק אַחַד
 מִסַּל הַמִּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה: (כד) וְשַׁמְתָּ
 הַכֹּל עַל כַּפֵּי אֶהְרֹן וְעַל כַּפֵּי בְּנָיו וְהִנַּפְתָּ
 אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: (כה) וְלָקַחְתָּ
 אֹתָם מִיָּדָם וְהִקְטַרְתָּ הַמִּזְבֵּחַ עַל־

הַעֲלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁה הוּא
 לַיהוָה: (כו) וְלָקַחְתָּ אֶת־הַחֹזֶה מֵאֵיל
 הַמַּלְאִים אֲשֶׁר לְאֶהְרֹן וְהִנַּפְתָּ אֹתָהּ
 תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה וְהִירָה לָךְ לְמִנְחָה:
 (כז) וְקִדַּשְׁתָּ אֶת חֹזֶה הַתְּנוּפָה וְאֶת שֹׁק
 הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר הֵוֹגֵף וְאֲשֶׁר הוֹרֵם מֵאֵיל
 הַמַּלְאִים מֵאֲשֶׁר לְאֶהְרֹן וּמֵאֲשֶׁר לְבְנָיו:
 (כח) וְהִירָה לְאֶהְרֹן וּלְבְנָיו לְחֶק־עוֹלָם
 מֵאֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי תְרוּמָה הִוא
 וְתְרוּמָה יְהִיה מֵאֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִזִּבְחֵי
 שְׁלָמִידָם תְּרוּמָתָם לַיהוָה: (כט) וּבְגָדֵי
 הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאֶהְרֹן יְהִיו לְבְנָיו אֶהְרֹן
 לְמִשְׁחָה בָהֶם וְלַמַּלְאֲכִים אֶת־יָדָם:
 (ל) שִׁבְעַת יָמִים יִלְבָּשׂם הַכֹּהֵן תַּחֲתֵי
 מְבָנָיו אֲשֶׁר יָבֹא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד לְשֵׁרֵת
 בְּקֹדֶשׁ: (לא) וְאֶת אֵיל הַמַּלְאִים תִּקַּח
 וּבִשְׁלַת אֶת־בִּשְׁרוֹ בְּמִקְוֵם קֹדֶשׁ: (לב) וְאָכַל
 אֶהְרֹן וּבְנָיו אֶת־בִּשְׁרֵי הָאֵיל וְאֶת־הַלֶּחֶם

אשר בפל פתח אהל מועד: (ל) ואכלו
 אתם אשר כפר בהם למלא אתיד
 לקדש אתם וזך לא יאכל ביקדש הם:
 (לז) ואסירותר מבשר המלאים ומן הקלחם
 עד הבקר ושרפת את הנותר באש לא
 יאכל ביקדש הוא: (לח) ועשית לאהרן
 ולבניו ככה ככל אשר צויתי אתה
 שבעת ימים תמלא ידם: (לח) ופר הטאת
 תעשה ליום על הכפורים והטאת על
 המזבח בכפרה עליו ומשחת אתו
 לקדשו: (לח) שבעת ימים תכפר על המזבח
 וקדשת אתו והנה המזבח קדש קדשים
 כל הנגע במזבח יקדש: ס שש (לח) וזה
 אשר תעשה על המזבח כבשים בני
 שנה שנים ליום תמיד: (לח) את הכבש
 האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני
 תעשה בין הערבים: (י) ועשרן סלת
 פרוז בשמן פתית רבע ההין וגסד

רביעת ההין יין לכבש האחד: (מ) ואת
 הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת
 הבקר וכןסכה תעשה לה לריח ניחח
 אשה ליהוה: (מב) עלת תמיד לדתיתכם
 פתח אהל מועד לפני יהוה אשר אועד
 לכם שמה לדבר אליך שם: (מ) וגעדתי
 שמה לבני ישראל ונקדש בכבדי:
 (מד) וקדשתי את אהל מועד ואת המזבח
 ואת אהרן ואת בניו אקדש לכתן לי:
 (מה) ושכנתי בתוך בני ישראל והייתי להם
 לאלהים: (מ) וגדעו פי אני יהוה אלהיהם
 אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לשכני
 בתוכם אני יהוה אלהיהם: פ שבעי
 ל (א) ועשית מזבח מקטן קטנת עצי
 שטים תעשה אתו: (א) אמה ארבו ואמה
 רחבו רבוע יהוה ואמתים קמתו ממנו
 קרנתיו: (א) וצפית אתו וזב טהור את צפו
 ואת קורתיו סביב ואת קרנתיו ועשית

לֹא יָרָז זָהָב סָבִיב: (ד) וּשְׁתִּי מִבְּעַת זָהָב
 תַּעֲשֶׂה-לּוֹ מִתַּחַת לְזָרוּ עַל שְׁתִּי צַלְעֹתָיו
 תַּעֲשֶׂה עַל-שֵׁנֵי צַדָּיו וְהָיָה לְבָתִּים לְבָדִים
 לְשֹׂאת אֹתוֹ בְּהֶמָּה: (ה) וְעֲשִׂיתָ אֶת-הַבָּדִים
 עֲצֵי שֹׁטִים וְצִפִּיתָ אֹתָם זָהָב: (ו) וְגִתְתָּהּ
 אֹתוֹ לְפָנֵי הַפְּרֹכֶת אֲשֶׁר עַל-אֶרֶץ הָעֵדֻת
 לְפָנֵי הַפְּפֹרֶת אֲשֶׁר עַל-הָעֵדֻת אֲשֶׁר
 אֹנֵק לָהּ שִׁמָּה: (ז) וְהִקְמִיר עָלָיו אֶהְרֹן
 קַטְוֶרֶה סָמִים בְּבִקְרָה בְּבִקְרָה בְּהִוְיָבוֹ
 אֶת-הַנֶּגֶרֶת יִקְמִירֶנָּה: (ח) מִפְּטוֹר (ח) וּבְהִעֲלֵת
 אֶהְרֹן אֶת-הַנֶּגֶרֶת בֵּין הָעַרְבִים יִקְמִירֶנָּה
 קַטְוֶרֶת תָּמִיד לְפָנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם:
 (ט) לֹא-תֵעָלוּ עָלָיו קַטְוֶרֶת זָרָה וְעֵלָהּ
 וּמִנְהָה וְגִסָּף לֹא תִסְכּוּ עָלָיו: (י) וּבְכַפֵּר
 אֶהְרֹן עַל-קִרְבָּנָיו אַחַת בְּשָׁנָה מִדָּם
 חֲטָאת הַכֹּפְרִים אַחַת בְּשָׁנָה יִכַּפֵּר עָלָיו
 לְדֹרֹתֵיכֶם קֹדֶשׁ-קֹדָשִׁים הוּא לַיהוָה:

פ פ פ

סדר כי תשא

(יא) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יב) כִּי
 תִשָּׂא אֶת-רֹאשׁ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לַפְּקֻדֵיהֶם
 וְנִתְּנוּ אִישׁ כְּפָר נַפְשׁוֹ לַיהוָה בְּפִקְדוֹ
 אֹתָם וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם גִּגֵּף בְּפִקְדוֹ אֹתָם:
 (יג) וְהָיְתָנוּ כְּלִי-הַעֲבֹר עַל-הַפְּקֻדִים מִחֲצִית
 הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֲשָׂרִים גֵּרָל
 הַשֶּׁקֶל מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לַיהוָה:
 (יד) כֹּל הַעֲבֹר עַל-הַפְּקֻדִים מִבְּזֵן עֲשָׂרִים
 שָׁנָה וּמֵעֵלָה יִתֵּן תְּרוּמַת יְהוָה: (טו) הָעֲשִׂיר
 לֹא-יִרְבֶּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעַשׂ מִמִּחֲצִית
 הַשֶּׁקֶל לַתֵּת אֶת-תְּרוּמַת יְהוָה לְכַפֵּר
 עַל-נַפְשֹׁתֵיכֶם: (טז) וְלִקְחֹתָ אֶת-כֶּסֶף
 הַכֹּפְרִים מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגִרְתָּתָ אֹתוֹ
 עַל-עֲבֹדֹת אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה לְבָנֵי
 יִשְׂרָאֵל לְזִכְרוֹן לְפָנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עַל-
 נַפְשֹׁתֵיכֶם: פ (יז) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה
 לֵאמֹר: (יח) וְעֲשִׂיתָ כִּיֹּר גְּחֹשֶׁת וּכְנָף גְּחֹשֶׁת

לרחצה ונתת אתו בין אהל מועד ובין
 המזבח ונתת שמה מים: (ט) ורחצו אהרן
 ובניו ממנו את ידיהם ואת רגליהם:
 (י) בכאם אל אהל מועד ורחצו מים ולא
 ימתו או בגשתם אל המזבח לשרת
 להקטיר אשה ליהוה: (יא) ורחצו ידיהם
 ורגליהם ולא ימתו והיתה להם חסד
 עולם לו וילרעו לדרתם: פ (כ) וידבר
 יהוה אל משה לאמר: (כא) ואתה קח לך
 בשמים ראש מרדרור חמש מאות
 וקנמזבשם מחציתו חמשים ומאתים
 וקנה בשם חמשים ומאתים: (כב) וקנה
 חמש מאות בשקל הקדש ושמן זית
 הין: (כג) ועשית אתו שמן משחת קדש
 רקח מרקחת מעשה רקח שמן משחת
 קדש יהוה: (כד) ומשחת בו את אהל מועד
 ואת ארון העדות: (כה) ואת השלחן ואת
 כלכליו ואת המנחה ואת פליה ואת

מזבח הקטרת: (כז) ואת מזבח העלה ואת
 כלכליו ואת הכיור ואת כפנו: (כח) וקדשת
 אתם והיו קדש קדשים כל הנגע בהם
 יקדש: (כט) ואת אהרן ואת בניו תמשח
 וקדשת אתם לכהן לוי: (ל) ואל בני ישראל
 תדבר לאמר שמן משחת קדש יהוה
 זה לי לדרת יכם: (לא) על בשר אדם לא יסוד
 ובמת פנתו לא תעשו כמהו קדש הוא
 קדש יהוה לכם: (לב) איש אשר ירקח כמהו
 אשר יתן ממנו על זר ונגבת מעמיו: ס
 (לג) ויאמר יהוה אל משה קח לך סמים
 גמר וישחלת וקבלנה סמים ולבנה זכה
 בד בכד יהוה: (לד) ועשית אתה קטרת
 רקח מעשה רוקח ממלח טהור קדש:
 (לה) ושחקת ממנה הדק ונתתה ממנה
 לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך
 שמה קדש קדשים תהיה לכם:
 (לו) והקטרת אשר תעשה במתכנתה

לא תעשו לכם קדש תהיה לה ליהוה:
 (ל) איש אשר יעשה כמות להרנים בה
 ונכרת מעמיו: ס לא (י) וידבר יהוה
 אל משה לאמר: (י) ראה קראתי
 בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה
 יהודה: (י) ואמלא אתו רוח אלהים
 בחכמה ובתבונה ויבדעת ויכלי מלאכה:
 (י) לחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף
 ובנחשת: (י) ובחרשת אבן למלאכה
 ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכה:
 (י) ואני הנה נתתי אתו את אהליאב
 בן אחיסמך למטה דן ויכלב בן חכמי לב
 נתתי חכמה ועשו את כל אשר צויתך:
 (י) את אהלימועד ואת הארון לעדת ואת
 הכפרת אשר עליו ואת כל כלי האהל:
 (י) ואת השלחן ואת בליו ואת המנחה
 הטובה ואת כל כליה ואת מזבח
 הקטרת: (י) ואת מזבח העלה ואת כל

בליו ואת הפיזר ואת כפני: (י) ואת בגדי
 השרד ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן
 ואת בגדי בניו לכהן: (י) ואת שמן
 המשחה ואת קמחת הסמים לקדש בכל
 אשר צויתך יעשו: פ (י) ויאמר יהוה אל
 משה לאמר: (י) ואתה דבר אל בני ישראל
 לאמר אך את שבתתי תשמדו כי אות
 הוא ביני וביניכם לדעת כי
 אני יהוה מקדשכם: (י) ושמרתם את
 השבת כי קדש הוא לכם מקלליה מות
 יומת כי כל העשה בה מלאכה ונכרתה
 הנפש ההוא מקרב עמיה: (י) שלשת ימים
 יעשה מלאכה וביום השביעי שבת
 שבתון קדש ליהוה כל העשה מלאכה
 ביום השבת מות יומת: (י) ושמרו בני
 ישראל את השבת לעשות את השבת
 לדתם ברית עולם: (י) ביני ובין בני
 ישראל אות הוא לעלם כי שלשת ימים

עשה יהוה ארת השמים וארת הארץ
 וכיום השביעי שבת וינפש: ס שני
 יי) ויתן אל-משה פכלתו לדבר אתו בקר
 סיני שני לחת העדת לחת אבן כתבים
 באצבע אלהים: לב ט) וירא העם כר
 בשש משה לרדת מן-הקר ויקהל העם
 על-אחרון ויאמרו אליו קום | עשה-לנו
 אלהים אשר ילכו לפנינו ביונה | משה
 האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא
 ידענו מה-תנה לו: טו) ויאמר אלהם אחרון
 פרוקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם
 בניכם ובגתיכם והביאו אלי: טז) ויתפרקו
 כל-העם את-נזמי הזהב אשר באזניהם
 וביאו אל-אחרון: טז) ויקח מידם ויצר אתו
 בחרט ויעשהו עגל מסכה ויאמרו אלה
 אלהיך ישראל אשר העלית מארץ
 מצרים: טז) וירא אחרון ויבן מזבח לפניו
 ויקרא אחרון ויאמר תג ליהוה מחר:

ט) וישל ממחרת ויעלו עלת ויגשו
 שלמים וישב העם לאכל ושתו ויקמו
 לצחק: פ ט) וידבר יהוה אל-משה לד
 רד כי שחת עמך אשר העלית מארץ
 מצרים: טז) סרו מחר מן-הדרך אשר
 צויתם עשו להם עגל מסכה וישתחוו-לו
 ויזבחו-לו ויאמרו אלה אלהיך ישראל
 אשר העלית מארץ מצרים: טז) ויאמר
 יהוה אל-משה ראיתי את-העם הזה
 והנה עם-קשה-ערה הוא: טז) ועתה הניחה
 לי ויחר אפי בהם ואכלם ואעשה אותך
 לגוי גדול: יא) ויחל משה את-פני יהוה
 אלהיו ויאמר למה יהוה יחרה אפך
 בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים
 בקח גדול וכיך חזקה: יב) למה יאמרו
 מצרים לאמד ברעה הוציאם לתת
 אתם בהרים ולכלתם מעל פני האדמה
 שוב מחרון אפך והנחם על-הרעה

לעמך: (י) זכר לאברהם ליצחק ולישראל
 עבדיך אשר נשבעת להם בך ותדבר
 אלהים ארצה את זרעכם בכוכבי
 השמים וכל הארץ הזאת אשר אמרתי
 אתן לזרעכם ונחלו לעלם: (י) וינחם יהוה
 על הרעה אשר דבר לעשות לעמו: פ
 (ט) ויפן וירד משה מן ההר ושני לחת
 העדת בידו לחת כתבים משני עבריהם
 מזה ומזה הם כתבים: (ט) והלחת מעשה
 אלהים המה והמכתב מכתב אלהים
 הוא חרות על הלחת: (י) וישמע יהושע
 את קול העם ברעה ויאמר אל משה
 קול מלחמה במחנה: (י) ויאמר אין קול
 ענות גבורה ואין קול ענות חלושה קול
 ענות אנכי שמע: (י) ויהי כאשר קרב אל
 המחנה וירא את העגל ומחלת ויחר
 אף משה וישלך מידו את הלחת וישבר
 אתם פחת הקר: (ט) ויקח את העגל

אשר עשו וישרף באש ויטחן עד אשר
 דק ויזר על פני המים וישק את בני
 ישראל: (כא) ויאמר משה אל אהרן מה
 עשה לך העם הזה קיהבאת עלי
 חטאה גדלה: (כב) ויאמר אהרן ליחר אף
 אדני אתה ידעת את העם פי ברע הוא:
 (כג) ויאמרו לי עשה לנו אלהים אשר ילכו
 לפנינו פי יזהו משה האיש אשר העלנו
 מארץ מצרים לא ידענו מה הנה לו:
 (כד) ויאמר להם למי זהב התפרקו ויתגדלי
 ואשליכהו באש ויצא העגל הזה: (כה) וירא
 משה את העם פי פרע הוא פי פרעה
 אהרן לשמחה בקמיהם: (כו) ויעמד משה
 בשער המחנה ויאמר מי ליהוה אל
 ויאספו אליו כל בני לוי: (כז) ויאמר להם
 כה אמר יהוה אלהי ישראל שימו איש
 חרבו על ירכו עברו ושבו משער
 לשער במחנה והרגו איש את אחיו ואיש

אֶת־רַעְיוֹנֵי וְאִישׁ אֶת־קִרְבּוֹ: (ט) וַיַּעֲשׂוּ
 בְּגִידֵי לָוִי כְּדַבַּר מֹשֶׁה וַיִּפֹּל מִן־הָעַם בַּיּוֹם
 הַהוּא כִּשְׁלֹשֶׁת אַלְפֵי אִישׁ: (י) וַיֹּאמֶר
 מֹשֶׁה מֵלֹאזְוֵי יְדֵכֶם הַיּוֹם לִיהוָה כִּי אִישׁ
 בָּכְנָז וּבִכְאֻחוֹ וּלְתַת עֲלֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה:
 (יא) וַיְהִי מִמִּחְרַת וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעַם אַתֶּם
 חֲטִאתֶם חֲטָאתָה גְדֹלָה וְעַתָּה אֵעֲלֶה אֶל־
 יְהוָה אוּלַי אֲכַפְרָה בְּעַד חֲטֹאתֵיכֶם:
 (יב) וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר אֲנִי חֲטָא
 הָעַם הַזֶּה חֲטָאתָה גְדֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם
 אֱלֹהֵי זָהָב: (יג) וְעַתָּה אֲסַתְּשָׂא חֲטֹאתֶם
 וְאֲסִיחֵן מִחֲנִי נָא מִסַּפְרָךָ אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ:
 (יד) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה מִי אֲשֶׁר חֲטָא־לִי
 אֲמַחֲנֶנּוּ מִסַּפְרֵי: (טו) וְעַתָּה לֵךְ וּגְתַח אֶת־
 הָעַם אֵל אֲשֶׁר־דִּבַּרְתִּי לָךְ הִנֵּה מִלֹּאכְזִי
 יֵלֵךְ לִפְנֵיךָ וּבַיּוֹם סָקְדִי וּפְקַדְתִּי עֲלֵהֶם
 חֲטֹאתֵם: (טז) וַיִּגַּף יְהוָה אֶת־הָעַם עַל־אֲשֶׁר
 עָשׂוּ אֶת־הָעֵגֹל אֲשֶׁר עָשָׂה אֶהְרֹן: ס

לָךְ (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵךְ עֲלֶה
 מִזֶּה אַתָּה וְהָעַם אֲשֶׁר הֵעַלְתָּ מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי
 לְאֲבוֹתֶיךָ לְיִצְחָק וְלַיַּעֲקֹב לֵאמֹר לְזֶרְעֶךָ
 אֶתְנַנֶּנָּה: (ב) וְשַׁלַּחְתִּי לִפְנֵיךָ מִלֹּאזְוֵי וּגְרַשְׁתִּי
 אֶת־הַכְּנַעֲנִי הָאֹמְרֵי וּקְחָתִי וְהַפְרָזִי קַחְוִי
 וְהַיְבוּסִי: (ג) אֶל־אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ כִּי
 לֹא אֵעֲלֶה בְּקִרְבְּךָ כִּי עִם־קִשָּׁה־עֵרְוָה
 אַתָּה פָּן־אֲכַלְךָ בְּבָרְךָ: (ד) וַיִּשְׁמַע הָעַם
 אֶת־הַדְּבָר הַרַע הַזֶּה וַיִּתְאַבְּלוּ וְלֹא־שָׁתוּ
 אִישׁ עֵדִיו עֲלוֹו: (ה) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 אֹמַר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אַתֶּם עִם־קִשָּׁה־
 עֵרְוָה רַבָּע אַחַד אֵעֲלֶה בְּקִרְבְּךָ וּכְלִיתִיךָ
 וְעַתָּה הוֹרֵד עִדְוֶיךָ מֵעֲלֶיךָ וְאֲדַעַה מֶה
 אֵעֲשֶׂה־לָּךְ: (ו) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־
 עֲדֵימָה מִתַּר חוֹרָב: (ז) וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת־
 הָאֵהָל וּגִטָּה־לָּוִי וּמְחוּץ לַמַּחֲנֶה הִרְחִק
 מִן־הַמַּחֲנֶה וּקְרָא לוֹ אֵהָל מוֹעֵד וְהָיָה

כְּלִמְבַקֵּשׁ יְהוָה יֵצֵא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד
 אֲשֶׁר מְחַוֵּץ לַמִּתְנַהֵּם: (ט) וְהָיָה כִּצְאֹת מֹשֶׁה
 אֶל־הָאֹהֶל יְקוּמוּ כָּל־הָעָם וּנְצַבּוּ אִישׁ
 פֶּתַח אֹהֶלוֹ וְהִבִּיטוּ אַחֲרַי מִשָּׂה עַד־בֹּאוֹ
 הָאֹהֶל: (ט) וְהָיָה כִּבְבֹּא מֹשֶׁה הָאֹהֶל יֵרֵד
 עִמּוֹד הָעֲנָן וְעַמֹּד פֶּתַח הָאֹהֶל וּדְבַר
 עַם־מֹשֶׁה: (י) וְרָאָה כָּל־הָעָם אֶת־עַמּוֹד
 הָעֲנָן וְעַמֹּד פֶּתַח הָאֹהֶל וְקָם כָּל־הָעָם
 וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אִישׁ פֶּתַח אֹהֶלוֹ: (יא) וּדְבַר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה פָּנִים אֶל־פָּנִים כַּאֲשֶׁר יִדְבַר
 אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וְשָׁכַב אֶל־הַמִּתְנַהֵּם וּמִשְׁרָתוֹ
 יְהוֹשֵׁעַ בְּדִגּוֹן גֵּעַר לֹא יִמַּשׁ מִתּוֹךְ
 הָאֹהֶל: פ' שלשי (יב) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
 יְהוָה רְאֵה אֶתְּהָ אָמַר אֵלַי הֲעַל אֶת־הָעָם
 הַזֶּה וְאַתָּה לֹא הוֹדַעְתָּנִי אֶת אֲשֶׁר
 תִּשְׁלַח עִמִּי וְאַתָּה אֹמְרָת יִדְעִיךָ בְּשֵׁם
 וְגַם־מִצְאֹתַת חֵן בְּעֵינָי: (יג) וְעַתָּה אֲסִיגָא
 מִצְאָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ הוֹדַעְנִי גַא אֶת־דְּרָכֶךָ

יִדְעֶךָ לְמַעַן אֲמַצְאֶחֶן בְּעֵינֶיךָ וְרָאָה
 כִּי עָמַד הַגּוֹי הַזֶּה: (יד) וַיֹּאמֶר פָּנָי יִלְכוּ
 וְהִנַּחְתִּי לָךְ: (טו) וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲסִיגָא פְּנֶיךָ
 הַלְכִים אֶל־תְּעַלְגוּ מִזֶּה: (טז) וּבִבְמֹה יוֹדַע
 אֲפֹא כִּרְמִצְאָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲנִי וְעָמַד
 הַלֹּא בְּלִכְתָּךְ עִמָּנוּ וּנְפַלְגֵנוּ אֲנִי וְעָמַד
 מִכָּל־הָעָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה: פ' יביע
 (יז) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה גַם אֶת־הַדְּבַר
 הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֲעֲשֶׂה כִּרְמִצְאָתַת חֵן
 בְּעֵינִי וְאִדְעֶךָ בְּשֵׁם: (יח) וַיֹּאמֶר הֲרָאִנִּי גַא
 אֶת־כְּבֹדֶךָ: (יט) וַיֹּאמֶר אֲנִי אֲעִבִיר כָּל־טוּבִי
 עַל־פְּנֶיךָ וּקְרָאתִי בְּשֵׁם יְהוָה לְפָנֶיךָ
 וְחִנַּתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲחֵן וְרַחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר
 אֲרַחֵם: (כ) וַיֹּאמֶר לֹא־תוּכַל לָרְאֹת אֶת־פָּנָי
 כִּי לֹא־יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחִי: (כא) וַיֹּאמֶר יְהוָה
 הִנֵּה מְקוֹם אֲתִי וּנְצַבְתָּ עַל־הַצּוּר: (כב) וְהָיָה
 כְּעַבְרָת כְּבֹדִי וְשִׁמְתִיךָ בְּנִקְבַרַת הַצּוּר
 וְשַׁכַּתִּי כְּפִי עָלֶיךָ עַד־עֲבָרֶי: (כג) וְהִסְרָתִי

את כפי וראית את אחי ופני לא
 יראו: פ חמישי לד (א) ויאמר יהוה אל
 משה פסל לך שני לוחות אבנים
 כראשנים וכתבתי על הלוחות את
 הדברים אשר הני על הלוחות הראשנים
 אשר שברת: (ב) והיה נכון לבקר ועלית
 בבקר אל הר סיני ונצבת לי שם על
 ראש ההר: (ג) ואיש לא יעלה עמך וגם
 איש אל ירא בכל ההר גם הצאן והבקר
 אל ירעו אל מול ההר ההוא: (ד) ופסל
 שני לוחות אבנים כראשנים וישבם משה
 בבקר ויעל אל הר סיני כאשר צוה
 יהוה אתו ויקח בידו שני לוחות אבנים:
 (ה) ויחד יהוה בעניו ויתיצב עמו שם ויקרא
 בשם יהוה: (ו) ויעבר יהוה על פניו ויקרא
 יהוה יהוה אל רחום ורחמן אפים
 ורחימ ונכתסד ואמת: (ז) נצור הסד לאלפים
 נשא עון ופשע וחטאה ונקח לא ינקח

כי רבתי

פקד עון אבות על בנים ועל בני בנים
 על שלשים ועל רבעים: (ח) וימחר משה
 ויקד ארצה וישתחו: (ט) ויאמר אסגני
 מצאתי הז בעיניך אדני ילד נא אדני
 בקרבנו כי עסקושה ערך הוא וסלחת
 לעוננו וקחטאתנו ונחלתנו: שש
 (י) ויאמר הנה אנכי כרת ברית נגד כל
 עמך לעשה נפלאות אשר לא נבראו
 בכל הארץ ובכל הגוים וראוה כל העם
 אשר אתה בקרבנו את מעשה יהוה כי
 נורא הוא אשר אני עשה עמך: (יא) שמר
 לד את אשר אנכי מצוה היום הנני
 גוש מפניך את האמרי והפניעני והחתי
 והפרזי והחוי והיבסי: (יב) השמר לד פך
 תכרת ברית לישב הארץ אשר אתה
 בא עליה פז יהיה למוקש בקרבך: (יג) כי
 ארזי מוקחתם תתצון ואת מצבתם
 תשברון ואת אשריו תכרתון: (יד) כי לא

תשתחווה לאל אחר כי יהוה קנא שמו
 אל קנא הוא: (ט) פן תכרת ברית ליושב
 הארץ וגו' | אחרי אלהיהם וזבחו
 לאלהיהם וקרא לה ואכלת מזבחיו:
 (טו) ולקחת מבנותיו לבנה וגו' בנותיו אחרי
 אלהיהן והזנו את בנה אחרי אלהיהן:
 (י) לא תעשה לה: (יג) את חג
 המצות תשמר שבעת ימים תאכל
 מצות אשר צויתך למועד חדש האביב
 כי בחודש האביב יצאת ממצרים: (יט) כל
 פטר רחם לי וכל מקנה תזכר פטר שור
 ושה: (כ) ופטר חמור תפדה בשה ואם
 לא תפדה וערפתו כל בכור בנה תפדה
 ולא יראו פני ריקם: (כא) ששת ימים תעבד
 וביום השביעי תשבת בחריש ובקציר
 תשבת: (כב) וחס שבעת תעשה לה בפורי
 קציר חטים וחס האסיף תקופת השנה:
 (כג) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך

את פני הארץ | יהוה אלהי ישראל: (כד) בר
 אוריג גזים מפנה והרחבתי את גבלך
 ולא יחמד איש את ארצה בעלתה
 לראות את פני יהוה אלהיך שלש
 פעמים בשנה: (כה) לא תשחט על חמץ
 דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח:
 (כו) ראשית פפורי אדמתך תביא בית יהוה
 אלהיך לאתבשל גדי בחלב אמו: פ
 שביע (כז) ויאמר יהוה אל משה כתב לך
 את הדברים האלה כי על פי | הדברים
 האלה כתתי אתך ברית ואת ישראל:
 (כח) ויהי שם עם יהודה ארבעים יום
 וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא
 שתה ויכתב על הלחת את דברי הברית
 עשרת הדברים: (כט) ויהי ברדת משה מתר
 סיני ושני לחת העדת ביד משה ברדתו
 מן ההר ומשה לא ידע כי קנו עור פניו
 בדרו אתו: (ל) ורא אהרן וכל בני

ישראל את-משה והנה קרן עזר פניו
 וייראו מגשת אליו: (לא) ויקרא אלהם משה
 וישבו אליו אהרן וכל-הנשאים בעדה
 וידבר משה אלהם: (לב) ואחר-כך נגשו
 כל-בני ישראל ויצומו את כל-אשר דבר
 יהוה אתו בחר סיני: (לג) ויכל משה
 מדבר אתם ויתן על-פניו מסוה: (לד) ובכא
 משה לפני יהוה לדבר אתו יסיר את-
 המסוה עד-צאתו ויצא ודבר אל-בני
 ישראל את אשר יצוה: (לה) וראו בני-
 ישראל את-פני משה כי קרן עזר פני
 משה והשיב משה את-המסוה על-
 פניו עד-באו לדבר אתו: ס ס ס

סדר ויקהל

לה (א) ויקהל משה את-כל-עדת בני
 ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים
 אשר-צוה יהוה לעשות אתם: (ב) ששנת
 ימים תעשה מלאכה וביום השביעי

יהוה לכם קדש שבת שבתון ליהוה
 כל-העשה בו מלאכה יומת: (ג) לא-
 תבערו אש בכל משכתיכם ביום
 השבת: (ד) ויאמר משה אל-כל-עדת
 בני-ישראל לאמר זה הדבר אשר-צוה
 יהוה לאמור: (ה) קחו מאתכם תרומה ליהוה
 כל נדיב לבו וביאה את תרומת יהוה
 זהב וכסף ונהשת: (ו) ותכלת וארגמן
 ותולעת שני ושש ועזים: (ז) וערת אילים
 מאדמים וערת תחשים ועצי שטים:
 (ח) ושמן למאור ובשמים לשמן-המשהה
 ולקמדת הסמים: (ט) ואבני-שהם ואבני
 מלאים לאפוד ולחשן: (י) וכל-חכם-לב
 בכם יבאו ויעשו את כל-אשר צוה
 יהוה: (יא) את-המשכן את-אהלו ואת-
 מכסהו ארז-קרסיו ואת-קרשיו ואת-
 בריחו את-עמדיו ואת-אדניו: (יב) את-
 הארץ ואת-בדיו את-הכפרת ואת פרכת

המסך: (י) את השלתן ואת בדיו ואת
 כל כליו ואת לחם הפנים: (י) ואת מנרת
 המאור ואת כליה ואת גרתייה ואת שמן
 המאורה: (ט) ואת מזבח הקטרת ואת בדיו
 ואת שמן המשחה ואת קמדת הסמים
 ואת מסך הפתח לפתח המשכן: (ט) את
 מזבח העלה ואת מקבץ הגחשת אשר
 לו את בדיו ואת כל כליו ואת הכיור
 ואת כנו: (י) את קלעי החצר את עמדיו
 ואת אדניה ואת מסך שער החצר:
 (י) את יתדת המשכן ואת יתדת החצר
 ואת מיתריהם: (י) את בגדי השדר
 לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן
 הפהן ואת בגדי בגיו לכהן: (י) ויצאו כל
 עדת בני ישראל מלפני משה: שני (כ) ויבאו
 כל איש אשר נשא לבו וכל אשר
 נדבה רוחו אתו הביאו את תרומת
 יהוה למלאכת אהל מועד ולכל עבודתו

ולבגדי הקדש: (כ) ויבאו האנשים על
 הנשים כל נדיב לב הביאו חח ונזם
 וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש
 אשר הגיף תנופת זהב ליהוה: (כ) וכל
 איש אשר נמצא אתו תכלת וארזמן
 ותולעת שני ושש ועזים וערת אילים
 מאדמים וערת תחשים הביאו: (כ) כל
 מרים תרומת כסף ונחשת הביאו את
 תרומת יהוה וכל אשר נמצא אתו עצי
 שמים לכל מלאכת העבודה הביאו:
 (כ) וכל אשרה חכמת לב בדיה טווי ויבאו
 מטה את התכלת ואת הארזמן את
 תולעת השני ואת השש: (כ) וכל הנשים
 אשר נשא לבן אתנה בחכמה טווי את
 העזים: (כ) והנשאים הביאו את אבני
 השהם ואת אבני המלאים לאפוד
 ולחשן: (כ) ואת הבשם ואת השמן
 למאור ולשמן המשחה ולקטרת הסמים:

(כט) כל-איש ואשה אשר נדב לבם אתם להביא לכל-המלאכה אשר צוה יהוה לעשות ביד-משה הביאו בני-ישראל נדבה ליהוה: פ שלישי (שני כססן מסוכין)

(ל) ויאמר משה אל-בני ישראל ראו קרא יהוה בשם בצלאל בן-אורי בן-חור למטה יהודה: (לא) וימלא אתו ריח אהים בקמחה בתבונה ובדעת ובכל-מלאכה: (לב) ולחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת: (לג) ובחרשת אבן למלאות ובחרשת עץ לעשות בכל-מלאכת מחשבת: (לד) ולהזרות נתן בלבו הוא ואהליאב בן-אחיסמר למשה-דן: (לה) מלא אתם חכמת-לב לעשות כל-מלאכת חרש וחסב ורקם בתבולת ובארנמן בתולעת השני ובשש וארג עשי כל-מלאכה וחשבי מחשבת: לו (ט) ועשה בצלאל ואהליאב וכלו

איש חכם-לב אשר נתן יהוה חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשות את-כל-מלאכת עבודת הקדש לכל אשר-צוה יהוה: (ט) ויקרא משה אל-בצלאל ואל-אהליאב ואל כל-איש חכם-לב אשר נתן יהוה חכמה בלבו כל אשר נשאו לבו לקרבה אל-המלאכה לעשות אתה: (ט) ויקחו מלפני משה את כל-התרומה אשר הביאו בני ישראל למלאכת עבודת הקדש לעשות אתה והם הביאו אליו עוד נדבה בכקר בכקר: (י) ויבאו כל-החכמים העשים את כל-מלאכת הקדש איש-איש ממלאכתו אשר-תמה עשים: (יא) ויאמרו אל-משה לאמור מרבים העם להביא מדי העבודה למלאכה אשר-צוה יהוה לעשות אתה: (יב) ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמור איש ואשה אלה-יעשו עוד מלאכה

לתרומת הקודש ויכלא העם מהביאו
 (א) ומהמלאכה היתה רבים לכל המלאכה
 לעשות אתה והותר: (ב) ויבש (ג) ויעשו
 כל חכם לב בעשיו המלאכה את
 המשכן עשור ויריעת שש משור ותבלת
 וארנקן וויולעת שני פרכיכו מעשה
 חשב עשה אתם: (ד) ארך היריעה האחת
 שמנה ועשרים באמה ורחב ארבע
 באמה היריעה האחת מדה אחת לכל
 היריעת: (ה) ויחבר את חמש היריעת אחת
 אל אחת וחמש יריעת חבר אחת אל
 אחת: (ו) ויעש ללאות תכלת על שפת
 היריעה האחת מקצה במחברת בין
 עשה בשפת היריעה הקיצונה במחברת
 השנית: (ז) חמשים ללאות עשה ביריעה
 האחת וחמשים ללאות עשה בקצה
 היריעה אשר במחברת השנית מקבילת
 הלאות אחת אל אחת: (ח) ויעש חמשים

קרסי זהב ויחבר את היריעת אחת
 אל אחת בקרסים ויהי המשכן אחד: (ט)
 ויעש יריעת עזים לאהל על המשכן
 עשתי עשרה יריעת עשה אתם: (י) ארך
 היריעה האחת שלשים באמה וארבע
 אמות רחב היריעה האחת מדה אחת
 לעשתי עשרה יריעת: (יא) ויחבר את חמש
 היריעת לכד ואת שש היריעת לכד:
 (יב) ויעש ללאות חמשים על שפת היריעה
 הקיצנה במחברת וחמשים ללאות עשה
 על שפת היריעה החברת השנית:
 (יג) ויעש קרסי נחשת חמשים לחבר את
 האהל להיות אחד: (יד) ויעש מכסה לאהל
 ערת אילם מאדמים ומכסה ערת
 תחשים מלמעלה: (טו) חמשי (טז) ויעש את
 הקרשים למשכן עצי שטים עמדים:
 (יז) עשור אמת ארך הקרש ואמה וחצי
 האמה רחב הקרש האחד: (יח) שתי ידות

לקרש האהרן משלבת אחת אל-אחת
 בין עשה לכל קרשי המשכן: (ט) ויעש
 את-הקרשים למשכן עשרים קרשים
 לפאת נגב תימנה: (י) וארבעים אדני-
 כסף עשה פחת עשרים הקרשים שני
 אדנים פחת-הקרש האחד לשתי ידתי
 ושני אדנים פחת-הקרש האחד לשתי
 ידתי: (י) ולצלע המשכן השנית לפאת
 צפון עשה עשרים קרשים: (י) וארבעים
 אדניהם כסף שני אדנים פחת הקרש
 האחד ושני אדנים פחת הקרש האחד:
 (י) ולירכתיו המשכן ימה עשה ששה
 קרשים: (י) ושני קרשים עשה למקצעת
 המשכן בירכתים: (י) והיות ואמם מלמטה
 ויחדו יהיו תמים אל-ראשו אל-הטבעת
 האחת בין עשה לשניהם לשני המקציעת:
 ול יהיו שמנה קרשים ואדניהם כסף
 ששה עשר אדנים שני אדנים שני אדנים

פחת הקרש האחד: (יא) ויעש בריחי עצי
 שמים חמשה לקרשי צלעה-המשכן
 האחת: (יא) וחמשה בריחם לקרשי צלע-
 המשכן השנית וחמשה בריחם לקרשי
 המשכן לירכתים ימה: (יא) ויעש את-
 הבריים התיבן לברח בתוך הקרשים
 מן-הקצה אל-הקצה: (יא) ואת-הקרשים
 צפה זהב ואת-טבעתם עשה זהב בתים
 לבריהם ויצף את-הבריהם זהב: (יא) ויעש
 את-הפרכת תכלת וארגמן ותולעת שני
 ושש משוך מעשה חשב עשה אותה
 ברכים: (יא) ויעש לה ארבעה עמודי שמים
 ויצפם זהב וייהם זהב ויצק להם ארבעה
 אדני-כסף: (יא) ויעש מסד לפתח האהרן
 תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משוך
 מעשה רקם: (יא) ואת-עמודיו חמשה
 ואת-זוניהם וצפה ראשיהם וחשקיהם זהב
 ואדניהם חמשה נחשת: פ לו (א) ויעש

בְּצִלְאֵל אֶת־הָאָרֶץ עֲצֵי שִׁטִּים אֲמַתִּים
 וְחֲצֵי אַרְבּוֹ וְאִמָּה וְחֲצֵי רֶחֱבוֹ וְאִמָּה וְחֲצֵי
 קָמָתוֹ: (י) וַיִּצְפְּהוּ זֶה־בְּטְהוֹר מִבֵּית וּמִחוּץ
 וַיַּעַשׂ לוֹ זֶר זֶה־בְּסָבִיב: (י) וַיִּצְקוּ לוֹ אַרְבַּע
 טַבַּעֲתַי זֶה־בְּעַל אַרְבַּע פְּעֻמָּתָיו וּשְׁתֵּי
 טַבַּעֲתַי עַל־צִלְעוֹ הָאֶחָת וּשְׁתֵּי טַבַּעֲתַי עַל־
 צִלְעוֹ הַשְּׁנִייתַי: (י) וַיַּעַשׂ בְּדֵי עֲצֵי שִׁטִּים
 וַיִּצְקָה אֹתָם זֶה־בְּ: (י) וַיָּבֵא אֶת־הַפְּדִים
 בַּטַּבַּעֲתַי עַל צִלְעַת הָאָרֶץ לְשֵׁאת אֶת־
 הָאָרֶץ: (י) וַיַּעַשׂ כַּפְּרֵת זֶה־בְּטְהוֹר אֲמַתִּים
 וְחֲצֵי אַרְבָּעָה וְאִמָּה וְחֲצֵי רֶחֱבָה: (י) וַיַּעַשׂ
 שְׁנֵי כִרְבִים זֶה־בְּמִקְשָׁה עֲשֵׂה אֹתָם
 מִשְׁנֵי קִצּוֹת הַכַּפְּרֹת: (י) כְּרוֹב אֶחָד מִקְצֵה
 מִזֶּה וּכְרוֹב־אֶחָד מִקְצֵה מִזֶּה מִן־הַכַּפְּרֹת
 עֲשֵׂה אֶת־הַכְּרִבִּים מִשְׁנֵי חֲצוֹתָם: (י) וַיְהִיו
 הַכְּרִבִּים פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעַל סִבְכִים
 כְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכַּפְּרֹת וּפְנִיהֶם אִישׁ אֶל־
 אָחִיו אֶל־הַכַּפְּרֹת הָיוּ פְּגֵי הַכְּרִבִּים: פ

וַיַּעַשׂ אֶת־הַשְּׁלֶחָן עֲצֵי שִׁטִּים אֲמַתִּים
 אַרְבּוֹ וְאִמָּה רֶחֱבוֹ וְאִמָּה וְחֲצֵי קָמָתוֹ:
 (י) וַיִּצְקָה אֹתוֹ זֶה־בְּטְהוֹר וַיַּעַשׂ לוֹ זֶר זֶה־בְּ
 סָבִיב: (י) וַיַּעַשׂ לוֹ מִסְגַּרֹת טַפַּח סָבִיב
 וַיַּעַשׂ זֶר־זֶה־בְּלְמִסְגַּרֹתוֹ סָבִיב: (י) וַיִּצְקוּ
 לוֹ אַרְבַּע טַבַּעֲתַי זֶה־בְּוִיתָן אֶת־הַטַּבַּעֲתַי
 עַל אַרְבַּע הַפָּאֵת אֲשֶׁר לְאַרְבַּע רַגְלָיו:
 (י) לְעֻמַּת הַמִּסְגַּרֹת הָיוּ הַטַּבַּעֲתַי בְּתֵים
 לְפָדִים לְשֵׁאת אֶת־הַשְּׁלֶחָן: (י) וַיַּעַשׂ
 אֶת־הַפְּדִים עֲצֵי שִׁטִּים וַיִּצְקָה אֹתָם זֶה־בְּ
 לְשֵׁאת אֶת־הַשְּׁלֶחָן: (י) וַיַּעַשׂ אֶת־הַכְּפִלִּים
 אֲשֶׁר עַל־הַשְּׁלֶחָן אֶת־קַעֲרֹתָיו וְאֶת־
 כַּפְּתָיו וְאֶת מְנַקְיָתוֹ וְאֶת־הַקְּשׁוֹת אֲשֶׁר
 יָסַד בָּהֶן זֶה־בְּטְהוֹר: פ שִׁי (שְׁלִישׁ כֶּסֶף
 מִסֹּנְדִין) (י) וַיַּעַשׂ אֶת־הַמִּנְרָה זֶה־בְּטְהוֹר
 מִקְשָׁה עֲשֵׂה אֶת־הַמִּנְרָה זֶרְבָה וְקִנְיָה
 גְּבִיעִיהַ כַּפְּתָרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ מִמִּנְרָה הָיוּ:
 (י) וּשְׁשֵׁה־קָנִים וַיִּצְאִים מִצְדֵּיהָ שְׁלֹשָׁה וְקָנֵי

מִנְּהָה מִצִּדָּה הָאֶחָד וּשְׁלֹשָׁה קָנֵי מִנְּהָה
 מִצִּדָּה הַשֵּׁנִי: (ט) שְׁלֹשָׁה גְבָעִים מִשְׁקָדִים
 בְּקִנְיַה הָאֶחָד בְּפֶתֶר וּפְרָח וּשְׁלֹשָׁה
 גְבָעִים מִשְׁקָדִים בְּקִנְיַה אֶחָד בְּפֶתֶר
 וּפְרָח בֵּין לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיִּצְאִים מִן
 הַמִּנְּהָה: (י) וּבְמִנְּהָה אַרְבָּעָה גְבָעִים
 מִשְׁקָדִים בְּפֶתֶרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ: (כא) וּכְפֶתֶר
 תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמִּנְּהָה וּכְפֶתֶר תַּחַת
 שְׁנֵי הַקָּנִים מִמִּנְּהָה וּכְפֶתֶר תַּחַת שְׁנֵי
 הַקָּנִים מִמִּנְּהָה לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיִּצְאִים
 מִמִּנְּהָה: (כב) בְּפֶתֶרֶיהֶם וּקְנָתָם מִמִּנְּהָה הָיוּ
 כְּלֵה מְקֻשָּׁה אַחַת זָהָב טָהוֹר: (כג) וַיַּעַשׂ
 אֶת־גִּרְתֵּיהָ שִׁבְעָה וּמַלְקָחֶיהָ וּמַחַתְתֵּיהָ
 זָהָב טָהוֹר: (כד) כִּכָּר זָהָב טָהוֹר עָשָׂה אֹתָהּ
 וְאֶת־כָּל־כְּלֵיהָ פ (כה) וַיַּעַשׂ אֶת־מִזְבַּח
 הַקְּטֹרֶת עֲצֵי שֹׁטִים אֲמָה אָרְבּוֹ וְאֲמָה
 רָחְבוֹ רְבֹעַ וְאֲמָתַיִם קָמְתוֹ מִמִּנּוֹ הָיוּ
 קִרְנָתָיו: (כו) וַיִּצַּף אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר אֶת־גִּבּוֹ

וְאֶת־קִירָתָיו סָבִיב וְאֶת־קִרְנָתָיו וַיַּעַשׂ
 לוֹ זָר זָהָב סָבִיב: (כז) וּשְׁתֵּי טַבַּעֲתַי זָהָב
 עָשָׂה־לוֹ | מִתַּחַת לְזָרוֹ עַל שְׁתֵּי צַלְעָתָיו
 עַל שְׁנֵי צַדָּיו לְכַתְּוִים לְכַדִּים לְשֵׁשֶׁת אֹתוֹ
 בָּהֶם: (כח) וַיַּעַשׂ אֶת־הַבָּדִים עֲצֵי שֹׁטִים וַיִּצַּף
 אֹתָם זָהָב: (כט) וַיַּעַשׂ אֶת־שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה
 קָדֹשׁ וְאֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים טָהוֹר מַעֲשֵׂה
 רִקְחָה: ס שְׁבִיעִי (רביע) לַח (א) וַיַּעַשׂ אֶת־
 מִזְבַּח הָעֹלָה עֲצֵי שֹׁטִים חָמֵשׁ אֲמָוֹת
 אָרְבּוֹ וְחָמֵשׁ־אֲמָוֹת רָחְבוֹ רְבֹעַ וּשְׁלֹשׁ
 אֲמָוֹת קָמְתוֹ: (ב) וַיַּעַשׂ קִרְנָתָיו עַל אַרְבַּע
 כַּנְּתוּוֹ מִמִּנּוֹ הָיוּ קִרְנָתָיו וַיִּצַּף אֹתוֹ
 נְחֹשֶׁת: (ג) וַיַּעַשׂ אֶת־כָּל־כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ אֶת־
 הַסִּירָה וְאֶת־הַיָּעִים וְאֶת־הַמִּזְרָקֶת אֶת־
 הַמִּזְלָגֹת וְאֶת־הַמַּחְתֹּת כָּל־כְּלָיו עָשָׂה
 נְחֹשֶׁת: (ד) וַיַּעַשׂ לַמִּזְבֵּחַ מִכָּבֶד מַעֲשֵׂה
 רֶשֶׁת נְחֹשֶׁת תַּחַת כַּרְכָּבוֹ מִלְמָטָה עַד־
 חֲצָיו: (ה) וַיִּצַּק אַרְבַּע טַבַּעֲתַי בְּאַרְבַּע

הקצות למכפר הנחשת בתים לבהים:
 (ט) ויעש את הבהים עצי שמים ויצף אתם
 נחשת: (י) ויבא את הבהים בשבעת על
 צלעות המזבח לשאת אתו בהם נכוב
 להת עשה אתו: ס (יא) ויעש את הכיור
 נחשת ואת כנו נחשת במראת הצבאות
 אשר צבאו פתח אהל מועד: ס (יב) ויעש
 את החצר לפאת א נגב תימנה קלעי
 החצר שש משור מאה באמה: (יג) ועמודיהם
 עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי
 העמודים וחשקיהם כסף: (יד) ולפאת צפון
 מאה באמה ועמודיהם עשרים ואדניהם
 עשרים נחשת ווי העמודים וחשקיהם
 כסף: (טו) ולפאת דים קלעים חמשים באמה
 עמודיהם עשרה ואדניהם עשרה ווי
 העמודים וחשקיהם כסף: (טז) ולפאת קדמה
 מזרחה חמשים אמה: (יז) קלעים חמשי
 עשרה אמה אל הפתח עמודיהם שלשה

ואדניהם שלשה: (יח) ולפתח השנית מזה
 ומזה לשער החצר קלעים חמש עשרה
 אמה עמודיהם שלשה ואדניהם שלשה:
 (יט) כל קלעי החצר סביב שש משור:
 (כ) והאדנים לעמודים נחשת ווי העמודים
 וחשקיהם כסף וצפוי ראשיהם כסף
 והם מחשקים כסף כל עמדי החצר:
 כספוד (כא) ומסד שער החצר מעשה רקם
 תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור
 ועשרים אמה ארך וקומה כרחב חמש
 אמות לעמת כלעי החצר: (כב) ועמודיהם
 ארבעה ואדניהם ארבעה נחשת ווייהם
 כסף וצפוי ראשיהם וחשקיהם כסף:
 (כג) וכל היתדות למשכן ולחצר סביב

נחשת: ס ס ס

סדר פקודי

(כא) אלה פקודי המשכן משכן העדת
 אשר פקד על פי משה עבד הלוים

ביד איתמר בן אהרן הכהן: (כ) ובצלאל
 בן אוּרִי בן חוּר לַמִּשְׁחָה יְהוּדָה עָשָׂה אֶת
 כָּל־אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: (כא) וְאֵתֹ
 אֲדִיאָב בֶּן־אֲחִיסָמָד לַמִּטְהַדָּן חֲרָשׁ
 וְחֹשֶׁב וְרָקַם בַּתְּכֵלֶת וּבְאַרְגָּמָן וּבְתוֹלַעַת
 הַשָּׁנִי וּבַשֵּׁשׁ: ס (כב) כָּל־הַזָּהָב הָעֲשׂוּי
 לַמִּלְאכָה בְּכָל מְלָאכַת הַקֹּדֶשׁ וַיְהִי
 זָהָב הַתְּנוּפָה תִּשְׁעָ וְעֶשְׂרִים כֶּפֶר וּשְׁבַע
 מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ:
 (כג) וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדָה מֵאֵת כֶּפֶר וְאַלְפָּה
 וּשְׁבַע מֵאוֹת וַחֲמִשָּׁה וּשְׁבַע עִים שֶׁקֶל
 בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: (כד) בָּקַע לַגְּלִגְלֹת מַחְצִית
 הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ לְכָל הָעֶבֶר עַל־
 הַפְּקוּדִים מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה
 לְיִשְׁש־מֵאוֹת אֶלְפָּה וּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וַחֲמִשׁ
 מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים: (כה) וַיְהִי מֵאֵת כֶּפֶר הַכֶּסֶף
 לְצִקָּה אֶת אֲדִנִי הַקֹּדֶשׁ וְאֶת אֲדִנִי
 הַפְּרָקֶת מֵאֵת אֲדִנִים לַמֵּאֵת הַכֶּפֶר כֶּפֶר

לְאֲדִנִּי: (כו) וְאֶת־הָאֶלְפָּה וּשְׁבַע הַמֵּאוֹת
 וַחֲמִשָּׁה וּשְׁבַע עִים עָשָׂה וַיִּים לְעִמּוּדִים
 וּצִפָּה רֵאשִׁיָּהֶם וַחֲשֵׁק אֲתָם: (כז) וּנְחֹשֶׁת
 הַתְּנוּפָה שְׁבַע עִים כֶּכֶר וְאַלְפִים וְאַרְבַּע־
 מֵאוֹת שֶׁקֶל: (ל) וַיַּעַשׂ בָּהּ אֶת־אֲדִנֵי פֶתַח
 אֶהְלָמוֹעַד וְאֶת מִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת וְאֶת־מִכְבַּר
 הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר־לוֹ וְאֶת כָּל־כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ:
 (לא) וְאֶת־אֲדִנֵי הַחֲצֵר סָבִיב וְאֶת־אֲדִנֵי שַׁעַר
 הַחֲצֵר וְאֶת כָּל־יִתְדֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כָּל־
 יִתְדֹת הַחֲצֵר סָבִיב: לט (ל) וּמִן־הַתְּכֵלֶת
 וְהָאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי עָשׂוּ בְּגַד־שַׂרָד
 לְשָׂרֵת בְּקֹדֶשׁ וַיַּעַשׂוּ אֶת־בְּגַדֵי הַקֹּדֶשׁ
 אֲשֶׁר לְאֶהֲרֹן בְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
 מֹשֶׁה: פ שְׁנֵי (חֲמִשִּׁי כֶסֶף נְחוּכָדִין)

(א) וַיַּעַשׂ אֶת־הָאֶפֶד זָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
 וְתוֹלַעַת שָׁנִי וּשְׁשׁ־מִשְׁנָר: (א) וַיִּרְקְעוּ אֶת־
 פְּתֵי הַזָּרֵב וְקִצִּין פְּתִילִם לַעֲשׂוֹת בְּתוֹךְ
 הַתְּכֵלֶת וּבְתוֹךְ הָאַרְגָּמָן וּבְתוֹךְ תוֹלַעַת

השני ובתוך השש מעשה השב:
 (ט) כתפת עשורלו חברת עלשני קצותיו
 חבר: (ט) וחשב אפדתו אשר עליו ממנו
 הוא כמעשהו זהב תכלת וארגמן
 ותולעת שני ושש משור באשר צנה
 יהיה אתמשה: (ט) ויעשו אתאבני
 השהם מסבת משבצת זהב מפתחת
 פתוחי חותם עלשמות בני ישראל:
 (ט) וישם אתם על כתפת האפד אבני
 זכרון לבני ישראל באשר צנה יהיה את
 משה: (ט) ויעש אתהחשן מעשה
 חשב כמעשה אפד זהב תכלת וארגמן
 ותולעת שני ושש משור: (ט) רבוע היה
 כפול עשו אתהחשן זהב ארפו וזה
 רחבו כפול: (ט) וימלאו בו ארבעה טורי
 אבני טור אדם פטרה וברקת המור
 האחד: (ט) והמור השני נפד ספיר ויהלם:
 (ט) והמור השלישי לשם שבו ואחלקה:

(ט) והמור הרביעי תרשיש שהם וישפד
 מוסבת משבצת זהב במלאתם:
 (ט) והאבנים עלשמת בני ישראל הנה
 שתים עשרה עלשמתם פתוחי חתם
 איש עלשמו לשנים עשר שבט: (ט) ויעשו
 עלהחשן שרשרת נבלת מעשה עבת
 זהב טהור: (ט) ויעשו שתי משבצת זהב
 ושתי טבעת זהב ויתנו אתשתי הטבעת
 עלשני קצות החשן: (ט) ויתנו שתי
 העבטת הזהב עלשתי הטבעת על
 קצות החשן: (ט) ואת שתי קצות שתי
 העבטת נתנו עלשתי המשבצת ויתנם
 עלכתפת האפד למול פניו: (ט) ויעשו
 שתי טבעת זהב וישומו עלשני קצות
 החשן עלשפתו אשר אלעבר האפד
 ביתה: (ט) ויעשו שתי טבעת זהב ויתנם
 עלשתי כתפת האפד מלמטה ממול
 פניו לעמת מחברתו ממעל לחשב

האֹפֶד: (כא) וַיִּרְכְּסוּ אֶת־הַחֹשֶׁן מִשְׁבַּעֲתָיו
 אֶל־טַבַּעַת הָאֹפֶד בַּפְּתִיל תְּכֵלֶת לְהוֹיֵת
 עַל־תְּשֻׁב הָאֹפֶד וְלֹא־יִזַּח הַחֹשֶׁן מֵעַל
 הָאֹפֶד כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ
 שְׁלִישׁ (שש"י) (כב) וַיַּעַשׂ אֶת־מַעֲוֵל הָאֹפֶד
 מַעֲשֵׂה אֲדָג כְּלִיל תְּכֵלֶת: (כג) וּפִי־הַמַּעֲוֵל
 בְּתוֹכוֹ כְּפִי תַחְרָא שִׁפְהָ לְפִיו סָבִיב לֹא
 יִקְרָע: (כד) וַיַּעֲשׂוּ עַל־שׁוּלֵי הַמַּעֲוֵל רִמְזֵי
 תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי מִשְׁזָר:
 (כה) וַיַּעֲשׂוּ פַעֲמָנֵי זָהָב טָהוֹר וַיִּתְּנוּ אֶת־
 הַפַּעֲמָנִים בְּתוֹךְ הַרְמָזִים עַל־שׁוּלֵי הַמַּעֲוֵל
 סָבִיב בְּתוֹךְ הַרְמָזִים: (כו) פַּעֲמָן וְרִמְזָן
 פַּעֲמָן וְרִמְזָן עַל־שׁוּלֵי הַמַּעֲוֵל סָבִיב לְשֵׁרֶת
 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ (כז) וַיַּעֲשׂוּ
 אֶת־הַכֶּתֶנֶת שֵׁשׁ מַעֲשֵׂה אֲדָג לְאַהֲרֹן
 וּלְבָנָיו: (כח) וְאֶת הַמִּצְנֶפֶת שֵׁשׁ וְאֶת־פָּאָרֵי
 הַמִּגְבָּעַת שֵׁשׁ וְאֶת־מִכְנָסֵי הַבָּד שֵׁשׁ
 מִשְׁזָר: (כט) וְאֶת־הָאֲבִגַּט שֵׁשׁ מִשְׁזָר

וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי מַעֲשֵׂה
 רָקִים כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ
 (לא) וַיַּעֲשׂוּ אֶת־צִיָּץ גִּזְר־הַקֹּדֶשׁ זָהָב
 טָהוֹר וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו מִכְתָּב פְּתוּחֵי חוֹתָם
 קֹדֶשׁ לַיהוָה: (לב) וַיִּתְּנוּ עָלָיו פְּתִיל
 תְּכֵלֶת לְתֵת עַל־הַמִּצְנֶפֶת מִלְּמַעְלָה
 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ
 (לג) וְתַכְלֵל כָּל־עֲבֹדֹת מִשְׁבָּן אֶהֱל מוֹעֵד
 וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה כִּזְעִיָּו: פ רביע (לד) וַיָּבִיאוּ אֶת־
 הַמִּשְׁבָּן אֶל־מֹשֶׁה אֶת־הָאֹהֶל וְאֶת־כָּל־
 כְּלָיו קְרָסָיו קְרָשָׁיו בְּרִיתוֹ וְעַמְדָּיו וְאַדְמָנָיו:
 (לה) וְאֶת־מִכְסֵה עוֹרֹת הָאֵילִם הַמְּאֹדָמִים
 וְאֶת־מִכְסֵה עֲרֹת הַתְּחָשִׁים וְאֶת פְּרָכֵת
 הַמִּסְדָּ: (לו) אֶת־אֲרוֹן הָעֵדֻת וְאֶת־בְּדָיו
 וְאֶת הַכַּפֹּדֹת: (לז) אֶת־הַשְּׁלֶחֶן אֶת־כָּל־
 כְּלָיו וְאֶת לֶחֶם הַפָּנִים: (לח) אֶת־הַמְּנֹחֶה
 הַטְּהֹרָה אֶת־גְּרִתֶיהָ גֵרֶת הַמַּעֲרֹבָה וְאֶת־
 יחיו ק

כָּל־פְּלִיָּה וְאֵת שֶׁמֶן הַמֶּאֱזֹר: (לח) וְאֵת
 מִזְבַּח הַזֹּהֵב וְאֵת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֵת
 קְטֹרֶת הַסַּמִּים וְאֵת מִסַּךְ פֶּתַח הָאֹהֶל:
 (לט) אֵת וּמִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת וְאֵת־מִכְבַּר
 הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר־לוֹ אֶת־בְּדוֹ וְאֵת־כָּל־
 בָּלְיוֹ אֶת־הַכִּיֹּר וְאֵת־כַּנּוֹ: (מ) אֵת קַלְעֵי
 הַחֵצֵר אֶת־עַמֻּדֶיהָ וְאֵת־אֲדָנֶיהָ וְאֵת־
 הַמִּסָּךְ לְשַׁעַר הַחֵצֵר אֶת־מִיתְרָיו
 וְיִתְדֹתֶיהָ וְאֵת כָּל־כְּלֵי עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן
 לְאֹהֶל מוֹעֵד: (מא) אֶת־בְּגָדֵי הַשֹּׁהַד
 לְשֹׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ אֶת־בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאַהֲרֹן
 הַכֹּהֵן וְאֶת־בְּגָדֵי בָנָיו לְכַהֵן: (מב) כָּל־
 אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֲשׂוֹ
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל־הָעֲבֹדָה: (מג) וַיֵּרָא
 מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הַמְּלָאכָה וְהִנֵּה עָשׂוֹ
 אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה בֶּן עֲשׂוֹ וַיְבָרַךְ
 אֶתֶּם מֹשֶׁה: פ חֲמִישִׁי (שְׁבִיעִי מִסֵּן נְסוּכִין)
 מ (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר:

(ו) בַּיּוֹם־הַהוּא הַקֹּדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ
 תִּקְּיִם אֶת־מִשְׁכַּן אֹהֶל מוֹעֵד: (ז) וְשִׁמַּתָּ
 שֵׁם אֵת אַרְוֵן הָעֲדוּת וְסִכַּת עַל־הָאָרֶץ
 אֶת־הַפְּרֹכֶת: (ח) וְהִבֵּאתָ אֶת־הַשְּׁלֶחָן
 וְעִרְכָתָּ אֶת־עַרְכּוֹ וְהִבֵּאתָ אֶת־הַמִּנְחָה
 וְהַעֲלִיתָ אֶת־נִרְתִּיהָ: (ט) וְגַתְּתָהּ אֶת־
 מִזְבַּח הַזֹּהֵב לְקְטֹרֶת לִפְנֵי אַרְוֵן הָעֲדוּת
 וְשִׁמַּתָּ אֶת־מִסַּךְ הַפֶּתַח לְמִשְׁכָּן:
 (י) וְגַתְּתָה אֵת מִזְבַּח הָעֹלָה לִפְנֵי פֶתַח
 מִשְׁכַּן אֹהֶל־מוֹעֵד: (יא) וְגַתְּתָ אֶת־הַכִּיֹּר
 בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְגַתְּתָ שֵׁם
 מָיִם: (יב) וְשִׁמַּתָּ אֶת־הַחֵצֵר סָבִיב וְגַתְּתָ
 אֶת־מִסַּךְ שַׁעַר הַחֵצֵר: (יג) וְלִקְחַתָּ אֶת־
 שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִשְׁחַתָּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן
 וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בּוֹ וְקִדַּשְׁתָּ אֹתוֹ וְאֵת־
 כָּל־כְּלָיו וְהָיָה קֹדֶשׁ: (יד) וּמִשְׁחַתָּ אֶת־
 מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־כָּל־כְּלָיו וְקִדַּשְׁתָּ אֵת־
 הַמִּזְבֵּחַ וְהָעֵרָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים:

(יא) ומשחת את הכיור ואת כגורו וקדשת
 אותו: (יב) והקרבת את אהרן ואת
 בניו אל פתח אהל מועד והחצת אתם
 במים: (יג) והלבשת את אהרן את בגדי
 הקדש ומשחת אתו וקדשת אתו וכהן
 לי: (יד) ואת בניו תקריב והלבשת אתם
 בתנת: (טו) ומשחת אתם כאשר משחת
 את אביהם וכהני לי והיתה להיות להם
 משחתם לכהנת עולם לדורתם: (טז) ויעש
 משה ככל אשר צוה יהוה אתו כן
 עשה: מ ששי (יז) ויהי בחדש הראשון
 בשנה השנית באחד לחדש הנקם
 המשכן: (יח) ויקם משה את המשכן ויתן
 את אדניו וישם את קרשיו ויתן את
 בריחיו ויקם את עמודיו: (יט) ויפרש
 את האהל על המשכן וישם את מקסה
 האהל עליו מלמעלה כאשר צוה יהוה
 את משה: מ ט ויקח ויתן את הערת

אל הארון וישם את הכפים על הארון
 ויתן את הכפרת על הארון מלמעלה:
 (כא) ויבא את הארון אל המשכן וישם
 את פרכת המסך ויסך על ארון העדות
 כאשר צוה יהוה את משה: מ (כב) ויתן
 את השלחן באהל מועד על ירך המשכן
 צפנה מחוץ לפרכת: (כג) ויערך עליו
 ערך לחם לפני יהוה כאשר צוה יהוה
 את משה: מ (כד) וישם את המנורה
 באהל מועד נכח השלחן על ירך
 המשכן נגבה: (כה) ויעל הנרת לפני
 יהוה כאשר צוה יהוה את משה: מ
 (כו) וישם את מזבח הזהב באהל מועד
 לפני הפרכת: (כז) ויקטר עליו קטרת
 סמים כאשר צוה יהוה את משה: מ
 שביעי (כח) וישם את מסך הפתח למשכן:
 (כט) ואת מזבח העלה ישם פתח משכן
 אהל מועד ויעל עליו את העלה

וְאֶת־הַמִּנְחָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
 מֹשֶׁה: ס (ל) וַיִּשֶׂם אֶת־הַכִּיֹּר בֵּין־אֹהֶל
 מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן שִׁמְהָ מִים
 לְרַחֲצָה: (לא) וַרְחֲצוּ מִמֶּנּוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
 וּבְנֵי־אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־דְּגְלֵיהֶם: (לב) בְּבֹאֹם
 אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וּבְקִרְבָּתְכֶם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ
 יִרְחֲצוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: ס
 (לג) וַיִּקָּם אֶת־הַחֲצֵר סָבִיב לַמִּשְׁכָּן
 וְלַמִּזְבֵּחַ וַיִּתֵּן אֶת־מִסְדֵּי שַׁעַר הַחֲצֵר
 וַיְכַל מֹשֶׁה אֶת־הַמְּלָאכָה: פ מַמְשֵׁד
 (לד) וַיְכַסּוּ הָעֲגֹן אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וּבְכוֹד
 יְהוָה מָלֵא אֶת־הַמִּשְׁכָּן: (לה) וְלֹא־יִכָּל
 מֹשֶׁה לְבוֹא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד כִּי־שָׁבַן
 עָלָיו הָעֲגֹן וּבְכוֹד יְהוָה מָלֵא אֶת־
 הַמִּשְׁכָּן: (לו) וּבְהָעֲלוֹת הָעֲגֹן מֵעַל הַמִּשְׁכָּן
 יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל־מַסְעֵיהֶם: (לז) וְאִם־
 לֹא יַעֲלֶה הָעֲגֹן וְלֹא יִסְעוּ עַד־יוֹם
 הָעֲלָתוֹ: (לח) כִּי עָגַן יְהוָה עַל־הַמִּשְׁכָּן

וְיָמָם וְאִשׁ תִּהְיֶה לְלִילָה בּוֹ לְעֵינַי כָּל־
 בֵּית־יִשְׂרָאֵל בְּכָל־מַסְעֵיהֶם:

ח ז ק

סכום פסוקי דספר ואלה שמות אלף ומאתים ותשעה אר"ם
 סימן: וחציו אלהים לא תקלל. ופרשיותיו י"א. אי זה בית
 אשר תבנו לי סימן: וסדריו כ"ט. ולילה ללילה יחודה דעת
 סימן: ופסקותיו י"ד. ופרקיו מ'. תורת אלהיו בלבן סימן
 מנין הפתחות תשע וששים. והסתומות חמש ותשעים
 וכל מאה וששים וארבע פרשיות ישלה עוד מקדש
 ומציון יסעדך סימן:

זמירות וקול ביינו כניטין לנלול
 זמיר עולמיסין זמיר מ עבר לזמיר
 זמיר זמיר זמיר זמיר זמיר זמיר
 זמיר זמיר זמיר זמיר זמיר זמיר
 זמיר זמיר זמיר זמיר זמיר זמיר

שמות המעמים לפי סוד האשכנזים

וְרָקָא סְגוּלָא מְנַח רַבִּיעַ פְּזוֹר תְּלִישָׁא
 גְּדוּלָה קַדְמָא וְאוּלָא תְּלִישָׁא קַמְתָּה
 מְהוּפָה פִּשְׁטָא זַקָּה קַמְזוֹ זַקָּה גְּדוּל דְּרַגָּא
 תְּבִיר מְרַבָּא מְפָחָא אֶתְנַחְתָּא אוּלָא גְּרֵשׁ
 גְּרֵשִׁים יְתִיב פְּסִיק וְשִׁלְשֵׁלַת יְרַח בְּזוֹ
 יוֹמָא קְרַנְי פְּרָה מְרַבָּא בְּפִילָה מְפָחָא
 מְתַג מְקָה סוּף פְּסִיק:

שמות המעמים לפי סוד הספרדים

וְרָקָא מְקָה שׁוּפְר הוּלָה סְגוּלָתָא פְּזוֹר גְּדוּל
 יְרַח בְּזוֹ יוֹמָא קְרַנְי פְּרָה גְּעִיא תְּלִישָׁא אוּלָא
 גְּרֵשׁ פְּסִיק וְרַבִּיעַ שׁוּפְר מְהוּפָה קַדְמָא
 תְּרִי קַדְמִין זַקָּה קַמְזוֹ זַקָּה גְּדוּל שִׁלְשֵׁלַת
 שְׁנֵי גְרֵשִׁין תְּרִי מְעַמֵי דְרַגָּא תְּבִיר מְאָרִיךְ
 מְרַבָּא אֶתְנַחְתָּ רַבָּא דְגֵשׁ יְתִיב תְּרַבָּא
 שְׂבֹלֶת שְׂבֹלֶת מְפִיק מְפִיק בְּהָא שְׂבָא גְּעִיא
 גְּעִיא שְׂבָא סוּף פְּסִיק:

ברכת ההפטרה

1

קודם קריאת התפלה ואחרי שגמר הנוגל יצרך הוּמְטִיר בְּרַסָּא מ

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בְּחַל
 בְּנִבְיָאִים מְזִבִּים וְרָצָה בְּדַבְרֵיהֶם הַנְּאֻמִּים בְּאַמְתָּ:
 בְּרוּךְ אַתָּה יי הַבוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבַמִּשְׁחָה עֲבָדוֹ
 וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבְנִבְיָאֵי הָאַמְתָּ וְצָדִק:

אסר הספירה יצרך הוּמְטִיר ד' ברכות אלו:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־
 הָעוֹלָמִים צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנְּאֻמֵּן הַאוֹמֵר
 וְעוֹשֶׂה הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם שְׂפַל־דְּבָרָיו אָמֵת וְצָדִק:
 נְאֻמֵּן אַתָּה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְנְאֻמֵּנִים דְּבָרֶיךָ וְדַבֵּר
 אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אַחֲזוֹר לֹא יִשׁוּב רִיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נְאֻמֵּן
 (וְרַחֲמָן) אַתָּה. בְּרוּךְ אַתָּה יי הָאֵל הַנְּאֻמֵּן בְּכָל־
 דְּבָרָיו:

רחם על ציון כי היא בית חינו וְלַעֲלוּבַת נַפְשׁ
 תוֹשִׁיעַ בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ. בְּרוּךְ אַתָּה יי מְשַׁלֵּחַ
 צִיּוֹן בְּבִנְיָה:

שְׂמַחְנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּאַלְיָהוּ הַנְּבִיאַ עֲבָדֶיךָ וּבַמְלֻכוֹת
 בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בְּמַהֲרָה יְבֹא וְיַגְלֵל לַבְּנוֹת עַל־כִּסְאוֹ
 לֹא־יֵשֵׁב זָר וְלֹא יִגְחֲלוּ עוֹד אַחֲרָיִם אֶת כְּבוֹדוֹ.
 כִּי בְשֵׁם קְדוּשָׁתְךָ נִשְׁבַּעְתָּ לֹד שְׂלֵא יִקְבֵּה נִרְז לְשִׁלְמֵם
 וְעַד. בְּרוּךְ אַתָּה יי מְגוֹן דָּוִד:

1

על־התורה ועל־העבודה ועל־הנביאים ועל־יוֹם
 השבת הַזֶּה שַׁנְתָּת־לָנוּ " אֱלֹהֵינוּ לְקַדְשָׁהּ וְלִמְנוּחָהּ
 לְכַבוֹד וְלִתְפָאֳרָתָהּ. עַל־כֵּן " אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ
 מוֹדִים לָךְ וְמוֹבְרָכִים אוֹתָךְ וְתַפְרֵד שְׂמֵךְ בְּפִי כָל־
 חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: בְּרוּךְ אַתָּה " מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

הפטרת שמות (כמנהג הספרדים)

בירמיה סימן א'

העמרנו חקרי בפנים, ולמטה הכתיב כדי להקל על הקורא.
 דַּבְּרֵי יִרְמְיָהוּ בֶן־חִלְקִיָּהוּ מִן־הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר
 בַּעֲנֻתוֹת בְּאֶרֶץ בְּנֵי־מִן: אֲשֶׁר הָיָה דְבַר־יְהוָה אֵלָיו
 בַּיּוֹם יְאֻשִׁיהוּ בֶן־אֲמוֹן מֶלֶךְ יְהוּדָה בְּשָׁלֹשׁ־עֶשְׂרֵה
 שָׁנָה לְמָלְכוֹ: וַיְהִי בַיּוֹם יְהוֹנָקִים בֶּן־יְאֻשִׁיהוּ מֶלֶךְ
 יְהוּדָה עֲדַתָּם עֲשִׂת־עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְצַדִּיקֵיהוּ בֶן־
 יְאֻשִׁיהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עֲדַגְלוֹת יְרוּשָׁלַם כַּחֲדָשׁ
 חַחֲמִישִׁי: וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלָי לֵאמֹר: בְּטָרִם אֲצַדִּיק
 בְּכִטָּן יִדְעִיתִךְ וּבְטָרִם תִּצָּא מִרְחֹם הַקִּדְשִׁיתִיךְ
 נָבִיא לַגּוֹיִם תִּתְקִיךְ: וְאָמַר אֶתָּה אֲדַבְּרֵי יְהוָה הַנֶּה
 לֹא־יִדְעִתִי דַבָּר בִּי־נֶשֶׁר אֲנִכִּי: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי
 אֲל־תֹּאמַר נֶשֶׁר אֲנִכִּי כִּי עַל־כֵּן־אֲשֶׁר אֲשַׁלְּחֶךָ
 מִלֶּךְ וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲצַוֶּךָ תִּדְבַר: אֲל־תִּירָא

אצור כ'

מִפְּנֵיהֶם כִּי־אֲתָךְ אָנִי לְחַצְלֶךָ נֹאס־יְהוָה: וַיִּשְׁלַח
 יְהוָה אֶת־יָדוֹ וַיַּנֵּעַ עַל־פִּי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי הִנֵּה
 נָתַתִּי דְבָרִי בְּפִיךָ: רֵאה הַמְּקַדְמִיךָ הַיּוֹם הַזֶּה
 עַל־הַגּוֹיִם וְעַל־הַמְּמַלְכוֹת לְנַתּוֹשׁ וּלְנַתּוֹץ וּלְהֶאֱבִיד
 וּלְהַרְסֹם לְבָנוֹת וּלְנִשׁוֹעַ: וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי
 לֵאמֹר מַה־אֲתָךְ רֵאה יִרְמְיָהוּ וְאָמַר מִקַּל שִׁקְד
 אָנִי רֵאה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי הִיטַבְתָּ לְרֵאוֹת כִּי־
 שִׁקְד אָנִי עַל־דְּבַרִי לַעֲשׂוֹתוֹ: וַיְהִי דְבַר־יְהוָה ו
 אֵלַי שְׁנֵית לֵאמֹר מַה אֲתָךְ רֵאה וְאָמַר סִיר נְפוּחַ
 אָנִי רֵאה וּפְנֵי מִפְּנֵי צְפוּנָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי
 מִצְפוֹן הַפֶּתַח הָרְעֵה עַל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: כִּי ו
 הִנְנִי קוֹרֵא לְכָל־מִשְׁפְּחוֹת מְמַלְכוֹת צְפוּנָה נֹאס־
 יְהוָה וּבָאוּ וְנָתַנוּ אִישׁ בְּחָאוּ פֶתַח וְשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַם
 וְעַל כָּל־חַוֹמֹתֶיהָ סָבִיב וְעַל כָּל־עַרְוֵי יְהוּדָה:
 וּדְבַרְתִּי מִשְׁפָּטִי אוֹתָם עַל כָּל־רַעְתָּם אֲשֶׁר עֲזָבוּנִי
 וַיִּקְשְׁרוּ לְאַלְהֵים אַחֲרַיִם וַיִּשְׁתַּחֲווּ לַמַּעֲשֵׂי יְדֵיהֶם:
 וְאֲתָךְ תִּצְוֶנּוּ מִתְנִיךְ וְקָמַת וּדְבַרְתָּ אֲלֵיהֶם אֵת
 כָּל־אֲשֶׁר אָנֹכִי אֲצַוֶּךָ אֲל־תַּחַת מִפְּנֵיהֶם כִּן־אֲחַתְּךָ
 לְפָנֵיהֶם: וְאֵלַי הִנֵּה נָתַתִּיךְ הַיּוֹם לְעִיר מִבְּצֹר
 וּלְעַמּוּד בְּרוּךְ וּלְחַמוֹת נְחֹשֶׁת עַל־כָּל־הָאָרֶץ לְמַלְכֵי
 יְהוּדָה לְשִׂרְיָה לְכַהֲנֵיהָ וּלְעַם הָאָרֶץ: וּנְלַחֲמוּ

10

אלהך ולא יוכלו לך כי אתה אני נאם יהוה
 להצילך: והי דברי יהוה אלי לאמר: הלוך וקראת
 באזני ירושלם לאמר פה אמר יהוה זכרתי לך
 חסד נעורך אהבת כלילתיך לכתף אחרי במדבר
 בארץ לא זרעה: קדש ישראל ליהוה ראשית
 תביאתה כל אכליו אשמו רעה תבא אליהם
 נאם יהוה:

הפסרת שמות (כמנהג האשכנזים)

בישיעה סימן כ"ז.

תבאים ישראל יעקב יציץ ופרח ישראל ומלאו
 פני תבל תנובה: תכפפת מפהו הפהו אמר פהרג
 הרגיו הרג: בסאסאה בשלחה תריבנה הגה
 ברוחו הקשה ביום קדים: לבן בזאת יכפר ערך
 יעקב וזה כל פרי הסד תטאתו בשומן וכל
 אבני מזבח פאבניגד מנפצות לא יקמו אשרים
 וחפנים: כי עיר בצורה בוד נוח משלח ונעזב
 במדבר שם ירעה עגל ושם ירפץ וכלה סעפיה:
 ביבש קצירה תשברנה גשים באות מאירות
 אותה כי לא עם בינות הוא על כן לא ירחמנו
 עשורו ויצרו לא יחננו: והיה ביום ההוא יחבט
 יהוה משבלת הדרך עדר נחל מצרים ואתם

תלקטו לאחד אחד בני ישראל: והיה ביום
 ההוא יתקע בשופר גדול וכלו האבדים בארץ
 אשר ותנודתים בארץ מצרים והשתחונו ליהוה
 בחר הקדש בירושלם: הוי עטרת גאות שפתי
 אפרים וציץ נבל צבי תפארתו אשר על ראש
 גיא שמנים הלומי יין: הנה חזק ואמץ לארצי
 בזרם בוד שער קטב בזרם מים בבירים שטפים
 הנים לארץ ביד: ברגלים תרמסנה עטרת גאות
 שפתי אפרים: והיתה ציצת נבל צבי תפארתו
 אשר על ראש גיא שמנים בכבודה בטרם קיץ
 אשר יראה הראה אותה בעודה בכפו יבלענה:
 ביום ההוא יהיה יהוה צבאות לעטרת צבי
 ולצפירת תפארה לשאר עמו: ולרוח משפט
 ליושב ער הממשפט ולגבורה משיבי מלחמה
 שיערה: וגם אלה בנין שגו ובשכר תעו כהן
 ונביא שגו בשכר נבלעו מן דמיון תעו מן השכר
 שגו בראה פקו פלייה: כי כל שלחנות מלאו
 קיא צאה בלי מקום: את מי ירה דעה ואת מי
 יבין שמועה נמילי מחלב עתיקי משדים: כי צו
 לצו צו לצו קו לקו קו לקו זעיר שם זעיר שם:
 כי בלעג שפה ובלשון אחרת ידבר אל העם

יהוה: אשר ו אמר אליהם זאת המנוחה הניתנה
 לעמך וזאת הפרגעה ולא אבוא שמוע: והיה
 להם דבר יהוה צו לצו צו לצו קו לקו קו לקו
 זעיר שם זעיר שם למען ילכו וכשלו אחור
 ונשפרו ונוקשו ונלכדו: לכן בדה אמר יהוה אל
 בית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יבוש
 יעקב ולא עתה פניו יחורו: פי בראותו ילדיו
 מעטה יבי בקרבו יקרישו שמי והקדישו את
 הרוש יעקב ואת אלהי ישראל יעריצו:

הפטרות וארא

ביוקאל סימן כ"ח כ"ט.

בדה אמר אדני יהוה בקבצי ו את בית ישראל
 מן העמים אשר נפצו כם ונקדשתי כם לעמי
 הרים וישבו עליה לבטה ובנו בתים ונטעו
 כרמים וישבו לבטח בעשותי שפטים בכל
 השאטים אתם מפניבתם וידעו פי אני יהוה
 אלהיהם: בשנה העשרית בעשתי בשנים עשר
 לחדש היה דבר יהוה אלי לאמר: בן אדם שים
 פניך על פרעה מלך מצרים ותבא עלי ועל

מצרים בלה: דבר ואמרל בדה אמר ו אדני יהוה
 הגני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול
 הרבץ ברתוך יאריו אשר אמר לי יאני ואני
 עשיתיני: ונתתי חיים בלתיך והדבקתי דגת
 יארך בקשקשתיך והעליתיך מחרף יארך ואח
 כל דגת יארך בקשקשתיך תדבק: ונמשתיך
 המדברה אותך ואת כל דגת יארך על פני
 השדה הפול לא תאסף ולא תקבץ לתת הארץ
 ולעוף השמים נתתיך לאכלה: וידעו כל יושבי
 מצרים פי אני יהוה יעו היויתם משענת קנה
 לבית ישראל: בתפושם בך בפה תרוץ ובקעת
 להם כל פתח ובהשענם עליך תשבר ותעמד
 להם כל מתנים: לכן בדה אמר אדני יהוה הגני
 מביא עליך חרב והברתי מסך אדם ובהמה:
 והיתה ארץ מצרים לשממה וחרפה וידעו פי אני
 יהוה יעו אמר יאר לי ואני עשיתי: לכן הגני
 אלקך ואל יארך ונתתי את ארץ מצרים לתרבות
 חרב שממה ממגדל סונה ועד גבול כוש: לא
 תעבר ביה רגל אדם ורגל בהמה לא תעבר ביה
 ולא תשב ארבעים שנה: ונתתי את ארץ מצרים
 שממה בתוך ו ארצות נשפות ועריה בתוך ערים

מחרבות תהיין שממה ארבעים שנה והפצתי את מצרים בגוים וזריתים בארצות: כי כה אמר אדני יהוה מקץ ארבעים שנה אקבץ את מצרים מן העמים אשר נפצו שמה: ושבתו את שבות מצרים והשבתי אתם ארץ פתרום על ארץ מכורתם והיו שם ממלכה שפלה: מן הפמלכות שהיה שפלה ולא תתנשא עוד על הגוים והמעטתים לבלתי רדות בגוים: ולא יהיה עוד לבית ישראל למבטח מזכיר עון פגנותם אחריהם וידעו כי אני אדני יהוה: והיו בעשרים ושבע שנה בראשון באחד לחודש היה דברי יהוה אלי לאמר: בן אדם נבוכדראצר מלך בבל העביר את חילו עבדה גדולה אל צד כל ראש מקרח וכל פתח מרוסה ושכר לא הנה לו ולחילו מצד על העבדה אשר עבד עליה: לכן כה אמר אדני יהוה הנני נתן לנבוכדראצר מלך בבל את ארץ מצרים ונשא המנה ושלל שללה וכוון בזה והיתה שכר לחילו: פעלתו אשר עבד בזה נתתי לו את ארץ מצרים אשר עשו לי נאם אדני יהוה: ביום שהוא אצמיס לרן לבית ישראל וקה אתן פתחון פה בתוכם וידעו כי אני יהוה:

הפסרת בא

כרמיה טמן מז

הדבר אשר דבר יהוה אל ירמיהו הנביא לבוא נבוכדראצר מלך בבל להכות את ארץ מצרים: הגידו במצרים והשמיעו במגדול והשמיעו בנה ובתחפנתם אמרו התיצב ודבק לך פי אכלה חרב סביביך: מדוע נסחה אפניך לא עמד פי יהוה הדפו: הרבה פושל גם נפל איש אל רעהו ויאמרו קומה ונשכה אל עמנו ואל ארץ מולדתנו מפני חרב היונה: קראו שם פרעה מלך מצרים שאון העביר המועד: מי אני נאס המלך יהוה צבאות שמו כי בתכור פהרים וככרמל בים יבוא: בלי גולה עשילך יושבת בת מצרים כי נה לשמה תהיה ונצתה מאין יושב: עגלה יפה פיה מצרים קרץ מצפון בא בא: גם שכריה בקרבה בעגלי מרפק כי נסדהמה הפנו נסו יחדיו לא עמדו פי יום אידם בא עליהם עת פקדתם: קולה בנחש ילך כי בתליל ילכו ובקרדמות באו לה פחלבי עצים: ברתו יערה נאם יהוה כי לא יחקר כי רבו מארבה ואין להם מספר: הבישה בת מצרים נתנה ביד עס צפון: אמר יהוה צבאות

אלתי ישראל הנני פוקד אל-אמון מנא ועל-
 פרעה ועל-מצרים ועל-אלהיה ועל-מלכיה ועל-
 פרעה ועל-הפטחים בו: ונתתים ביד מבקשי
 נפשם וביד נביכדראצר מלך-בבל וביד עבדיו
 ואחריהו תשכן פימיקדם נאמי-יהוה: ואמה אל-
 תירא עבדי יעקב ואל-תחת ישראל כי הנני
 מושיעה מרחוק ואת-זרעה מארץ שבים ושב
 יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד: אמה אל-תירא
 עבדי יעקב נאמי-יהוה כי אמה אני כי אעשה
 כלה בכל-הגוים: אשר הודחתיך שמה ואחד לא-
 אעשה כלה וישרתיך למשפט ונקח לא אנקח:

הפטרות בשלח

בשופטים פסוק ד' וסוף ה'. והמקדים מחלין להן ותשר.

ודבורה אשר נביאה אשת לפידות היא שפטה
 את-ישראל בעת ההיא: והיא יושרת תחת-המור
 דבורה בין הרמה ובין בית-אל: הר א' רים ויעלו
 אליה בני ישראל למשפט: ותשדח ותקרא לברק
 בן-אבינעם מקדש נפתלי ותאמר אליו הלא-
 צנה: והוזה אלהי-ישראל לך ומשכת בתי תבור
 ולקחת עמך עשרת אלפים איש מבני נפתלי

ומבני זבלון: ומשכתי אליך אל-נחל קישון את-
 סיסרא שר-צבא יבין ואת-דרכו ואת-המוטו
 ונתתיהו בידך: ויאמר אליה ברק אסתלכי עמי
 והלכתי ואם-לא תלכי עמי לא אלך: ותאמר הלא
 אלך עמך אפס כי לא תהיה תפארתיך על-תדרך
 אשר אתה הולך כי ביד-אשה ימכו יהוה את-
 סיסרא ותקם דבורה ותלך עם-ברק קדשה: וזעק
 ברק את-זבלון ואת-נפתלי קדשה ויעל ברגליו
 עשרת אלפי איש ותעל עמו דבורה: וחבר הקינו
 נפרד מקונו מבני הקב חתן משה ויש אהלו עד-
 אלון בצעננים אשר את-קדש: ויגדו לסיסרא
 כי עלה ברק בן-אבינעם הר-תבור: וזעק סיסרא
 את-פלדכפו משע מאות רכב ברזל ואת-פל-
 העם אשר אתו מחרשת הגוים אל-נחל קישון:
 ותאמר דבורה אל-ברק קום כי זה היום אשר
 גתן יהוה את-סיסרא בידך הלא יהוה יצא לפגוק
 ביד ברק מחר תבור ועשרת אלפים איש אחריו:
 גיהם יהוה את-סיסרא ואת-פלדכב ואת-פל-
 הפחנה לפי-תרגב לפני ברק ויבד סיסרא מעל
 המרפבה וינס ברגליו: וברק רדף אחרי הר-כב
 ואחרי הפחנה עד חרשת הגוים ויפל כל-מ-חנה

סִיסְרָא לְפִי־חֶרֶב לֹא נִשְׂאָר עַד־אֶחָד׃ וּסִיסְרָא נָם
 בְּרַגְלֵיךְ אֶל־הָאֵהָל יַעַל אֲשֶׁת חֶבֶר תְּקִינִי כִּי שָׁלוֹם
 בֵּין יָבִין מִלֶּךְ־חִצּוֹר וּבֵין בֵּית חֶבֶר תְּקִינִי׃ וַתֵּצֵא
 יַעַל לְקִרְאֵת סִיסְרָא וַתֹּאמֶר אֵלָיו סוּרָה אֲדֹנָי סוּרָה
 אֵלַי אֶל־תִּירָא וַיִּסַּר אֵלָיָה הָאֵהָלָהּ וַתִּבְסְפוּ
 בַּשְּׂמִיכָה׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיָה הַשְׂקִינִי־נָא מֵעַט־מַיִם כִּי
 צָמְתִי וַתִּפְתַּח אֶת־נְאוֹד הַחֶלֶב וַתִּשְׁקְהוּ וַתִּבְסְפוּ׃
 וַיֹּאמֶר אֵלָיָה עַמֹּד פֶּתַח הָאֵהָל וְהִירָה אִם־אִישׁ
 יָבֹא וּשְׂאֵלְךָ וְאָמַר הִישֶׁ־פֹּה אִישׁ וְאָמַרְתָּ אֲנִי׃
 וַתִּקַּח יַעַל אֲשֶׁת־חֶבֶר אֶת־יְתֵד הָאֵהָל וַתִּשֶׂם אֶת־
 הַפְּקֻבֹת בְּיָדָהּ וַתִּבָּא אֵלָיו בְּלֹאט וַתִּתְקַע אֶת־
 הַיְתֵד בְּרַקְתּוֹ וַתִּצְנַח בְּאַרְצוֹ וְהוּא־נִרְתַּם וַיֵּשֶׁב
 וַיִּמָּת׃ וְהִנֵּה בָרַק הִדָּף אֶת־סִיסְרָא וַתֵּצֵא יַעַל
 לְקִרְאֵתוֹ וַתֹּאמֶר לוֹ לָךְ וְאַרְאֶךָ אֶת־הָאִישׁ אֲשֶׁר־
 אָתָּה מְבַקֵּשׁ וַיָּבֹא אֵלָיָה וְהִנֵּה סִיסְרָא נָפַל מֵרֶת
 וְהַיְתֵד בְּרַקְתּוֹ׃ וַיִּכְנַע אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יָבִין
 מִלֶּךְ־כְּנָעַן לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַתִּלְךְ יָד בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 הַלּוֹךְ וְקִשְׁשָׁה עַל יָבִין מִלֶּךְ־כְּנָעַן עַד אֲשֶׁר הִכְרִיתוּ
 אֶת יָבִין מִלֶּךְ־כְּנָעַן׃

כחן מחסילים מספרדים.

וַתִּשֶׁר דְּבוּרָה וּבָרַק בְּזֶד־אֲבִיגַעַם בַּיּוֹם הַהוּא

לֹאמֹר׃ בִּפְרַע פְּרָעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִתְנַהֵב עִם בְּרַכּוֹ
 וְהוֹה׃ שָׁמַעוּ מַלְכֵיכֶם הַאֲזִינוּ רִזְנִים אֲנֹכִי לַיהוָה
 אֲנֹכִי אֲשִׁירָה אֲזַמֵּר לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃ יְהוָה
 בְּצִאֲתָךְ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדֶּה אֲדוֹם אֲרָץ רָעֵשָׁה
 נִס־שָׁמַיִם נִטְּפוּ בִּסְעָבִים נִטְּפוּ מַיִם׃ הָרִים נִזְלוּ
 מִפְּנֵי יְהוָה זֶה סִינֵי מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃
 בִּימֵי שְׁמֹר בְּזֶד־עֲנַת בִּימֵי יַעַל חֲדָלוּ אֲרֻחוֹת וְהִלְכִי
 נְתִיבוֹת יִלְכּוּ אֲרֻחוֹת עַקְלָקְלוֹת׃ חֲדָלוּ פְרוּזוֹן
 בְּיִשְׂרָאֵל חֲדָלוּ עַד שִׁקְמָתִי דְבוּרָה שִׁקְמָתִי אִם
 בְּיִשְׂרָאֵל׃ יְבַחֵר אֱלֹהִים חֲדָשִׁים אִן לְחַם שְׁעָרִים
 מִן אִם־יִרְאֶה וְרַמַּח בְּאַרְבָּעִים אֵלֶף בְּיִשְׂרָאֵל׃
 לִפְנֵי לְחֻזְקִי יִשְׂרָאֵל חִסְתְּנִדְבָּכִים בְּעַם בְּרַכּוֹ יְהוָה׃
 רִכְבֵּי אֲתַנּוֹת צְחִוּוֹת יִשְׁבִּי עַל־מַדִּינַת וְהִלְכִי עַל־
 הַרְדֵּי שִׁיחוֹ׃ מְקוֹל מְחַצְצִים בֵּין מִשְׁאֲפִים שָׁם יִתְנוּ
 צְדָקוֹת יְהוָה צְדָקוֹת פְּרוּזוֹן בְּיִשְׂרָאֵל אִן יִרְדוּ
 לְשַׁעֲרִים עִם־יְהוָה׃ עוֹרֵי עוֹרֵי דְבוּרָה עוֹרֵי עוֹרֵי
 דְבָרֵי־שִׁיר קוֹים בָּרַק וְשִׁבְהַ שְׁבִיבָה בְּזֶד־אֲבִיגַעַם׃
 אִן יִרְד שְׂרִיד לְאֲדִיחִים עִם יְהוָה יִרְד־לִי בַּנְּבוּרִים׃
 מִנִּי אֲפָרִים שְׂרָשָׁם בְּעַמְלֶק אַחֲרֶיךָ בְּנִימִין בְּעַמְמֶיךָ
 מִנִּי מְכִיר יִרְדוּ מְחַקְקִים וּמִזְבוּלֵן מְשַׁכִּים בְּשִׁבְט
 סִפֵּר׃ וְשָׂרֵי בְּיִשְׁשָׁבָר עִם־דְּבוּרָה וַיִּשְׁשָׁבָר בֶּן בָּרַק

בעמק שלח ברנגליו בפלגות ראוּבן גדלים חקקו
 לב: לפה ישבת בין המשפטים לשמע שרקורח
 עדריים לפלגות ראוּבן גדלים תקני לב: גלעד
 בעבר הירדן שכן ודן לפה יגור אננית אשר ישב
 לחוף ימים ועל מרציו ישבון: זבלון עם חרף
 נפשו למות ונפתלי על מרומי שדה: פאו מלכים
 נלחמו אז נלחמו מלכי כנען בתענד על מי מגדו
 בצע כסף לא לקחו: מן שמים נלחמו הכוכבים
 מפסלותם נלחמו עם סיסרא: גחל קישון גרפס
 גחל קדומים גחל קישון תדרכי נפשי עז: אז
 הלמו עקביסוס מדהרות דהרות אפיריו: אזרו
 מרוז אמר מלאך יהוה אזרו אזור ישביה בני לא-
 באו לעזרת יהוה לעזרת יהוה בגבורים: תברך
 מנשים ועל אשת חבר הקיני מנשים באהל תברך:
 מים שאל חלב נתנה בספל אדירים הקריבה
 המאה: ידה ליתר תשלחנה וימינה להלמות
 עמלים והלמה סיסרא טחקה ראשו ומחצה
 וחלפה רתו: בין רגליה פרע גפל שקב בין
 רגליה פרע גפל באשר פרע שם גפל שדוד:
 בעד תולדו נשקפה ותפב אם סיסרא בעד
 האשגב מרוע בישש רכבו לבוא טרוע אחרו

פעמי מרבבותיו: חכמות שרותיה תענה אף-
 היא תשיב אמריה לה: הלא ימצאו יחלקו שלל
 רחם רחמתיים לראש גבר שלל צבעים לסיסרא
 שלל צבעים רחמה צבע רחמתיים לצוארי שלל:
 פן יאבדו כל-אוילך יהוה ואחביו בצאת השמש
 כגברתו ותשקט הארץ ארבעים שנה:

הפסרת יתרו

בישעה סימן ו.

בשנת-מות תפלך עזיהו ואראה את-אדני ישב
 על-כסא רם ונשא ושוליו מלאים את-ההיכל:
 שרפים עמדים | ממעל לו שש כנפים שש כנפים
 לאחד בשתים | וכסה פניו ובשתים וכסה רגליו
 ובשתים יעופף: וקרא זה אל-זה ואמר קדוש |
 קדוש קדוש יהוה צבאות מלא כל-הארץ כבודו:
 וינעו אמות הספים מקול הקורא והפית יפלא
 עשן: ואמר אוילי כיי-נדמיתי בני איש טמא-
 שפתים אנכי ובתוך עם-טמא שפתים אנכי ישב
 בני את-תפלך יהוה צבאות ראו עיני: ויעף אלי
 אחד מן השרפים ובידו רצפה במלקחים לקח
 מעל חפוקם: ויעע על-פי ניאמר הנה נבע נד

על־שפת־יָד וְסָר עֵזְבֶךָ וְחַטָּאתֶךָ תִּכְפֹּר: וְאִשְׁמַע
אֶת־קוֹל אֲדֹנָי אִמֵּר אֶת־מִי אֲשַׁלַּח וּמִי יִלְדֶּנּוּ
וְאִמֵּר הִנְנִי שֹׁלְחִנִי: וְאִמֵּר לְךָ וְאָמַרְתָּ לְעַם הַזֶּה
שָׁמְעוּ שְׁמוֹעַ וְאִל־תִּבְיֵנוּ וְרֵאוּ רְאוּ וְאִל־תִּדְעוּ:
הַשִּׁמְן לִבְר־הָעַם הַזֶּה וְאִזְנוֹ הַכִּבֵּד וְעֵינָיו הַשִּׁעַ
פֶּן־יִרְאֶה בְּעֵינָיו וּבְאִזְנוֹ יִשְׁמַע וּלְבָבוֹ יִבִּין וְשֵׁב
רִפְאָ לוֹ: וְאִמֵּר עַד־טִי אֲדֹנָי וְאִמֵּר עַד אֲשֶׁר
אִם־שָׂאוּ עֵרִים מֵאֵין יוֹשֵׁב וּבְתִים מֵאֵין אָדָם
וְהָאֲדָמָה תִּשָּׂאָה שְׁמָמָה: וְתִמַּק יְהוָה אֶת־הָאָדָם
נִרְבָּה הַעֲזוּבָה בְּקֶרֶב הָאָרֶץ: וְעוֹד בָּהּ עֲשִׂי־רַח
וְשִׁבָה וְחִיתָה לְבַעַר בְּאֵלֶּה וּבְאֵלֶּזֶן אֲשֶׁר בְּשִׁלְכָהּ
מִצִּבְתָּ בָּם זָרַע קֹדֶשׁ מִצִּבְתָּהּ:

כלן ומיניש פסכדיש. לכל סחכמיס ומיפין ויהו בימי.

יְהִי בִימֵי אֲחִיו בְּנֵי־יִתְחֶם בֶּן־עֲזִיהוּ מִלֶּךְ יְהוּדָה
עָלָה רָצִין מִלֶּךְ־אֲרָם וַיִּפְקַח בֶּן־דְּמִלְחָהוּ מִלֶּךְ־
יִשְׂרָאֵל וַיְהַשְׁלֵם לַמְּלַחְמָה עָלָיו וְלֹא יָכַל לְהַלְחֵם
עָלָיו: וַיִּצַּד לְבֵית דָּוִד לֵאמֹר נָחָה אֲרָם עַל־אֲפָרַיִם
וַיִּנְעַל לָבְבוֹ וּלְבַב עַמּוֹ פָּנַעַע עֲצִי־עַר מִפְּנֵי רוּחַ:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱל־יִשְׁעִיהוּ צֹא־נָא לִקְרַאת אֲחִיו
אֲתָהּ וּשְׂאֹר יוֹשֵׁב בְּגֵר אֱל־קָצָה תַעֲלֵת הַבְּרִכָּה
הַעֲלִינָה אֱל־מַסְלַת שָׂרָה כּוּבָם: וְאָמַרְתָּ אֲל־

חַשְׁמֵר וְהַשְׁקֵם אֱל־תִּינָא וּלְבָבְךָ אֱל־יִרְךָ מִשְׁנֵי
זַנְבוֹת הָאֹדָיִם הַעֲשֵׂנִים הַאֵלֶּה בְּחַר־יָאֵף רָצִין
וְאֲרָם וּבֶן־דְּמִלְחָהוּ: יַעַן פִּי־יַעֲזֵן עָלֶיךָ אֲרָם רָעָה
אֲפָרַיִם וּבֶן־דְּמִלְחָהוּ לֵאמֹר: נַעֲלָה בִיהוּדָה וּנְקִי־צַנָּה
וּנְבַק־עֲנָה אֲלֵינוּ וּנְמַלִּיךְ מֶלֶךְ בְּתוֹכָהּ אֶת־בֶּן־
טַבָּאֵל: כִּי־יִלְד יִלְדֵנוּ בֶן נְתוּלָנוּ וְתָהּ הַמְּשֻׁרָה
עַל־שִׁכְמוֹ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פְּלֹא יַעֲזֵן אֵל גַּבּוֹר אָבִי
עַד שׁוֹ־שָׁלוֹם: לְמַרְבֵּה הַמְּשֻׁרָה וּלְשָׁלוֹם אֵין־קִין
עַל־כִּפְסֵא דָוִד וְעַל־מַמְלַכְתּוֹ לְהַכִּין אֲתָהּ וּלְסַעֲדָהּ
בְּמִשְׁפַּט וּבְצַדִּיקָה מַעֲתָהּ וְעַד־עוֹלָם קִנְיַתָּ יְהוָה
בְּבָאוֹת תַּעֲשֶׂה־זֹאת:

הפטרות משפטים

לכל כפי שקלים ופסיעים על שקלים. תפיעו אם הוא רח או
מתר חדש.

בורטיה סימן לד.

הַדִּבֶּךְ אֲשֶׁר־הִיָּה אֱל־רִמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה אֲחִירֵי
בְּרַת הַמֶּלֶךְ צִדְקִיהוּ בְּרִית אֶת־בַּל־הָעַם אֲשֶׁר
בִּירושָׁלַם לִקְרֹא לָהֶם דָּרוֹר: לְשַׁלַּח אִישׁ אֶת־
עַבְדּוֹ וְאִישׁ אֶת־שִׁפְחָתוֹ הָעֵבֶרִי וְהַעֲבְרִיָּה הַפְּטִיִּים
לְכַלְתֵּי עַבְד־בָּם בְּיַהוּדֵי אֲחִיהוּ אִישׁ: וַיִּשְׁמְעוּ

כֹּל־הַשְּׂרִיטִים וְכֹל־הַעֵם אֲשֶׁר־בָּאוּ בְּפִרְיֹת לְשַׁלַּח
 אִישׁ אֶת־עַבְדּוֹ וְאִישׁ אֶת־שִׁפְחָתוֹ חֲפָשִׁים לְבִלְתִּי
 עֲבֹד־בְּכֶם עוֹד וְיִשְׁמְעוּ וְיִשְׁלַחוּ: וַיָּשׁוּבוּ אַחֲרַי־כֵּן
 נִישְׁבוּ אֶת־הָעֲבָדִים וְאֶת־הַשִּׁפְחֹת אֲשֶׁר שִׁלְחוּ
 חֲפָשִׁים וַיִּכְבְּשׂוּם לְעֲבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת: וַיְהִי דְבַר־
 יְהוָה אֶל־יְרֵמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה לֵאמֹר: כֹּה־אָמַר
 יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲנֹכִי כָרַתִּי בְרִית אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם
 בַּיּוֹם הַזֶּה וְהִצִּיאִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים
 לֵאמֹר: מִקֶּץ שֶׁבַע שָׁנִים תִּשְׁלַחוּ אִישׁ אֶת־אֲחִיו
 הָעֲבָדִי אֲשֶׁר יָמַכְר לָךְ וְעֲבָדָךְ שֵׁשׁ שָׁנִים וְשִׁלַּחְתּוּ
 חֲפָשִׁי מֵעִמְךָ וְלֹא־שָׁמְעוּ אֲבוֹתֵיכֶם אֵלַי וְלֹא הִטּוּ
 אֶת־אָזְנוֹם: וְהָשִׁבוּ אִתָּם הַיּוֹם וַתַּעֲשׂוּ אֶת־הַיִּשְׂרָ
 בְּעֵינִי לִקְרֹא דָרוֹר אִישׁ לְרֵעֵהוּ וַתִּכְרַתּוּ בְרִית
 לִפְנֵי בְּפִירֹת אֲשֶׁר־נִקְרָא שְׁמִי עָלָיו: וְהָשִׁבוּ
 וַתַּחֲלִלוּ אֶת־שְׁמִי וְהָשִׁבוּ אִישׁ אֶת־עַבְדּוֹ וְאִישׁ
 אֶת־שִׁפְחָתוֹ אֲשֶׁר־שִׁלַּחְתֶּם חֲפָשִׁים לְנַפְשָׁם
 וַתִּכְבְּשׂוּ אֹתָם לְהוֹת לָכֶם לְעֲבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת:
 לָכֵן כֹּה־אָמַר יְהוָה אִתָּם לֹא־שָׁמְעַתֶּם אֵלַי לִקְרֹא
 דָרוֹר אִישׁ לְאֲחִיו וְאִישׁ לְרֵעֵהוּ הִנְנִי קֹרֵא לָכֶם
 וְנִתְּתִי אִתְּכֶם לְזִעְוָה לְכֹל מַמְלַכֹת הָאָרֶץ: וְנִתְּתִי
 יִוְכַבְּשׂוּם כ' יְלוֹעָה כ'

אֶת־הָאֲנָשִׁים הָעֲבָרִים אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר לֹא־תִקְיָמוּ
 אֶת־דְּבַר־יְהוָה הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַתּוּ לִפְנֵי הָעֵגֶל אֲשֶׁר
 כָּרַתּוּ לְשָׁנִים וַיַּעֲבְרוּ בֵּין בְּתָרָיו: שְׂרֵי יְהוּדָה
 וְשְׂרֵי יְרוּשָׁלַם הַסָּרִסִים וְהַכְּהֻנִים וְכֹל עַם הָאָרֶץ
 הָעֲבָרִים בֵּין כְּתָרֵי הָעֵגֶל: וְנִתְּתִי אֹתָם בְּיַד
 אֲיִבֵיהֶם וּבְיַד מִבְקָשֵׁי נַפְשָׁם וְהוֹתָה נִבְלָתָם
 לְמֵאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבֶהֱמַת הָאָרֶץ: וְאֶת־
 צִדְקֵיהֶם מִלֶּדֶד יְהוּדָה וְאֶת־שָׂרָיו אִתָּן בְּיַד אֲיִבֵיהֶם
 וּבְיַד מִבְקָשֵׁי נַפְשָׁם וּבְיַד חֵיל מִלְּדָ כָּבֵל הַעֲלִים
 מֵעֲלֵיכֶם: הִנְנִי מְצַוָּה נְאֻם־יְהוָה וְהָשִׁבְתִּים אֶל־
 הָעִיר הַזֹּאת וְנִלְחַמּוּ עֲלֶיהָ וְלָכְדוּהָ וְשָׂרְפָהּ בְּאֵשׁ
 וְאֶת־עָרֵי יְהוּדָה אִתָּן שָׂמְמָה מֵאִן יָשָׁב: כֹּה אָמַר
 יְהוָה אֱסֹל־לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וּלְלַיְלָה חֲקוֹת שָׁמַיִם
 וְאֶרֶץ לֹא־שִׁמְתִי: גַּם־זָרַע יַעֲקֹב וְדוֹד עַבְדִּי
 אֲמָאֵם מִקַּחַת מִזְרַעוֹ מִשְׁלִים אֶל־זָרַע אֲבֹרָתָם
 יִשְׁחַק וַיַּעֲקֹב כִּי־אֲשִׁיב אֶת־שְׁבוֹתָם וְרַחֲמָתִים:

הפטרות תרומה

במלכים א' ס' ה'

וְהוֹדָה נָתַן חֲקֻמָּה לְשַׁלְמָה כַּאֲשֶׁר דִּבְרָה לְוַיְהִי
 שָׁלֵם בֵּין הַיּוֹדִים וּבֵין שַׁלְמָה וַיִּכְרַתּוּ בְרִית שְׁנֵיהֶם:
 אֲשׁוּב כ'

ויעל המלך שלמה מס מבל ישראל ויהי הפס
 שלשים אלף איש: וישלחם לבנונה עשרת
 אלפים בחדש חליפות חדש יהיו בלבנון שנים
 חדשים בביתו ואדנירם עלהמם: ויהי לשלמה
 שבעים אלף נשא סבל ושמונים אלף חצב בהר:
 לכד משרי הנצבים לשלמה אשר עלהמלאכה
 שלשת אלפים ושלש מאות הרדים בעם העשים
 במלאכה: ויצן המלך ויסעו אבנים גדלות אבנים
 יקרות ליעד הבית אבני גזית: ויסללו בני שלמה
 ובני חירם והגבלים וכינו העצים והאבנים
 לבנות הבית: ויהי בשמונים שנה וארבע מאות
 שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים בשנה
 הרביעית בחדש זו הוא החדש השני למלך
 שלמה על ישראל ויבן הבית ליהוה: והבית
 אשר בנה המלך שלמה ליהוה ששים אמה ארבו
 ועשרים רחבו ושלשים אמה קומתו: והאולם
 על פני היכל הבית עשרים אמה ארפו על פני
 רחב הבית עשר באמה רחבו על פני הבית:
 ויעש לבית חלונות שקפים אטמים: ויבן על קיר
 הבית יציע סביב את קירות הבית סביב לחיכל
 ולדביר ויעש יציעות סביב: ויציע הפחתנה

יציע ב' יוציע ב'

חמש באמה רחבה ותקינה שש באמה רחבה
 ותשלישית שבע באמה רחבה כי מגרעות נתן
 לבית סביב הוצצה לבלתי אחז בקירות הבית:
 והבית בהפנתו אבן שלמה מסע נבנה ומקבות
 והפרזן כלכלי ברזל לא נשמע בפית בהפנתו:
 פתח הצלע התיכנה אל פתח הבית הימנית
 ובלולים יעלו על התיכנה ומן התיכנה אל
 השלשים: ויבן את הבית ויכלו ויספן את הבית
 גבים ושדרת בארזים: ויבן את היציע על כל
 הבית חמש אמות קומתו ואחז את הבית בעצי
 ארזים: ויהי דברי יהוה אל שלמה לאמר: הבית
 הזה אשר אתה בנה אספלך בהקמתי ואת
 משפטי תעשה ושמרת את כל מצותי ללכת
 בהם והקמתי את דברי אהך אשר דברתי אל
 דוד אביך: ולשכנתי בתוך בני ישראל ולא אעזב
 את עמי ישראל:

הפסרת תצוה

כל צדקה זכור עשירים על מצע זכור

ביחוקאל סימן ס"ג

אתה כן אדם הגד את בית ישראל את הפית

יוציע ב'

ויבלמו משנותיהם ומדרו את תכנית: ואם-
 נבלמו מכל אשר-עשו צונת הבית ותכונתו
 ומצאו ומובאו וכל צורתיו ואת כל חקתיו וכל-
 צורתיו וכל תורתיו הודיע אותם וכתב לעיניהם
 וישמרו את כל צורתו ואת כל חקתיו ועשו
 אותם: זאת תורת הבית על ראש הדר כל גבלו
 סביב וסביב קדש קדשים הנה: זאת תורת הבית:
 ואלה מדות המזבח באמות אמה ושפח
 וחיס האמה ואמה רחב ונגילה אל שפתה סביב
 גרת האחד וזה גב המזבח: ומחיק הארץ עד
 העזרה התחונה שמים אמות ורחב אמה אחת
 ומהעזרה המזבח עד העזרה הגדולה ארבע אמות
 ורחב האמה: ותהאל ארבע אמות ומהאריאל
 ולמעלה הקרנות ארבע: והאריאל שמים עשרה
 אדך בשתיים עשרה רחב רבוע אל ארבעת
 רבועי: והעזרה ארבע עשרה אדך בארבע עשרה
 רחב אל ארבעת רבועי ותגבול סביב אותה חצי
 האמה ותחיק לה אמה סביב ומעלתהו פנות קדים:
 ויאמר אלי בן אדם בה אמר אדני יהוה אלה
 חקות המזבח ביום העשותו להעלות עליו עולה
 ולזרק עליו דם: ונתתה אל הכהנים הלויים אשר
 יצאו כ יצאו כ יצאו כ יצאו כ יצאו כ יצאו כ יצאו כ

הם מזרע צדוק הקרבים אלי נאם אדני יהוה
 לשרתני פר בן בקר לחטאת: ולקחת מדמו
 ונתתה על ארבע קרנתיו ואל ארבע פנות העזרה
 ואל הגבול סביב וחטאת אותו וכפרתה: ולקחת
 את הפר החטאת ושרפו במקד הבית מחוץ
 למקדש: וביום השני מקריב שער עזים תמים
 לחטאת וחטאו את המזבח כאשר חטאו בפר:
 ככלותה מחטא מקריב פר בן בקר תמים ואיל
 מן הצאן תמים: ותקרבם לפני יהוה והשליכו
 הכהנים עליהם מלח והעלו אותם עלה ליהוה:
 שבעת ימים תעשה שער חטאת ליום ופר בן
 בקר ואיל מן הצאן תמימים יעשו: שבעת ימים
 יכפרו את המזבח ומחרו אותו ומלאו ידיו: ויכלו
 את היתמים והיה ביום השמיני והלאה יעשו
 הכהנים על המזבח את עולותיכם ואת שלמיכם
 ורצאתי אתכם נאם אדני יהוה:

הפטרות כי תשא

לכל נזק ספרים ומסילים נקון וישלח אחאב וכוננו ספרים.

בטלבים א' סימן יח.

והיו ימים רבים ודבר יהוה יהוה אל אלהו
 יכפרו כ יח כ

בשנה השלישית לאמר לך הרהר אל אחאב
 ואתנה מטר על פני האדמה: וילך אליהו להראות
 אל אחאב והרעב חזק בשמרון: ויקרא אחאב
 אל עבדיו אשר על הבית ועבדיו היה ירא
 את יהוה מאד: ויהי בהכרית איזבל את נביאי
 יהוה ויקח עבדיו מאה נביאים וקבצאם חמשים
 איש במערה וכלכלם לחם ומים: ויאמר אחאב
 אל עבדיו לך בארץ אל כל מעיני המים ואל
 כל הנחלים אוי: ונמצא חציר ונתיה סוס ופרד
 ולוא נברית מהמהמה: ויחלקי להם את הארץ
 לעבדיה אחאב כלך בדרך אחד לבדו ועבדיו
 כלך בדרך אחד לבדו: ויהי עבדיו בדרך והנה
 אליהו לקראתו ויברהו ויפל על פניו ויאמר האמה
 זה אדני אליהו: ויאמר לו אני לך אמר לאדניך
 הנה אליהו: ויאמר מה חטאתי כי אתה נתן את
 עבדך ביד אחאב להמיתני: חי יהוה אלהיך אם
 ישגו וממלכה אשר לא שלח אדני שם לבקשך
 ואמר: און והשבע את הממלכה ואת הנביא כי לא
 מצאכה: ועתה אתה אמר לך אמר לאדניך הנה
 אליהו: ותיה אני: ואלך מאתך וריח יהוה ישאף
 על אשר לא אדע ובאתי להניד לאחאב ולא

יפן כהנה כ

מצאך והרגני ועבדך ירא את יהוה מערי: הלא
 הפך לאדני את אשר עשיתי בך: ויזבל את
 נביאי יהוה וקבצא מנביאי יהוה מאה איש
 חמשים חמשים איש במערה וכלכלם לחם ומים:
 ועתה אתה אמר לך אמר לאדניך הנה אליהו
 והרגני: ויאמר אליהו חי יהוה צבאות אשר עמדת
 לפניו כי היום אראה אלי: וילך עבדיו לקראת
 אחאב ויגדלו וילך אחאב לקראת אליהו: ויהי
 כראות אחאב את אליהו ויאמר אחאב אליו
 האתה זה עבד ישראל: ויאמר לא עברתי את
 ישראל כי אם אתה ויבית אביך בעזבכם את
 מצות יהוה ותלך אחרי הבעלים: ועתה שלח
 קבץ אלי את כל ישראל אל הר הכרמל ואת
 נביאי הבעל ארבע מאות וחמשים ונביאי האשרה
 ארבע מאות אבלי שלחן איזבל:

כאן נחמלים המספרים והאיטליאני וקל פפרם

וישלח אחאב בכל בני ישראל ויקבץ את
 הנביאים אל הר הכרמל: ויבש אליהו אל כל
 העם ויאמר עד מתי אתם פסחים על שתי
 הסעפים אם יהוה האלוהים לנו אחריו ואם הבעל
 לנו אחריו ולא ענו העם אתו דבר: ויאמר אליהו

אֶל־הַעַם אָנִי נֹוֹתַרְתִּי נִבְיָא לַיהוָה לִבְהִי וּנְבִיאָ
הַפֶּעַל אַרְבַּע־מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים אִישׁ וַיְהִי־לָנוּ
שָׁנִים פְּרִים וַיְבַחְרוּ לָהֶם הַפֶּר הָאֶחָד וַיִּנְתְּחוּהוּ
וַיִּשְׁמֹו עַל־הַעֲצִים וְאֵשׁ לֹא יִשְׁמֹו וְאֲנִי אָעִשָׂה
אֶת־הַפֶּר הָאֶחָד וַנְתַתִּי עַל־הַעֲצִים וְאֵשׁ לֹא
אָשִׁים וַקְרָאתֶם בְּשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם וְאֲנִי אֶקְרָא בְשֵׁם־
יְהוָה וְהָיָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר־יַעֲנֶנּוּ כְּאֵשׁ הוּא הָאֱלֹהִים
וַיַּעַן כָּל־הָעָם וַיֹּאמְרוּ טוֹב הַדְּבָר וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵינוּ
לִנְבִיאֵי הַפֶּעַל בַּחֲרוּ לָכֶם הַפֶּר הָאֶחָד וַעֲשׂוּ
רְאשֹׁנָה כִּי אַתֶּם הַרְבִּיּוֹת וַקְרָאוּ בְשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם
וְאֵשׁ לֹא תִשְׁמֹו וַיִּקְחוּ אֶת־הַפֶּר אֲשֶׁר־נָתַן לָהֶם
וַיַּעֲשׂוּ וַיִּקְרָאוּ בְשֵׁם־הַפֶּעַל מִהַבְּקָר וְעַד־הַצֹּהֲרִים
לֵאמֹר הַפֶּעַל עֲנֵנו וְאִין קוֹל וְאִין עֲנָה וַיִּפְסְחוּ עַל־
הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיְהִי בַצֹּהֲרִים וַיִּהְיֶה בְּהֵמַל בָּהֶם
אֱלֹהֵינוּ וַיֹּאמֶר קְרָאוּ בְּקוֹל־גְּדוֹל כִּי־אֱלֹהִים הוּא
כִּי־שִׁים וְכִי־שָׁיַג לוֹ וְכִי־דָרָךְ לוֹ אוֹלֵי יִשָּׁן הוּא
וַיִּקְוֶן וַיִּקְרָאוּ בְּקוֹל גְּדוֹל וַיִּתְגַּדְּדוּ כַּמִּשְׁפָּטִים
בַּחֲרָבוֹת וּבְרִמְחִים עַד־שִׁפְדֵי־הֶם עֲלֵיהֶם וַיְהִי
כַּעֲבֹד הַצֹּהֲרִים וַיִּתְנַבְּאוּ עַד לַעֲלוֹת הַמִּנְחָה וְאִין־
קוֹל וְאִין־עֲנָה וְאִין קוֹשֵׁב וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵינוּ לְכָל־הָעָם
גִּשׂוּ אֵלַי וַיִּגְשׂוּ כָל־הָעָם אֵלָיו וַיִּבְרָא אֶת־מִזְבֵּחַ

יְהוָה הַהָרוֹס וַיִּקַּח אֱלֹהֵינוּ שְׁתֵּים עָשָׂרָה אֲבָנִים
כַּמִּסְפַּר שִׁבְטֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָיָה דְבַר־יְהוָה
אֵלָיו לֵאמֹר יִשְׂרָאֵל יְהוָה שִׁבְטֵךְ וַיִּבְנֶנּוּ אֶת־הָאֲבָנִים
מִזְבֵּחַ בְּשֵׁם יְהוָה וַיַּעַשׂ תַּעֲלָה כְּבֵית סֹאתִים זָרַע
סְכִיב לַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הַעֲצִים וַיִּנְתַּח אֶת־הַפֶּר
בְּשֵׁם עַל־הַעֲצִים וַיֹּאמֶר מֵלֹאוּ אַרְבַּעַה כְּרִים מִים
וַיִּצְקוּ עַל־הַעֲלָה וְעַל־הַעֲצִים וַיֹּאמֶר שְׁנֹו וַיִּשְׁנֹו
וַיֹּאמֶר שְׁלֹשׁוּ וַיִּשְׁלֹשׁוּ וַיִּיָּכְרוּ הַמִּים סְכִיב לַמִּזְבֵּחַ
וְגַם אֶת־הַתַּעֲלָה מֵלֹא־מִים וַיְהִי בַעֲלוֹת הַמִּנְחָה
וַיִּבַּשׂ אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
יִצְחָק וַיִּשְׂרָאֵל הַיּוֹם יָרַדַּע כִּי־אַתָּה אֱלֹהִים כִּי־שָׂרָא
וְאֲנִי עַבְדְּךָ וּבְדַבְרֶךָ עָשִׂיתִי אִתְּךָ כָּל־הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה עַנְנֵי יְהוָה עָנְנֵי וַיִּדְעוּ הָעָם הַזֶּה כִּי־אַתָּה
יְהוָה הָאֱלֹהִים וְאַתָּה הַסַּבֵּת אֶת־לִבָּם אֶחָד־כִּי־תִּי
וַתַּפֵּל אֲשֶׁר־יְהוָה וַתֹּאכַל אֶת־הַעֲלָה וְאֶת־הַעֲצִים
וְאֶת־הָאֲבָנִים וְאֶת־הַעֲפָר וְאֶת־הַמִּים אֲשֶׁר־כַּתַּעֲלָךְ
לַחֲכָה וַיִּרְא כָּל־הָעָם וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ
יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים

הפטרות ויקהל (כמנהג ספרדים)

בפסחים א' סימן ז'

וַיִּשְׁלַח תַּמְלִךְ שְׁלֵמָה נִיקַח אֶת־חִירָם מֵאֵיזֶר
י"ט ט"ך ב'

בְּן־אִשָּׁה אֶלְמָנָה רֹאֵא מַטְשָׁה נִפְתְּלִי וְאִבּוֹ אִישׁ־
 צַר חַיֵּשׁ נְחֻשֶׁת וְיִפְלֵא אֶת־הַחֲכֵמָה וְאֶת־הַתְּבוּנָה
 וְאֶת־הַדַּעַת לַעֲשׂוֹת כָּל־מְלָאכָה בְּנִחְשֶׁת וַיְבוֹא
 אֶל־הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וַיַּעַשׂ אֶת־כָּל־מְלָאכָתוֹ: וַיַּצַּר
 אֶת־שְׁנֵי הָעַמּוּדִים נְחֻשֶׁת שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה אַמָּה
 קוֹמַת הָעַמּוּד הָאֶחָד וְחוּט שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה אַמָּה
 יָסַב אֶת־הָעַמּוּד הַשֵּׁנִי: וְשִׁתִּי כְתֻרַת עֵשָׂה לְתַת
 עַל־רֵאשֵׁי הָעַמּוּדִים מִצָּק נְחֻשֶׁת חֲמֵשׁ אַמּוֹת
 קוֹמַת הַכְּתֻרַת הָאֶחָת וְחֲמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמַת הַכְּתֻרַת
 הַשֵּׁנִית: שְׁבָכִים מַעֲשֵׂה שְׁבָכָה גְדֻלִים מַעֲשֵׂה
 שְׂרָשְׁרוֹת לַכְּתֻרַת אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ הָעַמּוּדִים שִׁבְעָה
 לַכְּתֻרַת הָאֶחָת וְשִׁבְעָה לַכְּתֻרַת הַשֵּׁנִית: וַיַּעַשׂ
 אֶת־הָעַמּוּדִים וְשְׁנֵי טוֹרִים סָבִיב עַל־הַשְּׁבָכָה
 הָאֶחָת לַכְּסוֹת אֶת־הַכְּתֻרַת אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ הָרַמְּסִים
 וְכֵן עֵשָׂה לַכְּתֻרַת הַשֵּׁנִית: וְכְתֻרַת אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ
 הָעַמּוּדִים מַעֲשֵׂה שִׁישׁ בְּאֵילָם אַרְבַּע אַמּוֹת:
 וְכְתֻרַת עַל־שְׁנֵי הָעַמּוּדִים בְּסִמְמַעַל מַלְעֻמַּת
 הַכֶּטֶן אֲשֶׁר לַעֲבֵר הַשְּׁבָכָה וְהַרְמוֹנִים מֵאֵתִים טוֹרִים
 סָבִיב עַל הַכְּתֻרַת הַשֵּׁנִית: וַיָּקַם אֶת־הָעַמּוּדִים
 לְאֵלָם הַהִיכָל וַיָּקַם אֶת־הָעַמּוּד הַיְמָנִי וַיִּקְרָא אֹתוֹ
 שִׁמּוֹ יָכִין וַיָּקַם אֶת־הָעַמּוּד הַשְּׂמָאלִי וַיִּקְרָא אֹתוֹ

שִׁבְכָה ב'

שִׁמּוֹ בָּעֹז: וְעַל רֹאשׁ הָעַמּוּדִים מַעֲשֵׂה שׁוּשַׁן
 וְהֵתָם מְלֹאכֶת הָעַמּוּדִים: וַיַּעַשׂ אֶת־הַיָּם מוֹצָק
 עֶשֶׂר בְּאַמָּה מִשְׁפָּתוֹ עַל־שְׁפָתוֹ עֵגֶל וְסָבִיב וְחֲמֵשׁ
 בְּאַמָּה קוֹמָתוֹ וְקוֹן שְׁלֹשִׁים בְּאַמָּה יָסַב אֹתוֹ סָבִיב:
 וּפְקָעִים מִתַּחַת לְשְׁפָתוֹ ו סָבִיב סָבִיבִים אֹתוֹ עֶשֶׂר
 בְּאַמָּה מִקְפָּים אֶת־הַיָּם סָבִיב שְׁנֵי טוֹרִים הַפְּקָעִים
 יָצִיקִים בְּיִצְקָתוֹ: עֵמֶד עַל־שְׁנֵי עֶשֶׂר בְּקוֹר שְׁלֹשָׁה
 פָּנִים ו צְפוּנָה וְשְׁלֹשָׁה פָּנִים יָמָּה וְשְׁלֹשָׁה וּפָנִים
 נִגְבָּה וְשְׁלֹשָׁה פָּנִים מְזֻרְחָה וְהַיָּם עֲלֵיהֶם מְלֻמְעָה
 וְכָל־אֹתוֹיָהֶם בְּיָתָה: וְעֵבִיז טַפַּח וְשְׁפָתוֹ כַּמַּעֲשֵׂה
 שְׁפַת־כּוֹס פָּרַח שׁוּשַׁן אֶלְפִים בַּת יָכִיל:

הפסרת ויקהל (כמנהג האשכנזים)

וישׁ הפסרת פקודי כמנהג הספרדים והאיטליאני. וחס הוא
 ס' שקלים ופעורים על סגלים בן שבע שנים. אפילו ברה' לו
 מדר חדש. וזו ופעורים ויעש חידום לפ' פקודי. ונקק פסד
 ויעש חידום סוף הפסרת ויקהל כנפלים.

במלכים א' סימן ד'

וַיַּעַשׂ חִירֹם אֶת־הַקִּיּוֹת וְאֶת־הַיָּעִים וְאֶת־
 הַפְּזוּרְקוֹת וַיְכַל חִירֹם לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמְּלָאכָה
 אֲשֶׁר עֵשָׂה לַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה: עֲמֻנִים
 שְׁנַיִם וְגִלְת הַכְּתֻרַת אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ הָעַמּוּדִים
 יִקְהָה ב'

שְׁתֵּים וְהִשְׁבְּכוֹת שְׁתֵּים לְכַפּוֹת אֶת־שְׁתֵּי גִלּוֹת
הַכְּתוּרֹת אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ הָעַמּוּדִים׃ וְאֶת־הָרַמְּנִים
אַרְבַּע מֵאוֹת לְשְׁתֵּי הַשְּׁבָכוֹת שְׁנֵי־טוּרִים רַמְּנִים
לְשִׁבְכָהּ הָאֲחֹת לְכַפּוֹת אֶת־שְׁתֵּי גִלּוֹת הַכְּתוּרֹת
אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָעַמּוּדִים׃ וְאֶת־הַמְּכַנּוֹת עֶשֶׂר
וְאֶת־הַכִּיֹּרֹת עֶשְׂרֶה עַל־הַמְּכַנּוֹת׃ וְאֶת־הַיָּם הָאֶחָד
וְאֶת־הַבְּקָר שְׁנַיִם־עֶשֶׂר פַּחַת הַיָּם׃ וְאֶת הַסִּירֹת
וְאֶת־הַיַּעֲוִים וְאֶת־הַמְּזֻרְקוֹת וְאֶת כָּל־הַכֶּלִּים הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר עָשָׂה חִירָם לְמִלְךָ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה נְחֹשֶׁת
מִמְּדֻט׃ בְּכַפֵּר הִירְדֵן יִצְקֶם הַמִּלְךָ בַּמַּעֲבָה הָאֲדַמָּה
בֵּין סִבּוֹת וּבֵין צִרְתָּן׃ וַיַּפַּח שְׁלֹמֹה אֶת־כָּל־הַכֶּלִּים
מִרַב מְאֹד מְאֹד לֹא נִתְקַר מִשְׁקַל הַנְּחֹשֶׁת׃ וַיַּעַשׂ
שְׁלֹמֹה אֶת כָּל־הַכֶּלִּים אֲשֶׁר בֵּית יְהוָה אֵת מִזְבַּח
הַזָּהָב וְאֶת־הַשִּׁלְחָן אֲשֶׁר עָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים זָהָב׃
וְאֶת־הַמְּנֹרֹת חֲמֵשׁ מִמִּזְיָן וְחֲמֵשׁ מִשְּׂמָאל לְפָנֵי
הַדְּבִיר זָהָב סָגוּר וְהַפֶּרֶחַ וְהַנֶּגֶרֶת וְהַמְּלַקְחִים זָהָב׃
וְהַסַּפּוֹת וְהַמְּזֻרְקוֹת וְהַמְּזֻרְקוֹת וְהַכַּפּוֹת וְהַמַּחְתּוֹת
זָהָב סָגוּר וְהַפֶּתוֹת לְדִלְתוֹת הַבַּיִת הַפְּנִימִי לְקַדֵּשׁ
הַקֹּדְשִׁים לְדִלְתֵי הַבַּיִת לַחֵיכַל זָהָב׃

בן נכסד בין נחונג, אל כל חס סל פ' שקלים כל ויקהל
לא נעטיין למקדי ויעש חרום על פ' ויקהל.
במלכים א' סימן ר' ד'.

וּתְשַׁלֵּם כָּל־הַמְּלֹאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה הַמִּלְךָ שְׁלֹמֹה
בֵּית יְהוָה וַיָּבֵא שְׁלֹמֹה אֶת־קִדְשֵׁי וְדָדָה אָבִיו אֶת־
הַבֶּסֶף וְאֶת־הַזָּהָב וְאֶת־הַכֶּלִּים נִתְּן בְּאֵצְרוֹת בֵּית
יְהוָה׃ אִזּו יִקְהַל שְׁלֹמֹה אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת־כָּל־
רֹאשֵׁי הַמַּמּוֹת נְשִׂאֵי הָאָבוֹת לְבָנָי יִשְׂרָאֵל אֵל־
הַמִּלְךָ שְׁלֹמֹה וַיִּשְׁלַח לְהַעֲלוֹת אֶת־אֲרוֹן בְּרִית־
יְהוָה מֵעִיר דָּדָה הִיא צִיּוֹן׃ וַיִּקְהָלוּ אֵל־הַמִּלְךָ
שְׁלֹמֹה כָּל־אִישׁ יִשְׂרָאֵל בִּירַח הָאֲתָנִים בַּחֹג הוּא
הַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי׃ וַיָּבֵאוּ כָּל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂאוּ
הַבְּהֵמִים אֶת־הָאֲרוֹן׃ וַיַּעֲלוּ אֶת־אֲרוֹן יְהוָה וְאֶת־
אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־כָּל־כֶּלֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בָּאֹהֶל וַיַּעֲלוּ
אִתָּם הַבְּהֵמִים וְהַלְוִיִּם׃ וְהַמִּלְךָ שְׁלֹמֹה וְכָל־עַדֹת
יִשְׂרָאֵל הַגּוֹעֲדִים עָלָיו אָהֻו לְפָנֵי הָאֲרוֹן מִזְבַּחִים
צִיּוֹן וּבָקָר אֲשֶׁר לֹא־יִסְפְּרוּ וְלֹא יִפְּגוּ מִרַב׃ וַיָּבֵאוּ
הַבְּהֵמִים אֶת־אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה אֵל מְקוֹמוֹ אֶל־דְּבִיר
הַבַּיִת אֶל־קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים אֶל־פַּתַּח בְּנֵפֵי הַכְּרוּבִים׃
כִּי הַכְּרוּבִים פָּדְשִׁים בְּנֵפִים אֶל־מְקוֹם הָאֲרוֹן וַיִּסְבּוּ
הַכְּרָבִים עַל־הָאֲרוֹן וַעֲלֵ־בְדָיו מִלְמַעְלָה׃ וַיֵּאָרְכוּ

הבדים ויראו ראשי הבהים מן הקדוש על פני
הדביר ולא יראו החוצה ויהיו שם עד היום הזה:
אין בארון רק שני לוחות האבנים אשר הניח שם
משה בחרב אשר ברת יהוה עם בני ישראל
בצאתם מארץ מצרים: ויהי בצאת הכהנים מן
הקדוש והעגן מלא את בית יהוה: ולא יכלו
הכהנים לעמד לשרת מפני העגן כי מלא כבוד
יהוה את בית יהוה: אז אמר שלמה יהוה אמר
לשכן בערפל: בנה בניתי בית יבל לך מכון
לשבתך עולמים: וישב המלך את פניו ויברך
את כל קהל ישראל וכו' קהל ישראל עמד:
ויאמר ברוך יהוה אלהי ישראל אשר דבר בפיו
את דוד אבי ויבדו מלא לאמר: מן היום אשר
הוצאתי את עמי את ישראל ממצרים לא בחרתי
בעיר מכל שבטי ישראל לבנות בית להיות שמי
שם ואבחר בך להיות על עמי ישראל: ויהי
עם לבב דוד אבי לבנות בית לשם יהוה אלהי
ישראל: ויאמר יהוה אל דוד אבי ען אשר היה
עם לבבך לבנות בית לשמי הטיבת פי הנה עם
לבבך: רק אחת לא תבנה הבית כי אם בנה
היצא מחלציה הוא יבנו הבית לשמי: ויקם

יהוה את דברו אשר דבר ואקם פחת דוד אבי
ואשב: על כפא ישראל באשר דבר יהוה ואבנה
הבית לשם יהוה אלהי ישראל: ואשם שם מקום
לארון אשר שם ברית יהוה אשר ברת עם אבותינו
בהוציאו אתם מארץ מצרים:

הפטרות פרשת שקלים

למסעיר קורין ומסכה כי כי תשא עד לכפר על נפשותיכם
כלן ומסילים המספדים במלכים כי סימן יא:

ויכרת יהוידע את הברית בין יהוה ובין המלך
ובין העם להיות לעם ליהוה ובין המלך ובין
העם: ויבאו כל עם הארץ בית הבעל ויתצוהו
את מזבחתיו ואת צלמיו שברו היטב ואת מתן
בזון הבעל הרגו לפני המזבחות וישם הבזון
פקודת על בית יהוה: ויחן את שני המאות
ואת הנרי ואת הרצים ואת כל עם הארץ
וידירו את המלך מבית יהוה ויבואו הרך שער
הרצים ברת המלך וישב על כפא המלכים:
וישמה כל עם הארץ והעיר שקטה ואת עתליו
המיתו בחרב בית המלך:

מיבחרו כי ימלך כי

כאן מתחילים האשכנזים:

בֶּן־שֶׁבַע שָׁנִים יְהוֹאֵשׁ בְּמִלְכוֹ: בְּשֵׁנֶת־שֶׁבַע
 לַיהוָה מֶלֶךְ יְהוֹאֵשׁ וְאַרְבַּעִים שָׁנָה מֶלֶךְ בְּיְרוּשָׁלַם
 וְשֵׁם אִמּוֹ צְבִיָה מִבְּאֵר שֶׁבַע: וַיַּעַשׂ יְהוֹאֵשׁ הַיְשָׁר
 בְּעֵינֵי יְהוָה כְּלִי־יָמָיו אֲשֶׁר הוֹרָהוּ יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן:
 כִּי הַבָּמֹת לֹא־סָרוּ עוֹד הָעָם מִזִּבְחִים וּמִקְטָרִים
 בְּבָמֹת: וַיֹּאמֶר יְהוֹאֵשׁ אֶל־הַכֹּהֲנִים כֹּל־כֶּסֶף
 הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יוֹבֵא בֵּית־יְהוָה כֶּסֶף עוֹבֵר אִישׁ
 כֶּסֶף נַפְשׁוֹת עֲרִפּוֹ כֹּל־כֶּסֶף אֲשֶׁר יַעֲלֶה עַל־לֵב־
 אִישׁ לְהָבִיא בֵּית יְהוָה: יִקְחוּ לָהֶם הַכֹּהֲנִים אִישׁ
 מֵאֵת מִבְּרוֹ וְהֵם יִחְזְקוּ אֶת־בֵּדֶק הַבַּיִת לְכֹל־אֲשֶׁר־
 יִמָּצֵא שָׁם בְּדֶק: וַיְהִי בְּשֵׁנֶת עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשׁ שָׁנָה
 לַמֶּלֶךְ יְהוֹאֵשׁ לֹא־יִחְזְקוּ הַכֹּהֲנִים אֶת־בֵּדֶק הַבַּיִת:
 וַיִּקְרָא הַמֶּלֶךְ יְהוֹאֵשׁ לַיהוֹיָדָע הַכֹּהֵן וְלַכֹּהֲנִים וַיֹּאמֶר
 אֲלֵהֶם מְדוּעַ אֵינְכֶם מְחַזְּקִים אֶת־בֵּדֶק הַבַּיִת וְעַתָּה
 אֶל־תִּקְחוּ־כֶסֶף מֵאֵת מִבְּרִיכְכֶם כִּי־לִבְדֶק הַבַּיִת
 תִּתְנָחוּ: וַיֹּאזְרוּ הַכֹּהֲנִים לְבַלְתִּי קַח־תִּכְסֹּף מֵאֵת
 הָעָם וְלִבְלְתִי חֹזֵק אֶת־בֵּדֶק הַבַּיִת: וַיִּקַּח יְהוֹיָדָע
 הַכֹּהֵן אֲרוֹן אֶחָד וַיִּקַּב חָד בְּדֻלְתּוֹ וַיִּתֵּן אֹתוֹ אֶצֶל
 הַמִּזְבֵּחַ מִיָּמִין כְּבוֹא־אִישׁ בֵּית יְהוָה וַנִּתְּנוּ־שָׁמָּה
 הַכֹּהֲנִים שְׁמֵרֵי הַסֵּף אֶת־כֹּל־הַכֶּסֶף הַמְּיֻבָּא בֵּית־

ביסין כ'

יְהוָה: וַיְהִי כִּרְאוּתָם כִּי־רַב הַכֶּסֶף בְּאֲרוֹן וַיַּעַל
 סֵפֶר הַמֶּלֶךְ וְהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וַיִּצְרוּ וַיִּמְנוּ אֶת־הַכֶּסֶף
 הַנִּמְצָא בֵּית־יְהוָה: וַנִּתְּנוּ אֶת־הַכֶּסֶף הַמִּתְכַּן עַל־
 יְדֵי עֹשֵׂי הַמִּלְאכָה הַמְּפַקְדִים בֵּית יְהוָה וַיִּצְיֵאוּהוּ
 לַחֲרָשֵׁי הָעֵץ וּלְכַנִּים הַעֲשִׂים בֵּית יְהוָה: וּלְגֹדְרִים
 וְלַחֲצִבֵי הָאֶבֶן וְלַקְּנוֹת עֲצִים וְאֲבָנֵי מַחְצֵב לְחֹזֵק
 אֶת־בֵּדֶק בֵּית־יְהוָה וְלְכֹל אֲשֶׁר־יִצְאֵא עַל־הַבַּיִת
 לְחֻזְקָה: אֲדָּה לֹא יַעֲשֶׂה בֵּית יְהוָה סִפּוֹת כֶּסֶף
 מִזְמֵרוֹת מִזְרְקוֹת חֲצִצְרוֹת כְּלִי־כֶסֶף וְכִי־כֶסֶף
 מִן־הַכֶּסֶף הַמְּיֻבָּא בֵּית־יְהוָה: כִּי־לְעֹשֵׂי הַמִּלְאכָה
 יִתְּנָהוּ וְחֻזְקוֹ בּוֹ אֶת־בֵּית יְהוָה: וְלֹא יִחֲשְׁבוּ אֶת־
 וְאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יִתְּנוּ אֶת־הַכֶּסֶף עַל־יָדֵם לְתֵת לְעֹשֵׂי
 הַמִּלְאכָה כִּי בְּאֵמֶנָה הֵם עֹשִׂים: כֶּסֶף אֲשֶׁם וְכֶסֶף
 חֲסָאוֹת לֹא יוֹבֵא בֵּית יְהוָה לְכֹהֲנִים יְהוּי:

קריאה למפטיר בפרשת זכור. כסוף כ' כי תצא:

זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה לָּךְ עֲמֶלֶךְ בְּדֶרֶךְ בְּצִאתְכֶם
 מִמִּצְרָיִם: אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדֶרֶךְ וַיִּנְגַב בְּךָ כְּלִי־הַנְּחֹשְׁלִים
 אֲחִירֶיךָ וְאֶתְּהָ עֵרַף וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹהִים: וַהֲיִהֶה
 בְּדִנְיָת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְלָךְ מִכֹּל־אֵיבֶיךָ מִסָּבִיב
 בְּאֲרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה־אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ גְּחִלָּה לְרִשְׁתָּהּ
 סִמְחָה אֶת־זָכְרְ עֲמֶלֶךְ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשָּׁבַח:

יד כ' המקורית כ'

הפטרת פרשת זכור

שמואל א' סימן טז.

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־שָׂאוּל אֲתִי שְׁלַח יְהוָה
לְמַשְׁחֶךָ לְמַלְךְ עַל־עַמּוֹ עַל־יִשְׂרָאֵל וְעַתָּה שְׁמַע
לְקוֹל דְּבָרֵי יְהוָה: כֹּחַ מַסְלִים הַחֲזַכְתִּים:

כֹּחַ אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת פָּקְדֹתַי אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה
עִמָּלֶךָ לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־שָׂם לוֹ בְּדָרְךָ בְּעֵלְתוֹ
מִמְצָרִים: עַתָּה לֵךְ וְהִכִּיתָה אֶת־עִמָּלֶךָ וְהַחַרְמַתְּם
אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ וְלֹא תִחַמַּל עָלָיו וְהַמָּתָה מֵאִישׁ
עַד־אִשָּׁה מֵעוֹלָל וְעַד־זִנְיָק מִשׁוֹר וְעַד־שֶׁה מִגְּמֹל
וְעַד־חֲמֹר: וְשָׁמַע שְׂאוּל אֶת־הָעַם וַיִּפְקְדֵם
בְּטֹלָאִים מֵאֲתִים אֶלֶף רִגְלֵי וַעֲשֵׂרֶת אֲלָפִים אֶת־
אִישׁ יְהוּדָה: וַיָּבֹא שְׂאוּל עַד־עִיר עִמָּלֶךָ וַיִּרֶב
בַּנַּחַל: וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־הַקִּינִי לְכוּ סְרוּ רֹדֹד
מִתּוֹךְ עִמָּלֶכִי כִּי־אֶסְפְּדָ עִמּוֹ וְאַתָּה עֲשִׂיתָה הַסֹּד
עִם־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֵלְוֹתֵם מִמְצָרִים וַיִּסַּר קִינִי
מִתּוֹךְ עִמָּלֶךָ: וַיֵּד שְׂאוּל אֶת־עִמָּלֶךָ מִחִוְלָה בְּזֹאֲךָ
שׁוֹר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מְצָרִים: וַיִּתְפֹּשׂ אֶת־אֹנֶג מַלְךְ־
עִמָּלֶךָ חֵי וְאַתָּה כָּל־הָעַם הַחֲרִים לְפִי־חֶרֶב: וַיִּחַמַּל
שְׂאוּל וְהָעַם עַל־אֹנֶג וְעַל־מִיטֵב הַצֵּאֵן וְהַבְּקָר
וְהַמְּשָׁנִים וְעַל־הַכְּרִים וְעַל־כָּל־דְּבָשׁוֹב וְלֹא אָבִו

הפטרת פרשת זכור

הַחֲרִימְם וְכָל־הַמְּלָאכָה נִמְכְּזָה וְנִמְסָה אֶתָּה הַחֲרִימוּ:
וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֶל־שְׁמוּאֵל לֵאמֹר: נִחַמְתִּי כִּי־
הַמְּלַכְתִּי אֶת־שְׂאוּל לְמַלְךְ כִּי־שָׁב מֵאַחֲרַי וְאַחֲר־
דְּבָרֵי לֹא הָקִים וַיִּחַר לְשְׁמוּאֵל וַיִּזְעַק אֶל־יְהוָה
כָּל־הַלַּיְלָה: וַיִּשְׁכַּם שְׁמוּאֵל לְקִרְאֵת שְׂאוּל בַּבֶּקֶר
וַיֵּבֶד לְשְׁמוּאֵל לֵאמֹר כֹּחַ־שְׂאוּל הַכְּרַמְלָה וְהַכְּרִי
מַצִּיב לוֹ יָד וַיִּסֵּב וַיַּעֲבֹד וַיִּרְדַּ הַגִּלְגָּל: וַיָּבֹא שְׁמוּאֵל
אֶל־שְׂאוּל וַיֹּאמֶר לוֹ שְׂאוּל כִּי־פָרוּךְ אַתָּה לַיהוָה
הַקִּימְתִי אֶת־דְּבַר יְהוָה: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל וּמָה קוֹל־
הַצֵּאֵן הַזֶּה בְּאוֹזְנִי וְקוֹל הַבְּקָר אֲשֶׁר אָנֹכִי שֹׁמֵעַ:
וַיֹּאמֶר שְׂאוּל מֵעִמָּלֶכִי הַבִּיאוּם אֲשֶׁר חָמַל הָעַם
עַל־מִיטֵב הַצֵּאֵן וְהַבְּקָר לְמַעַן וּבַח לַיהוָה אֱלֹהֵיךָ
וְאֶת־דֵּי־יִתֵּר הַחֲרַמְנוּ: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־שְׂאוּל
הֲרַף וְאֵנִידָה לְךָ אֶת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵלַי הַלַּיְלָה
וַיֹּאמֶר לוֹ דְּבַר: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הֲלוֹא אִם־קָטָן
אַתָּה בְּעֵינַיִךְ רֹאשׁ שְׁבָמִי יִשְׂרָאֵל אַתָּה וַיִּמְשַׁחֲךָ
יְהוָה לְמַלְךְ עַל־יִשְׂרָאֵל: וַיִּשְׁלַחֲךָ יְהוָה בְּדָרְךָ
וַיֹּאמֶר לְךָ וְהַחַרְמַתְּהָ אֶת־הַחֲטָאִים אֶת־עִמָּלֶךָ
וְנִלְחַמְתָּ בוֹ עַד־כַּלּוֹתֵם אֹתָם: וְלָמָּה לֹא־שָׁמַעְתָּ
בְּקוֹל יְהוָה וַתַּעַט אֶל־הַשִּׁלָּל וַתַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי
יְהוָה: וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־שְׁמוּאֵל אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי

וַיֹּאמֶר כ'

בְּקוֹל יְהוָה וְאֵלֶּךְ בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר־שַׁלַּחְנִי יְהוָה וְאָבִי
 אֶת־אֲנִי מֶלֶךְ עִמְלֹק וְאֶת־עִמְלֹק הַחֶרְמָתִי: וַיִּקַּח
 הָעַם מִהַשְּׁלֵל צֹאן וּבָקָר רַאשֵׁי־תֵּהָרִים לְזִבְחַ
 לַיהוָה אֶלְהֵיךְ בְּנִגְלָל: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל חֲפִיץ לַיהוָה
 בְּעֵלוֹת וּזְבָחִים בְּשִׁמְעַת בְּקוֹל יְהוָה הִנֵּה שָׁמַע
 מִזְבַּח טוֹב לְהַקְשִׁיב מִחֶלֶב אֵילִים: כִּי חֲטֵאתָ
 לַעֲמֵן מְרִי וְאֹזן וְתַרְפִּים הִפְצַר עֵן מֵאִסְתָּה אֶת־דְּבַר
 יְהוָה וַיִּמְאָסְךָ מִמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־שְׂמוּאֵל
 חֲטֵאתִי כִּי־עֲבַרְתִּי אֶת־פִּי־יְהוָה וְאֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי
 יִרְאֵתִי אֶת־הָעַם וְאֲשַׁמְעַ בְּקוֹלָם: וְעַתָּה שָׂא נָא
 אֶת־חַטָּאתִי וְשׁוּב עִמִּי וְאֲשַׁתְּחֶה לַיהוָה: וַיֹּאמֶר
 שְׂמוּאֵל אֶל־שְׂאוּל לֹא אָשׁוּב עִמָּךְ כִּי מֵאִסְתָּה־
 אֶת־דְּבַר יְהוָה וַיִּמְאָסְךָ יְהוָה מִקְהֵלוֹת מֶלֶךְ עַל־
 יִשְׂרָאֵל: וַיִּסַּב שְׂמוּאֵל לִלְכֹת וַיַּחֲזֹק בְּגִנְף־מַעֲלֹ
 וַיִּקְרַע: וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׂמוּאֵל קְרַע יְהוָה אֶת־מַמְלַכּוֹת
 יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיֶךָ הַיּוֹם וּגְתָנָה לְרַעַף הַטּוֹב מִמֶּךָ:
 וְכֵם נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁכַּן וְלֹא יִנָּחַם כִּי לֹא אָדָם
 הוּא לְחַנּוּם: וַיֹּאמֶר חֲטֵאתִי עִתָּה בְּכַדְנִי נָא נִגְדַּד־
 זָקְנִי עִמִּי וְנִגְדַּד יִשְׂרָאֵל וְשׁוּב עִמִּי וְהִשְׁתַּחֲוִיתִי לַיהוָה
 אֶלְהֵיךָ: וַיֵּשֶׁב שְׂמוּאֵל אַחֲרַי שְׂאוּל וַיִּשְׁתַּחֲוֶה שְׂאוּל
 לַיהוָה: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל הִנְיִשׁוּ אֵלַי אֶת־אֲנִי מֶלֶךְ

עִמְלֹק וַיִּלְךְ אֵלָיו אֲנִי מֵעַדְנָת וַיֹּאמֶר אֲנִי אֲבִי סֶךְ
 מִרְחֵמוֹת: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל כְּאֲשֶׁר שִׁפְלָה נְשִׁים
 חֲרָבָה בְּיַד־שִׁפְלָה מִנְּשִׁים אִמָּה וַיִּשְׁפַּף שְׂמוּאֵל
 אֶת־אֲנִי לִפְנֵי יְהוָה בְּנִגְלָל: וַיִּלְךְ שְׂמוּאֵל הַדְּמָתָה
 וַשְׂאוּל עָלָה אֶל־בֵּיתוֹ וַגְּבַעַת שְׂאוּל:

הריאח למפסיר בפרשת פרה

בסחלט פרטם זאת חקת התורה (במזכר י"ט) עד סוף ספק.

וַדְּבַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: זֹאת
 חֲקַת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לְאָמֹר דְּבַר וְאֶל־
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר
 אֵין־בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא־עָלָה עָלֶיהָ עֵל: וּגְתָתָם
 אֹתָהּ אֶל־אַלְעֹזֶר הַבְּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל־מְדוּיָן
 לַמַּחֲנֶה וְשַׁחַט אֹתָהּ לִפְנֵינוּ: וְלָקַח אֶלְעֹזֶר הַבְּהֵן
 מִדָּמָה בְּאֵזְבְּעוֹ וַיְהִי אֶל־לֶבֶת פְּנֵי אֶהֱ־מוֹעֵד
 מִדָּמָה שֶׁבַע פְּעָמִים: וְשָׂרַף אֶת־הַפָּרָה לְעֵינֵינוּ אֶת־
 עֲרָה וְאֶת־בִּשְׂרָה וְאֶת־דָּמָה עַל־פְּרִשָּׁה יִשְׂרָה:
 וְלָקַח הַבְּהֵן עֵץ אֲרוֹן וְאֹזֶב וּשְׁנֵי תִלְעֵית וְהִשְׁלִיךְ
 אֶל־תּוֹךְ שַׂרְפַת הַפָּרָה: וְכַבֵּם בְּגִדְיוֹ הַבְּהֵן וְרַחֵץ
 בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחַר יָבֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה וְטָמֵא הַבְּהֵן
 עַד־הָעֶרֶב: וְהִשְׂרַף אֹתָהּ יַכְבֵּם בְּגִדְיוֹ בַּמַּיִם וְרַחֵץ

בשרו במים וממא עד הערב: ואסף איש מהור
 את אפר הפרה והניח מחוץ למחנה במקום
 מהור והיתה לעדת בני ישראל למשמרת למי נדה
 הטאת הוא: וכבס האסף את אפר הפרה את
 בגדיו וממא עד הערב והיתה לבני ישראל ולגר
 הגר בתוכם לתקת עולם: הנגע במת לבשר נפש
 אדם וטמא שבעת ימים: הוא יתחטא בו ביום
 השלישי וביום השביעי יטהר ואם לא יתחטא
 ביום השלישי וביום השביעי לא יטהר: כל הנגע
 במת בנפש האדם אשר ימות ולא יתחטא את
 משכן יהוה טמא ונקרתה הנפש ההוא מישראל
 כי מי נדה לא ירק עליו טמא יהיה עוד טמאתו
 בו: זאת התורה אדם ביימות באהל כל הבא
 אל האהל וכל אשר באהל וטמא שבעת ימים:
 וכל כל פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא
 הוא: וכל אשר יגע על פני השדה בחלל חרב
 או במת או בעצם אדם או בקבר וטמא שבעת
 ימים: ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת ונתן
 עליו מים חיים אל כדיו: ולקח אוזב ומבל במים
 איש מהור והזה על האהל ועל כל הכלים ועל
 הנפשות אשר היו שם ועל הנגע בעצם או בחלל

או במת או בקבר: והזה מהור על הטמא ביום
 השלישי וביום השביעי וטמא ביום השביעי וכבס
 בגדיו ורחץ במים וטהר בערב: ואיש אשר יטמא
 ולא יתחטא ונקרתה הנפש ההוא מתוך הקהל
 כי את מקדש יהוה טמא מי נדה לא ירק עליו
 טמא הוא: והיתה להם לתקת עולם ימזה מי
 הנדה וכבס בגדיו והנגע במי הנדה וטמא עד
 הערב: וכל אשר יגע בו הטמא וטמא ונפש
 הנגעת וטמא עד הערב:

הפטרות פרשת פרה

ביוזקאל סימן לז.

מהי דברי יהוה אלי לאמר: בן אדם בית
 ישראל ישבים על אדמתם וטמאו אותה בדרךכם
 ובעלילותם בטמאת הנדה היתה דרךכם לפני:
 ואשפך חמתי עליהם על נהם אשר שפכו על
 הארץ ובגלגוליהם טמאוה: ואפיץ אתם בגוים
 ויזרו בארצות בדרךכם ובעלילותם שפמתיים:
 תבוא אל הגוים אשר באו שם ויחללו את שם
 קדשי באמר להם עס יהוה אלה וקארצו יצאו:
 ואחמל על שם קדשי אשר חללו בית ישראל

בגוים אשר באו שמה: לכן אמר רבית ישראל
 בזה אמר אדני יהוה לא למענכם אני עשה בית
 ישראל כי אסלשם קדשי אשר הללם בגוים
 אשר באתם שם: וקדשתי ארשמי הודו
 המקל בגוים אשר הללם בתוכם וידעו הגוים
 כי אני יהוה נאם אדני יהוה בהקדשי ככם
 לעיניכם: ולקחתי אתכם מן הגוים וקבצתי
 אתכם מפל הארצות והבאתי אתכם אל
 אדמתכם: וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם
 מפל טמאותיכם ומפל גלוליכם אטהר אתכם
 ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתם בקרבכם
 והסרתי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב
 קשור: ואת רוחי אתם בקרבכם ועשיתי את
 אשר בקחי תלכו ומשפטמי תשמרו ועשיתם:
 וישבתם בארץ אשר נתתי לאבותיכם והייתם לי
 לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים: והושעתיו אתכם
 מפל טמאותיכם וקראתי אל הירקן והרביתי אתו
 ולא אתם עליכם רעב: והרביתי את פרי העץ
 והגיבת השנה למען אשר לא תקחו עוד חרפת
 רעב בגוים: וזכרתם את דרכיכם הרעים
 ומעליכם אשר לא טובים וקלמתם בפניכם על

שונתיכם ועל תועבותיכם: לא למענכם אני עשח
 נאם אדני יהוה ידע לכם בולשו והקלמו מדרכיכם
 בית ישראל: בזה אמר אדני יהוה ביום מחר
 אתכם מפל עונותיכם והושבתי את העלים ונבנו
 החרבות: והארץ הנשפה תעבד פחת אשר
 היתה שמה לעיני כל עובר: ואמרו הארץ הליו
 הנשפה היתה כגן עדן והערים החרבות והנשמות
 והנהרסות בצורות ישבו: וידעו הגוים אשר
 ישארו סביבותיכם כי אני יהוה פניתי הנהרסות
 נסעתי הנשפה אני יהוה דברתי ועשיתי:

כלן וסייען ספסרלים.

בזה אמר אדני יהוה עוד זאת אהרש לבית
 ישראל לעשות להם ארבה אתם כצאן אדם:
 כצאן קדשים כצאן ירושלים כצאן אדם ויהיה
 הערים החרבות מלאות צאן אדם וידעו כי
 אני יהוה:

הפטרת פרשת החדש

סרן לספסור נב' בא ונסמלה פ' החדש הזה לכם עד סוף
 ספקסו ומסעירן ביהוקאל סימן מה.

כל העם הארץ קחו אל החרובה הוצאת כנשיא

בִּישְׂרָאֵל: וְעַל-הַנְּשִׂיא יְהוָה הַעֲלֹת וְהַמְנַחָה
וְהַסֵּד בַּחַגִּים וּבַחֲדָשִׁים וּבַשְּׁבָתוֹת בְּכָל-מוֹעֲדֵי
בֵּית יִשְׂרָאֵל הוּא יַעֲשֶׂה אֶת-הַחֲטָאֹת וְאֶת-הַמְנַחָה
וְאֶת-הַעֲלָה וְאֶת-הַשְּׁלָמִים לְכַפֵּר בְּעַד בֵּית-
יִשְׂרָאֵל:

כאן מתחילים הספרדים.

בְּהֵאמֵר אֲדַנִּי יְהוָה בְּרֵאשׁוֹן בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ
תִּפְתַּח פֶּתַח-בַּיִת וְחֲטָאֹת אֶת-הַמְּקַדָּשׁ:
וְלָקַח הַכֹּהֵן מִמֶּנּוּ חַטָּאת וְנָתַן אֶל-מִזְבֵּחַ הַבַּיִת
וְאֶל-אַרְבַּע פְּנוֹת הָעֲזָרָה לְמִזְבֵּחַ וְעַל-מִזְבֵּחַ שַׁעַר
הַחֲצַר הַפְּנִימִית: וּבֵן תַּעֲשֶׂהוּ בַשְּׁבֻעָה בַחֹדֶשׁ
מֵאִישׁ שְׁנָה וּמִשְׁתֵּי וּכְפָרְתֶם אֶת-הַבַּיִת: בְּרֵאשׁוֹן
בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ יְהִי לָכֶם הַפֶּסַח חֹג
שִׁבְעוֹת יָמִים מִצֹּאת יֵאָכֵל: וְעֲשֶׂה הַנְּשִׂיא בַיּוֹם
הַהוּא בַעֲדוֹ וּבְעַד כָּל-עַם הָאָרֶץ פֶּר הַחֲטָאֹת:
וּשְׁבַעַת יְמֵי-הַחֹג יַעֲשֶׂה עוֹלָה לַיהוָה שִׁבְעַת פְּרִים
וּשְׁבַעַת אֵילִים תְּמִימִם לַיּוֹם שִׁבְעַת הַיָּמִים וְחֲטָאֹת
שְׁעִיר עִזִּים לַיּוֹם: וּמִנְחַח אִיפָה לֶפָר וְאִיפָה לְאֵיל
יַעֲשֶׂה וּשְׁמֹן הַיִּין לְאִיפָה: בַּשְּׁבִיעִי בְחַמְשֵׁה עָשָׂר
חֹם לַחֹדֶשׁ בַּחֹג יַעֲשֶׂה כְּאֵלֶּה שִׁבְעַת הַיָּמִים
בְּחֲטָאֹת בְּעוֹלָה וּבְמִנְחָה וּבְשֶׁמֶן: בְּהֵאמֵר אֲדַנִּי

יְהוָה שַׁעַר הַחֲצַר הַפְּנִימִית הַפְּנִיָה קָדִים יְהִי סָלוּ
שִׁשַׁת יָמִי הַמַּעֲשֶׂה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיט יִפְתַּח וּבַיּוֹם
הַחֹדֶשׁ יִפְתַּח: וּבֹא הַנְּשִׂיא הַרְדֵּף אֹלָם הַשַּׁעַר
מִחוּץ וְעַמֵּד עַל-מִזְבֵּחַ הַשַּׁעַר וְעָשׂוּ הַכֹּהֲנִים אֶת-
עוֹלָתוֹ וְאֶת-שְׁלָמָיו וְהִשְׁתַּחֲוָה עַל-מִפְתָּן הַשַּׁעַר
וַיֵּצֵא וְהַשַּׁעַר לֹא-יִסָּגֵר עַד-הָעֶרֶב: וְהִשְׁתַּחֲוּוּ עִם-
הָאָרֶץ שִׁשַׁת הַשַּׁעַר הַהוּא בַשְּׁבָתוֹת וּבַחֲדָשִׁים
לִפְנֵי יְהוָה: וְהַעֲלָה אֲשֶׁר-יִקְרַב הַנְּשִׂיא לַיהוָה
בַיּוֹם הַשְּׁבִיט שִׁשֶׁה כִּבְשִׂים תְּמִימִם וְאֵיל תְּמִים:
וּמִנְחָה אִיפָה לְאֵיל וּלְכִבְשִׂים מִנְחָה מִפְתַּח יָד
וּשְׁמֹן הַיִּין לְאִיפָה: וּבַיּוֹם הַחֹדֶשׁ פֶּר בֶּן-בִּקְרָה
תְּמִימִם וְשִׁשַׁת כִּבְשִׂים וְאֵיל תְּמִימִם יְהִיו: וְאִיפָה
לֶפָר וְאִיפָה לְאֵיל יַעֲשֶׂה מִנְחָה וּלְכִבְשִׂים בְּאֶשֶׁר
תְּשִׂינֵי יָד וּשְׁמֹן הַיִּין לְאִיפָה: וּבְבֹא הַנְּשִׂיא הַרְדֵּף
אֹלָם הַשַּׁעַר יָבֹא וּבְדַרְבּוֹ יָצָא: וּבְבֹא עִם-הָאָרֶץ
לִפְנֵי יְהוָה בַּמוֹעֲדִים הַבָּא הַרְדֵּף שַׁעַר צְפוֹן
לְהִשְׁתַּחֲוֹת יָצָא הַרְדֵּף-שַׁעַר נֹגֵב וְהָבָא הַרְדֵּף-שַׁעַר
נֹגֵב יָצָא הַרְדֵּף-שַׁעַר צְפוֹנָה לֹא יִשׁוּב הַרְדֵּף הַשַּׁעַר
אֲשֶׁר-בָּא בוֹ כִּי נָכְחוּ יָצָא: וְהַנְּשִׂיא בְּתוֹכֶם בְּבֹאֵם
יָבֹא וּבְצֵאתֶם יָצְאוּ: וּבַחַגִּים וּבַמוֹעֲדִים תִּהְיֶה
הַמִּנְחָה אִיפָה לֶפָר וְאִיפָה לְאֵיל וּלְכִבְשִׂים מִפְתַּח

ידו ושמן הין לאיפה: וכי יעשה הנשיא נדבה
 עולה או שלמים נדבה ליהוה ופתח לו את-
 השער הפנה קדים ועשה את-עלתו ואת-שלמיו
 כאשר יעשה ביום השבת ויצא וסגר את-השער
 אחרי צאתו: וכבש בג' שנתו חמים תעשה עולה
 ליום ליהוה בבקר בבקר תעשה אתו: ומנחה
 תעשה עליו בבקר בבקר ששית האיפה ושמן
 שלישית ההין לרם את-הסלת מנחה ליהוה חקות
 עולם חמיד: יעשו את-הכבש ואת-המנחה ואת-
 השמן בבקר בבקר עולת חמיד: עד סוף לשפטים.
 כזה אמר אדני יהוה כייפון הנשיא מתנה לאיש
 מבניו נחלתו היא לבניו תהיה אחותם היא
 בנחלה: וכייפון מתנה מנחלתו לאחד מעבדיו
 והיתה לו עד-שנת הדרוד ושבת לנשיא אד
 נחלתו בניו להם תהיה: ולא יקח הנשיא מנחלת
 העם להונתם מאחותם מאחותו יתח את-בניו
 למען אשר לא יקצו עמי איש מאחותו:

קריאה למפטיר בשבת וראש חדש

משנה וכלם חס מולחין טרי ספרים נחלקין קורין שנסה גברי צ"ה ספנות
 וזוהרים קדים לעילא. ובקטל טרי טורין מנסה א:

וביום השבת שגיי-כבשים בגי-שנה חמימים
 ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ונספו:
 עלת שבת בשפתו על-עלת החמיד ונספה:
 ובראשי חדשיכם תקריבו עליה ליהוה פרים
 בגי-בקר שנים ואיל אחד כבשים בגי-שנה שבועה
 חמימים: ושלושה עשרנים סלת מנחה בלולה
 בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלולה
 בשמן לאיל האחד: ועשרן עשורן סלת מנחה
 בלולה בשמן לכבש האחד עליה רים ניהח אשה
 ליי: ונספיהם חצי ההין יהיה לפר ושלישת ההין
 לאיל ורביעת ההין לכבש יין זאת עלת חדש
 בחדשו לחדשי השנה: ושעיר עזים אחד לחטאת
 ליי על-עלת החמיד יעשה ונספו:

הפטרות שבת וראש חדש

בישעה סימן סז.

כזה אמר יהוה השמים בסאי ודארין הדם רגלי
 איהו בית אשר תבנולי ואיהו מקום מנוחתי:
 ואת-כל-אלה ידי עשתה ויהיו כל-אלה נאם

יהוה ואלהיה אביש אלעני ונבהרות וחדד על
דברי: שוחט השור מבה איש זובח השה עורף
כלב מעלה מנחה דם חזיר מזכיר לבנה מברך
אנו נסדמה בחרו בדרכיהם ובשקוציהם נפשם
תפצה: גם אני אבחר בתעלליהם ומגורתם אביא
להם יען קראתי ואין עונה דברתי ולא שמעו
ניעשו הרע בעיני ובאשר לא תפצתי בחרו:
שמעו דברי יהוה החרדים אל דברו אמרו אחיכם
שנאיכם מגדיכם למען שמי יכפד יהוה ונראה
בשמחתכם והם יבשו: קול שאון מעיר קול
מהיכל קול יהוה משלם גמול לאיביו: בטרם
תחיל ילדה בטרם יבוא חבל לה והמליטה זכר:
מי שמע בזאת מי ראה כאלה הניתל ארץ ביום
אחד אם יולד גוי פעם אחת כיהלה גם ילדה
ציון את בנייה: האני אשביר ולא אוליד יאמר
יהוה אם אני המוליד ועצרתי אמר אלהיך: שמחו
את ירושלם וגילו בה כל אהביה שישו אתה
משוש כל המתאבלים עליה: למען הניקו ושבעתם
משד תנחמיה למען תמצו ותתענגתם מיו כבודה:
כייכה ו אמר יהוה הגני נטה אליה בנדר שלום
ובגחל שומר כבוד גוים ונקתם על צד תנשאו

ועל ברכים תשעשעו: באיש אשר אמו תנחמנו
בן אבני אנהמכם ובירושלם תנחמו: וראיתם
ושש לבכם ועצמותיכם בראש תפחנה ונדעה
ידי יהוה את עבדיו וזעם את איביו: כיהנה יהוה
באיש יבוא וכסופה מוכבתיו להשיב בחמה אפו
ובעתו בלתי אש: כי באיש יהוה נשפט ובחרפו
את כל בשר ורפו חללי יהוה: המתקדשים
ותפטרם אל חבנות אתר אחת בתוך אבלי בשר
חזיר והשקץ והעכפר: חזרו יספו נאם יהוה:
ואנכי מעשיהם ומחשבותיהם באה לקבץ את כל
הגוים ותלשנות וקאו וראו את כבודי: ושמתו
בהם אות ושלחתי מהם ופליטים אל הגוים
תריש פול ולוד משכי קשת תיבל ויגו האיים
הרחקים אשר לא שמעו את שמעי ולא ראו את
כבודי והגידו את כבודי בגוים: והביאו את
כל אחיכם ומכל הגוים ומנחה ליהוה בפסחים
וברכב ובצבים ובפרדים ובכרפות על הר
קדשי ירושלם אמר יהוה באשר יביאו בני
ישראל את המנחה בכלי טהור בית יהוה: וגם
מהם אקח לכהנים ללוים אמר יהוה: כי באשר
השמים חתדשים והארץ חתדשה אשר אני עשה

הפטרה לשבת וראש חודש

עמדים לפני נאס יהודה בן יעמד וזעכם ושמכם:
והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא
כל בשר להשתחוות לפני אמר יהוה: ויצאו וראו
בפגרי האנשים הפשעים כי כי תולעתם לא
תמות ואשם לא תכבה והיו בראון לכל בשר:
והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו
יבוא כל בשר להשתחוות לפני אמר יהוה:

הפטרה לערב ר"ח שחל בשבת

בשמואל א' סי' ב'

ויאמרו לו יהונתן סתר חדש ולפקדתו כי יפקד
מי שפקד: ושלשית פחד מאד ובארת אל הפקדים
אשר נסתרם שם ביום הפעשה וישבת אצל
האבן האול: ואני שלשית החצים צדה אורה
לשלחלי למטרה: והנה אשלח את הנער לך
מצא את החצים אם אמר אמר לנער הנה
החצים ו מסף ותנה קחני ובארה כי שלום לך
ואין דבר חיי יהוה: ואם כה אמר לעלם הנה
החצים מסף והלאה לך כי שלחך יהוה: ותדבר
אשר דברנו אני וארתה הנה יהוה ביני וביניך עד

הפטרה לערב ר"ח שחל בשבת

עלם: ויפתר דוד בשדה ויהי החדש וישב הפלך
אל הלחם לאכול: וישב הפלך על מושבו בפעם ו
בפעם אל מושב הקיר ויקם יהונתן וישב אבנר
מצד שאול ויפקד מקום דוד: ולא דבר שאול
מאומה ביום ההוא כי אמר מקרה הוא בלתי
טהור הוא כי לא טהור: ויהי ממחרת החדש
השני ויפקד מקום דוד ויאמר שאול אל יהונתן
בני מדוע לא בא בן ישי גס המול גס היום אל
הלחם: ויען יהונתן את שאול נשאל נשאל דוד
מעפדי עד בית לחם: ויאמר שלחני נא כי זכח
משפחה לנו בעיר והוא צוה לי אחי ועשה אם
מצאתי חן בעיניך אפלטו נא ואראה את אחי
על בן לא בא אל שלחן המלך: ויחרת אף
שאול ביהונתן ויאמר לו בן געות המרדות הלא
יבועתי בייבחר אותה לבן ישי לבשתך ולבשת
ערות אמה: כי כל היתים אשר בן ישי חן על
האדמה לא תבון אמה ומלכותך ועמה שלח וקח
אותו אלי כי בך מנת הוא: ויען יהונתן את שאול
אביו ויאמר אליו לפה ימת מה עשה: ויסל
שאול את החנית עליו להכותו וידע יהונתן כי
קלה הוא מעם אביו להמית את דוד: ויקם

הפטרה לערב ר"ח שחל בשבת

יְהוֹנָתָן מֵעַם הַשְּׁלֹחַן בְּחַר־יָאָה וְלֹא־אָכַל בְּיוֹם
הַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי לַחֶם כִּי נִעְצַב אֶל־דָּוִד כִּי הִכְלַמוּ
אֹיְבָיו: וַיְהִי בַפֶּקֶד וַיֵּצֵא יְהוֹנָתָן הַשָּׂדֶה לְמַעַד דָּוִד
וַנֶּשֶׁר קִטְזָן עִמּוֹ: וַיֹּאמֶר לְנַעֲרָו רִץ מִצְּאֵנָה אֶת־
הַחֲצִיִּים אֲשֶׁר אֵנִי מוֹרֵה הַנֶּשֶׁר רִץ וְהוֹאִירָה
הַחֲצִי לְהַעֲבֹרוֹ: וַיָּבֵא הַנֶּשֶׁר עַד־מְקוֹם הַחֲצִי אֲשֶׁר
יָרָה יְהוֹנָתָן וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרָי הַנֶּשֶׁר וַיֹּאמֶר
הֲלוֹא הַחֲצִי מִפְּנֵי וְהִלָּאָה: וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרָי
הַנֶּשֶׁר מִתְּרֵה חוֹשֶׁה אֶל־תַּעֲמֹד וַיִּלְקַט נֶשֶׁר יְהוֹנָתָן
אֶת־הַחֲצִיִּים וַיָּבֵא אֶל־אֲדָנָיו: וַתִּנְשֶׁר לֹא־יָדַע מֵאִמְתָּה
אִךְ יְהוֹנָתָן וְדָוִד יָדְעוּ אֶת־הַדְּבָר: וַיִּתֵּן יְהוֹנָתָן
אֶת־כְּלָיו אֶל־תַּנְּעֹר אֲשֶׁר־לוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ הִבֵּא
הָעוֹר: הַנֶּשֶׁר בָּא וְדָוִד קָם מֵאֵצֶל הַנֶּגֶב וַיִּפֹּל
לְאִפָּיו אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ שְׁלֹשׁ פַּעַמִּים וַיִּשְׁקֹו אִישׁ
אֶת־רַגְלוֹ וַיִּכְפּוּ אִישׁ אֶת־רַגְלוֹ עַד־דָּוִד הַגָּבִיל:
וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדָוִד לֵךְ לְשָׁלוֹם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ
שְׁנֵינוּ אֲנַחְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה לֵאמֹר יְהוָה יִתֵּן וּפְעִי
וּבִינְךָ וּבִין זַרְעֵי וּבִין זַרְעֵךָ עַד־עוֹלָם:

דחצי כ

תפלת שחרית

סדר קימה

כשיעור משכחו יקום ויחזור:

קוֹלָנוּ כִּי דִימְפִירֶנּוּ רַי כּוּ סוֹלֵיכֵינוּ כִּי חֲלִי'לֵנוּנָה אִי רַחֵם:
מוֹדֵה אֲנִי לִפְנֵיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם שֶׁהַחֲזֹרָתָ בִּי
נִשְׁמַתִּי בְּחַמְלָה רַבָּה אֲמוּנָתְךָ:

סיקף אחר הנטילה יתחיל לברך ברכה זו:

לואינו דיספואים קי סי ללצה סוס מלנוס רחיי:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוְּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם:

כל סיום כעושה לרכיו בין גדולים בין קטנים יברך:

דיספואים קי אזי סוס מיינסטירוס (גדולים או קטנים) סי ללצה
סוס מלנוס, סי חלינסונה אִי רַחֵם:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר
אֶת הָאָדָם בְּחִכְמָה וּבָרָא בּוֹ נְקֻבִים
נְקֻבִים חֲלוּטִים חֲלוּטִים גְּלוּי וַיְדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא
כְּבוֹדְךָ שָׂאֵם יִסְתַּם אַחַד מֵהֶם. או אִם יִפְתַּח
אַחַד מֵהֶם. או אֲשֶׁר לְהַתְּקִים אֶפְלוֹ שְׁעַד
אַחַת: בְּרוּךְ אַתָּה יי רֹפֵא כָּל־בֶּשֶׂר וּמַפְלִיא
לַעֲשׂוֹת:

1 א

1

Türkisch.

סדר קימה

כרכם ארבע כנפוח :

כרכה די ארבע כנפוח (פאכיו קון זיליט) :

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר
קדשנו במצותיו וצונו על מצות ציצית:
יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי
שתהא חשוכה מצות ציצית לפניך בארץ
קמתיה בקי פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה
ותריג מצות התלמים בה אמן סלה :

עטיפת טלית גדול

כטעם כריקת זיליט של טלית גדול קודם כרכה יאמר אלו
הפסקים :

קראנו ריבויאם לום זיליט דיל עליט (פור ציר סי זיטעאן
זין אורדין) אנטעס די לה כרכה דזי :
ברכי נפשי את יי אלהי גדלת מאד. הוד
ודרך לבשת. עטה אור בשלמה. נזמה
שמים פריעה :

קודם עטיפת טלית יאמר זה :

אנטעס די אינזבלצירסי קון זיל טלית דזי :

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה
בדחילו ורחימו ליחוד שם ייה מיה

עטיפת טלית גדול

ביחודא שלים בשם כל-ישראל. הריני
מתעטף גופי בציצית וכן תתעטף נשמת
דמיה איברי ושסיה גידי באור הציצית
העולה תריג. ובשם שאני מתכסה בטלית
בעולם הזה כן אזהב לחיובא דרבנן ולטמית
נאה לעולם הבא ועל דזי מצות ציצית יצאל
נפשי רוחי ונשמתו ותפלתו מן החיצונים
והטלית יפרוש פנפיו עליהם ויצילם בנשר
יעיר קנו על גווליו ורחף. ותהא חשוכה
מצות ציצית לפני הקדוש ברוך הוא כאלו
קמתיה בכל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה
ותריג מצות התלמים בה אמן סלה :

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר
קדשנו במצותיו וצונו להתעטף בציצית :

ויכסה ראשו בטלית ויאמר זה :

פי סי קוצרי סו קאלציקס קון זיל טלית אי דזי :

מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל פנפיק
יחסיין : ריוון מדשן ביתך ונחל עדניך
תשקם : פי עמך מקור היום באורך נראה אור :
משך חסדך ליודעיה וצדקתך לישרי לב :

לכניס די לם אורחמיין :

פתח אלהי ואמר רבון עלמין דאנתו הוא חד ולא
 בקושבון אנתו הוא עלאה על כל עלאין סתימא
 דכל סתימין לית מחשבה תפיסא בך בלל. אנתו הוא
 דאפקית עשר תקינן וקרינן להו עשר ספירן לאנהנא
 בהון עלמין סתימין דלא אתגלון ועלמין דאתגלון
 יבהון אתפסיאת מבני נשא ואנתו הוא דקשר לון ומחד
 לון. בגין דאנתו מלגאו כל מאן דאפריש חד מחבריה
 גאלו אפריש בך. ואדין עשר ספירן. אינון אולין
 בסדרן. חד אריף וחד קצר וחד בינוני ואנתו הוא
 דאנהיג לון. ולית מאן דאנהיג לך לא לעילא ולא
 לתתא ולא מקד סטרא. לבושיין תקינת לון דמנייהו פרחין
 לשמתין לבני נשא. וכמה נופין תקינת לון דאתקריאו
 נושא לבני לבושיין דמכסין עליהון. ואתקריאו
 בתקונא דא. חסד דרועא ומינא. גבורה דרועא
 שמאלא. תפארת נופא. נצח יהוד תרין שוקין. ויסוד
 סוימא דנושא אורת ברית קודש מלכות פדה תורה
 שבעל פה קרינן ליה. מוחא חכמה איהי מחשבה
 מצעו. בינה לבא ובה הלב מבין. ועל אלין תרין

כתיב הנסתרות לוי אלהינו. פתר עלין איהו פתר
 מלכות. ועליה אתמר מניד מראשית אחרית ואיהו
 בקרקפתא דחפלין מלעו איהו ידו היא נירו היא
 דאיהו ארח אצילות. איהו שקיו דאילנא בדרועו
 וענפו כמא דאשקי לאילנא ואתרבי בהוא שקיו :
 רבון עלמין אנתו הוא עלת העלות וסבת הסבות
 דאשקי לאילנא בהוא נביעו והוא נביעו
 דנשמקתא לנושא דאיהו חיים לנושא ובה לית חיות
 ולית דיוקנא בכל מה דלנאו ולפר. ובקאת שמאי
 וארעא ואפקית מנהון שמשא וסיהרא ובוכבא ומולכא
 ובארעא אילנין דשאין וננתא דערן ועשבין וחיון ועוסין
 ובעירין ובני נשא לאשתמודע בהון עלמין ואיך ותגוע
 בהון עלאין ותקאין ואיך אשתמודען מעלאי ותקאי
 ולית דידע בך בלל : ובר כנגד לית יחדא בעצאי
 ותקאי ואנתו אשתמודע אדון ער בלא וקר ספירא
 בך חד אית לה שם ידע ובהון אתקריאו מלאכיא
 ואנתו לית בך שם ידע דאנתו הוא ממלא כל
 שמהון. ואנתו הוא שלימו דקלהון וכר אנתו
 תסתלק מנהון אשתארו כלהון שמהון בנושא בלא
 נשמקתא. אנתו חכים ולא בתקנתא ודיעא אנתו הוא

מבין ולא בכונה דיעא ולית לך אתר דיעא אלא
 לאשתמודעא תקפד וחילף לבני נשא לאתוואה לון
 אידך יתנהג עלמא בדינא וברחמי דאית צדק ומשפט
 קפום עובדיהון דבני נשא ודין איהו גבורה ומשפט
 עמיקא דאמצעייתא צדק מלכותא קדישא מאוני צדק
 תרין סמבי קשוט הין צדק אות ברית. פולא לאתוואה
 אידך מתנהג עלמא אבד לא דאית לך צדק דיעא
 דאיהו דין ולא משפט דיעא דאיהו רחמי ולא מגל
 מדות אלון כדכ.

קום רבי שמעון ונתחדשון מלין על ידך דדא
 רשותא אית לך לגלגאה רזין טמירין על
 ידך מה דלא אתויהיב רשו לגלגאה לשוב
 בר נש עד כען:

קום רבי שמעון פתח ואמר לך יי חגדולה
 והגבורה וכו' עלאין שמעו אינון דמיכין
 דתברון ורעיא מחימנא אתערו משניכון
 הקיצו ורננו שובני עפר אלון אינון צדיקיא
 דאינון מסמרא דההוא דאתמר בה אני

ישנה ולפי ער ולאו אינון מתים ובנין דא
 אתמר בהון הקיצו ורננו וכו' רעיא מחימנא
 אנת ואבהון הקיצו ורננו לאתערותא דשכינתא
 דאדני ישנה בגלותא. דעד כען צדיקיא
 כדדו דמיכין ושנתא בחוריהון. מיד יהובת
 שכינתא תלת קלון לגבי רעיא מחימנא
 ויימא ליה קום רעיא מחימנא דדא עלך
 אתמר קול דודי דופק לגבאי בארבע אתוון
 דיליה. ויימא בהון פתחי לי אחותי רעיתי
 ונתני תמתי דדא! תם עונך בת ציון לא
 יוסף להגלותך. שראשי נמלא טל. מא
 נמלא טל. אלא אמר קודשא בריך הוא
 אנת השיבת דמיומא דאתתרב ביה מקדשא
 דעאלנא בביתא דילי ועאלנך בלשובא. לאו
 הכי דלא עאלנא כל זמנא ויאנת בגלותא.
 דבי לן סימנא שראשי נמלא טל. היא
 שכינתא בגלותא. שלימו דיקה ותיים דילת

אִהוּ מַלְאָכָה. וְדָא אִהוּ יוֹד הָא אִהוּ וְאִהוּ. וְהָא
 אִהוּ שְׂבִינְתָא דְלָא מְחֻשְׁבֵּן מִלְּא. אֱלָא יוֹד
 הָא וְאִהוּ דְסֻלְקֵי אֲתוּן לְהִשְׁבּוֹן מִלְּא. דְאִהוּ
 מְלָא לְשְׂבִינְתָא מְנַבְעֵי דְכָל מְקוּרִין עֲקָאין
 מִיָּד יוֹסֵי רַעְיָא מְהִימְנָא וְאִבְהֵן קְדִישִׁין עֲמִיה
 עַד בְּעֵן רְזָא דִּיחֻדָּא: בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן
 וְאָמֵן:

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂבִינְתָא
 בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמֵי לְיַחְדָּא שְׁם יְיָ בְּרִיךְ
 בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הֲרִינִי
 מִתְּפִלַּל תְּפִלַּת (שְׁחֵרִירִת) (מוֹסְפָה). לְיַחְדָּא
 סְפִירוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת וְלִהְיֵשֶׁבֶת שְׁפַע וּבְרַכָּה
 עֲלֵיהֶן וּמִשֵּׁם אֵל הַמְּדַרְגּוֹת הַתְּהוֹמֹת וּמִשֵּׁם
 יוֹשֵׁעַ עַל נַפְשֵׁנוּ רִחוּמֵנוּ וּנְשַׁמְתֵּנוּ לְעִבְדֵךְ
 וְלִרְאָה וְלֵאדָּבָה אֵת שְׂמֵךְ נִצַּח סֵלָה. וְעַד.
 וְהִנֵּה תְּפִלַּתְנוּ מְקַבֵּלֶת וּמְרֻצָּה לְפָנֵי כְּסֵא
 כְּבוֹדֵךְ הַהַעֲלוֹת עַל יְדֵי תְּפִלַּתְנוּ פִּירוּרֵי
 נְצִיזֵי הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר נִתְּפָרְזוּ בֵּין הַקְּלִיפּוֹת

חֵיל בְּלַע וְיִקְאָנוּ מִכְּמֵנוּ יוֹרִישֵׁנוּ אֵל וּבְלַע
 הַסּוֹת לְנִצַּח וְתִצְרַף תְּפִלַּתְנוּ עִם שְׂאֵר תְּפִלוֹת
 הַצְּדִיקִים הַיּוֹדְעִים וְהַמְּכֻנְיָם כָּל בְּנֵי צִירוּפֵי
 שְׂמֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים וְכָל הַיְּהוּדִים וְזוּגֵי מַדּוֹת
 הַעֲלִיּוֹנוֹת הַבָּאִים עַל יְדֵי הַתְּפִלוֹת וְהַבְּרָכוֹת.
 וְתְּפִלַּתְנוּ זוֹ אֲנִי מְכֻנְיָם דְּרַךְ כָּלֵל לְדַעַת רַבִּי
 שְׂמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאי הַקְּדוּשׁ וְלְדַעַת רַבִּי אֶלְעָזָר
 בְּנֵי וְלְדַעַת יוֹתָם בֶּן עֲזַרְיָה הַקְּדוּשׁ. וְפִינֵי
 כְּפִידֵם וְתְּפִלַּתְנוּ בְּתְּפִלַּתְם וּבְכֻנְיָנוּ בְּכֻנְיָתְם.
 וְהָרִי אֲנִי סוֹמְכִים עֲלֵיהֶם בְּכָל מְכַל כָּל. יְהוּ
 לְרַצּוֹן אֲמַרִי פִינֵי וְהִגִּיזוּן לְבָנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה
 צוּרֵנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ:

יְדִיד נֶפֶשׁ אָב הַרְחֵמֵן. מְשׁוּף עֲבָדֶךָ אֵל
 רַצּוֹנֶךָ. יְרוּץ עֲבָדֶךָ כְּמוֹ אֵיִל. יִשְׁתַּחֲוֶה
 אֵל מוֹל הַדְּרָךְ. כִּי יַעֲרֹב לוֹ יְדִידוֹתֶךָ מְנוּפָת
 צוּף וְכָל-מַעַם:

הַדָּר נָאָה זֵי הַעוֹלָם. נֶפֶשׁי חוֹלַת אֲדָבָתֶךָ.
 אָנָּא אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ. בְּהַרְאוֹת
 לָהּ נוֹעַם זִוְךָ. אֲזוּ תַתְּחֹק וְתַתְּרַפָּא. וְהִיתָה
 לָהּ שְׂפַחַת עוֹלָם:

ותיק יהמו רחמיה. וחוסה נא על בן אהובך.
 כי זה פמה נכסוף נכסף. לראות
 בתפארת עזך. אָנָּא אֵלֵי הַמֶּדֶת לְבִי וְחוּסָה
 נָא וְאַל תִּתְעַסֵּם:
 הַגְּלָה נָא וּפְרוּס חֲבִיב. עֲלֵי אֶת סִכַּת שְׁלוֹמְךָ.
 תֵּאִיר אֶרֶץ מִבְּבוּדֶךָ. נְגִידָה וּנְשֻׁמָּה
 בְּךָ. מִהָר אֲהוּב בִּי בָּא מוֹעֵד. וְחַנּוּנוּ בִּיטִי
 עוֹלָם:

קודם שיכנס לבית הכנסת יסתווה ויאמר זה:
 איינטראגטו אל בית הכנסת מי אינקורטס חי רחי:

מה טובו אהליך יעקב משבנתך ישראל:
 ואני ברב חסדך אבא ביתך אשתתחה
 אל היכל קדשך ביראתך: " אהבתי מעון
 ביתך ומקום משכן כבודך: ואני אשתתחה
 ואברעה אברכה לפני " עשי: ואני תפקתי
 לך " עת רצון אלהים ברב-חסדך ענני
 באמת ישעה:
 ארזן עולם אשר מלה בטרם כל יציר גברא.
 לעת נעשה בהפצו כל. אזי מלה שמו

נקרא: ואחרי פכלות הכל. לבדו ימלא נורא:
 והוא הנה והוא הנה. והוא יהיה בתפארה:
 והוא אחד ואין שני להמשירו להחבירה:
 והוא ראשון והוא אחרון. לכל חומר ולכל-
 צורה: בלי ראשית בלי תכלית. ולו העוז
 והמשרה: בלי ערך בלי דמיון. בלי שני
 והתמורה: בלי חבור בלי פירוד. גדול כתי
 והגבורה: והוא אלי וחי גואלי. וצור חבלי
 ביום צרה: והוא נסי ומנוס לי. מנת פוסי
 ביום אקרא: והוא רופא והוא מרפא. והוא
 צופה והוא עזרה: בידו אפקיד רוחי. בעת
 אישן ואעירה: ועם רוחי גותי. אדני לי ולא
 אירא: במקדשו תגל נפשי. משיחני ישלח
 מהרה. ואז נשור בבית קדשי. אמן אמן שם
 הנורא:

אברך את יהוה אשר יעצני אף לילות יסרוני כל ימי:
 שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני כל אמוס:
 לכן שמח לבי וגל כבודי אף בשערי יושפון לבטח: כי
 לא תעזב נפשי לשואל לא תמן חסדך לראות שחת:
 תודיעני ארח חיים שבע שקחות את פניך נעימות

בימיך נצח: מי יתן מציון ישועת ישראל בשוכי יי
שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל:

שעריך בדקפי יה פתחה. ולדל שואל לפניך יה סלחה:
לך תבא תפילתי ושועי. מקום כבש ועשרון
ומנחה: שעריך מאור עיני רצה ושמור לשוני. ואם
אשנה לפניך יה סלחה: שעריך הרימותי לך רבי
ועיני. נטה און וגם עין פקחה: שעריך שמע קולי
ושועתי הקשיבה. ותפילתי מקום קרבן לקחה: שעריך
צנה קולי ושועתי וגיבי. ועינך על עם נכאה פקחה:
שעריך ראה כי נכנעה רוחי בקרפי. ונשמתי מאד דלה
ושקה: שעריך רחום והנח לפניך הטאט. סלח לט
ישלח לט הרוחה: שעריך חוס ורחם על פלישת
אריאל. והוציאם מצרה לרוחה: שעריך מקום מקדש
מכון מאו עולמים. ושם געלה ונראה בשמחה: שעריך
לשיבם יה על אדמתם ומכונם. והשפיבם בהשקט
ובבטחה: שעריך מה עון נפשע וגם חטאה. ודוגיע
ברחמיך יה סלחה: שעריך לך עיני ותחנני יהיה.
הוציאנו מצרה לרוחה: שעריך ארון עולם לך תמיד
אקה. ישועתך לעם עני שלחה: שעריך בנה אולם
יסלוף לעד לעולם. ואורך על הר ציון ורחמי: שעריך
ורגו שוכני ארץ וערץ. ויאמרו לך יהיה הממלכה:
שעריך פחה שער לקבל החנה. והשמיעני קול
ששון ושמחה: שעריך

כל-ברואי עולם מעלה ומטה. יעידון יגידון כלם באחד
יהיה אחד ושמו אחד: יעידון שלשים ושתים נתיבות
שבי'לה. וכל מבין סידם יספרו את גדלך. והם יצירו
כי הכל שלך. ואתה האל המלך המיוחד: יעידון
לכבות בחשכם עולם פנוי. ימצאו כל יש בלחה שני.
במספר במשקל הכל מניי. כלם נתנו מרועה אחד:
יעידון מראש ועד סוף יש לך סימן. צפון וים וקדם
ותימן. שחק ותבל לך ער נאמן. מזה אחר ומזה אחר:
יעידון הכל ממך נובד ובוד. אתה תעמוד והם יאבדו
אבוד. לכן כל יציר יתן לך כבוד. כי מראש ועד סוף
הלא אב אחד: יעידון

יגדל אלהים חי וישתבח. נמצא ואין עת אך
מצאיותו: אחד ואין יחיד כיהודו. נעלם
וגם אין סוף לאהדותו: אין לו דמות הגוף
ואינו נוף. לא נערוף אגיו קדשתו: קדמון
לכל-דבר אשר נברא. ראשון ואין ראשית
לראשיתו: הנו אדון עולם וכל-נוצר. זרה
גדלתו ומלכותו: שפע נבואתו נתנו. אל
אנשי סגדתו ותפארתו: לא קם בישראל
כמשה עוד. נביא ומביט את תמונתו: תורת
אמת נתן לעמו אל. על יד נביאו נאמן ביתו:

לא יחליף האל ולא ימיר. דתו לעולמים
 לזולתו: צופה ויודע סתרינו. מביט לסוף
 דבר בקדמותו: נזמל לאיש חסיד כמפעלו.
 נתן לרשע רע ברשעתו: ישלח לקץ ומין
 משיחנו. לפדות מחבי קץ ושיעתו: מתים
 יחיה אל ברוב חסדו. ברוף עדי עד שם
 תהלתו: אלה שלש עשרה הם עיקרים. יסוד
 תורת משה ונבואתו:

פסוקי דזמרה

ותתפלל חנה ותאמר עלץ לבי בני דמוה
 קרני בני רחב פי על אויבי פי שמחתני
 בישועתך: אין קדוש כפי כי אין בלתיך ואין
 צור כאלהינו: אל תרבו תדברו גבהה גבהה
 יצא עתק מפיכם כי אל דעות יי ולו נתבנו
 עליונות: קשת גבורים חמים ונקשלים אורו
 חיל: שבועים בלחם נשברו ורעבים הדלו
 עד עקרה ילדה שבועה ורבת בנים אמללה:
 יי ממית ומתיה מוריד שאול ויעל: יי מוריש

ומעשיר משפיל אף מרומם: מקים מעפר דל
 מאשפת ידים אביון להושיב עם נדיבים וכסא
 כבוד ונחילם פי לוי מצויקי ארץ נישת עליהם
 תבל: רגלי חסדיו ישמר ורשעים בחשך
 דמו כי לא בכח וגבר איש: יי יחתו מריביו
 עליו בשמים ירעם יי ידון אפסי ארץ וימן עז
 למלכו וירם קרן משיחו: אתוהי כמה רבובין
 ותמהוהי כמה תקופין מלכותה מלכות עלם
 ושלטנה עם דר ודר: ואנחנו עמך וצאן
 סרעיתך נודה לך לעולם לדור ודור נספר
 תהלתך: ערב ובקר וצדקים אשיחה ואהמה
 וישמע קולי: ברוך יחד לכבי בקר ויריעו כל
 בני אלהים: לא אירא מרבבות עם אשר
 סביב שתו עלי: ואני בני אצפה אוחילה
 לאלהי ישעי ושמעני אלהי: כי לך יהוה
 הוחרגתי אתה תענה יי אלהי: רגלי עמדה
 במישור במקהלים אברך יי:

אלהי נשמה שנתת בי טהורה (היא) אפה
 בראתה אתה יצרמה אתה נפקתה פי
 ואתה משמרה בקרפי ואתה עתיד למלה

ממני ולהחזירה בי לעתיד לבא: כל-זמן
 שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך יי אלהי
 ואלהי אבותי שאמרה הוא רבון כל-המעשים
 אדון כל-הנשמות. מושל בכל-הבריות חי
 וקים לעד: ברוך אתה יי המחזיר נשמות
 לפגרים מתים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם הנותן
 לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה:
 ברוך אתה יי א"מ"ה פוקח עורים:
 ברוך אתה יי א"מ"ה מתיר אסורים:
 ברוך אתה יי א"מ"ה זוקף כפופים:
 ברוך אתה יי א"מ"ה מלביש ערומים:
 ברוך אתה יי א"מ"ה הנותן לעם פח:
 ברוך אתה יי א"מ"ה רוקע הארץ על המל:
 ברוך אתה יי א"מ"ה המבין מצעדי גבר:
 ברוך אתה יי א"מ"ה שעשה לי כל צרכי:
 ברוך אתה יי א"מ"ה אוזר ישראל בגבורה:
 ברוך אתה יי א"מ"ה עוטר ישראל בתפארה:
 ברוך אתה יי א"מ"ה שלא עשני גוי (בותי):

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שלא עשני
 עבד (לס עוזי רמי) (ואשה אומרת לשפחה):
 ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שלא עשני
 אשה (לס עוזי רמי) (ואשה אומרת שעשני
 כרצוני):

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם המעביר
 חבלי שנה מעינינו ותנומה מעפעפינו:
 וידי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
 שתצילנו בתורתך ותדביקנו במצותך
 ואל תביאנו לידי חטא ולא לידי עבירה ולא
 לידי נסיון ולא לידי בוז ותרחיקנו מיצר
 הרע ותדביקנו ביצר הטוב ותננו לאהבה
 לתן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל-
 רואינו וגמלנו חסדים טובים. ברוך אתה יי
 גומל חסדים טובים לעמו ישראל:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
 שתצילנו היום ובכל יום מעז פנים
 ומעוות פנים. מאדם רע מאשה רעה. מיצר
 רע. מחבר רע משבן רע. מפגע רע. מעז
 הרע מלשון הרע. ממלשינות. מעדות שקר.

משנאת הבריות מעלילה. ממיתה משונה.
מחולאים רעים. ממקרים רעים. מדין קשה
ומפעל דין קשה בין שהוא בן ברית ובין
שאינו בן ברית ומדינה של גיהנם:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר
קדשנו במצותיו וצונו על דברי תורה:
והערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו
ובפיפות עמך בית ישראל ונתנה
אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו בלנו ידעי
שמך ולימדו תורתך לשמך. ברוך אתה יי
המלמד תורה לעמו ישראל:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר שחר
בנו מכל העמים ונתן לנו את התורה
ברוך אתה יינותן התורה:

נדבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל אהרן
ואל בניו לאמר כה תברכו את בני
ישראל אמור להם: וברכה יי וישמרה: ואר
יי פניו אליה ויחנה: ישא יי פניו אליה וישם
לה שלום: ושמו את שמי על בני ישראל
ואני אברכם:

אלהינו ואלהי אבותינו זכרנו בזכרון טוב
מלפניך ופקדנו בפקדת ישועה ורחמים
משמי שמי קדם וזכור לנו יי אלהינו אהבת
הקדמונים אברהם יצחק וישראל עבדך
את הברית ואת ההסד ואת השבועה אשר
נשבעת לאברהם אבינו בחר המורה ואת
העקדה שעקד את יצחק בנו על גבי המזבח
בפתיב בתורתך:

יהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את-
אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני:
ויאמר קח-נא את בנה את-יחידך אשר-אהבת
את-יצחק ולך-לך אל-ארץ המדינה והעליו
שם לעולה על אחד ההרים אשר אמר אליך:
ושלם אברהם בפקד ויחבש את-חמרו ויקח
את-שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע
עצי עלה ויקם וילך אל-המקום אשר-אמר
לו האלהים: ביזם השלישי וישא אברהם
את-עיניו וירא את-המקום מרחק: ויאמר
אברהם אל-נעריו שבו-לכם פה עם החמר
ואני ודגער נג-כה עדיפה ונשתחנה ונשובה

אניכם: ויקח אברהם את־עצי העלה וישם
 עמו־צחק בנו ויקח בידו את־האיש ואת־
 המאכלת וילכו שניהם יחדו: ויאמר יצחק
 אי אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני
 ויאמר הנה האש והעצים ואנה השנה גערה:
 ויאמר אברהם אלהים יראה־קו השנה לעלה
 בני וילכו שניהם יחדו: ויבאו אל־המקום
 אשר אמר־לו האל־הים ויבן שם אברהם את־
 המזבח ויערף את־העצים ויעקד את־יצחק
 בנו וישם אתו על־המזבח מפעל לעצים:
 וישלח אברהם את־ידו ויקח את־המאכלת
 לשחט את־בנו: ויקרא אליו מלאך יהוה
 מן־השמים ויאמר אברהם: אברהם ויאמר
 הנני: ויאמר אל־תשליח ידך אל־הנער ואל־
 תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי־ירא
 אלהים אתה ולא חשבת את־בנה את־יחידך
 ממני: וישא אברהם את־עיניו וירא והגדה
 איל אחר גאחו בסבף בקרניו וילך אברהם
 ויקח את־האיל ויעלהו לעלה תחת בנו:
 ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה: ויראה

אשר יאמר היום בטר יהוה יראה:
 ויקרא מלאך יהוה אל־אברהם שנית מן
 השמים: ויאמר בני לשבעתי נא־סי־הוה כי
 יען אשר עשית את־יחידך הוה ולא חשבת
 את־בנה את־יחידך: כי־ברך אברהם ותרבה
 ארבה את־זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר
 על־שפת הים וירש ורעה את שער איביו:
 והתברכו בזרעה כל גוי הארץ עקב אשר
 ישמעת בקלי: וישב אברהם אל נערו ויקמו
 וילכו יחדו אל־באר שבע וישב אברהם
 בבאר שבע:

רפנו של עולם כמו שבבש אברהם איביו את רחמי
 בעשות רצונה בלבב שלם פן יבשו רחמיך את
 פעקך (מעלינו) ויגורו רחמיך על מדותיך. והתנהג עמינו
 יי אלהינו במדת החסד ובמדת הרחמים ותכנס לנו
 רפנים כלשרת הדין ובטובה הגדול ישוב הדין אסף
 מעמך ומעריך ומאריך ומתקלקך וקם לנו יי אלהינו
 את הדבר שהבטחתי בתורתך על ידי משה עבדך
 באמר: וזרתי את בריתי עקב ואף את בריתי יצחק
 ואף את בריתי אברהם אוכל והארץ אופו:
 ונאמר ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם
 לאמאסתים ולא נעלתיים לרעתם להפך

בְּרִיתִי אִתְּם כִּי אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: וְנֹאמַר וְכָרַתִּי
 לָהֶם בְּרִית רֵאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לְהִזּוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
 יי: וְנֹאמַר וְשָׁב יי אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְרַחֲמֶךָ
 וְשָׁב וּקְבַצְךָ מִכָּל-הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפִּיצְךָ יי
 אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה: אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם
 מִשָּׁם יִקְבָּצֶךָ יי אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ: וְהִבִּיאֶךָ
 יי אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִרְשׁוּ אֲבוֹתֶיךָ
 וְעִישָׁתָהּ וְהִטִּיבָךָ וְהִרְבֶּךָ מֵאֲבוֹתֶיךָ: וְנֹאמַר
 עַל יְדֵי נְבִיאֶךָ יי חֲנַנְנוּ לָךְ קִיְנוּ הִנֵּה וְרַעַם
 לְבַבְךָ אֶף יִשְׁוּעַתְנוּ בְּעַת צָרָה: וְנֹאמַר וְעַת
 צָרָה הוּא לְיַעֲקֹב וּמִמָּנָה וַיִּשְׁע: וְנֹאמַר בְּכָל-
 צָרָתָם לֹא צָר וּמִלֵּאף פָּנָיו הוֹשִׁיעַם בְּאֲדָרְתוֹ
 וּבְהַמְלָתוֹ הוּא גֹאֲלָם וַיִּנְטָלֵם וַיִּנְשָׂאֵם כְּלָיְמֵי
 עוֹלָם: וְנֹאמַר מִי אֵל כְּמוֹךָ נוֹשֵׂא עֵינַי וְעֹבֵר
 עַד פֶּשַׁע לִשְׂאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא הִחְזִיק לְעַד
 אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יִשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבּוֹשׁ
 עוֹנוֹתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצוֹלוֹת יָם כֹּל חַטָּאתָם:
 תִּמְנו אֲמַת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
 לְאַבוֹתֵינוּ מִימֵי קֹדֶם: וְנֹאמַר וְהִבִּיאֹתִים אֶרֶץ

הַר קָדְשִׁי וּשְׂמֵחָתֵינוּ בְּבֵית תַּפְלָתִי עוֹלָתֵינוּ
 וּזְבַחֵינוּ לְרִצּוֹן עַל מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי בֵּית תַּפְלָה
 יִקְרָא רַבֵּר הָעַמִּים:

אֱלֹהֵי דְבָרִים שְׂאִין לָהֶם שִׁיעוֹר הַפָּאָה וְהַכְּפוּרִים וְהַרְאוּן
 וְגִמְלוֹת חֲסִדִים וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אִזוּ דְבָרִים שְׂאִין
 עוֹשֶׂה אוֹתָם אוֹכֵל פְּרוּתֵיהֶם כְּעוֹלָם הֵנָּה וְתִקְרַן קִמַּת
 לֹא לְעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלֶּי הֵם כְּפוּר אֵב וְאִם וְגִמְלוֹת
 חֲסִדִים וְנִקְוֵר הוֹלִים וְהַנְּסַת אוֹרְחִים וְהַשְׂכַּמַּת בֵּית
 הַנְּסַת וְהַבָּאת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֵבֵרָו וּבֵין אִישׁ
 לְאִשְׁתּוֹ וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כָּלֶם:

לְעוֹלָם יְהִי אָדָם יִרָא שְׂמִים בְּסִתְרֵי כְּבוֹדֵי וּמוֹדָה
 עַל הָאֱמֶת וְדוּבַר אֱמֶת בְּלִבּוֹ וַיִּשְׁבַּח וַיֹּאמֶר:

רַבּוֹן (כָּל) הָעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים לֹא עַל
 צְדָקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מְפִילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ
 כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. יי שְׂמַעָה יי סְלַחָה יי
 הַקְּשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אֵל תִּאֲחַר לְמַעַנֶךָ אֱלֹהֵי כִּי
 שְׂמַח נִקְרָא עַל עִירָךָ וְעַל עַמְּךָ. מַה אָנוּ מַה
 חַיֵּינוּ מַה חֲסִדֵּנוּ מַה צְדָקוֹתֵינוּ מַה יִּשְׁוּעַתְנוּ
 מַה פְּחָנוּ מַה גְּבוּרַתְנוּ מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יי
 אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָל-הַגְּבוּרִים
 כִּי אֵין לְפָנֶיךָ וְאֲנִשִּׁי הַשֵּׁם כָּלֹא הָיוּ וְחַכְמִים

כבלי מדע ונבונים כבלי השכל בו רוב
מעשינו תהו וימי חיינו הבל לפניה ומוחר
האדם מן הבדמה אין פי הבל הבל לבר
הנשמה המהורה שהוא עתידה ליתן דין
והשבון לפני פסא כבודך וכל גוים כאין
נגדה: שנאמר הן גוים כמר מדלי וכשחק
מאזנים נחשבו הן איים כדק ישול:

אבל אנחנו עמך בני בריתך בני אברהם
אויבה שנשבעת לו בחר המורידה זרע
יחזק עקדך שנעקד על גבי המזבח עדת
בעלב בנה כבודך שמאדבתך שאהבת אותו
ומשמחתך ששמחת בו קראת שמו ישראל
וישרון:

לפיכה אנחנו חיבים להודות לך ולשבחה
וקפארה ולרוממה ולתן שיר שבח
והודאה לשמך הגדול והימים אנחנו לומר
לפניה שירה בכל-יזום תמיד אשרנו מה טוב
חלקנו ומה נעים גודלנו ומה יפרי מאד
ירשתנו אשרנו בשאנו משבימין ומעריבין

בכתי כנסיות ובכתי מדרשות ומיחדים שמך
בכל-יזום תמיד ואומרים פעמים באהבה:

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד:

(כלתא) (ויי סלחא)

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אתה הוא אחד קודם שבראת העולם ואתה
הוא אחד לאחר שבראת העולם אתה
הוא אל בעולם הזה ואתה הוא אל בעולם
הבא ואתה הוא ושנותיה לא יתמו קדש
שמך בעולמך עד עם מקדשי שמך.
וכישועתך מלפני תרום ותגביה קרננו
ותושיענו בקרוב למען שמך: ברוך המקדש
שמו ברבים:

אתה הוא יי האלהים בשמים מפעל ועל הארץ מתחת
בשמי השמים העליונים והתחתונים אתה הוא
האשון ואתה הוא אחרון ומפלגך אין אלהים קבין
נפוצות קנה מארבע נפשות הארץ. יבירו וידעו כל
באי עולם כי אתה הוא האלהים לברך עליון לכל
ממלכות הארץ אתה עשית את השמים ואת הארץ
את האם ואת כל-אשר בם ומי בכל-מעשה דרך
בעליונים ובתחתונים (או בתחתונים) שיאמר לך מר

תעשה ומה תפעל. אבינו שפושמים חי וקים עשה
 עמינו צדקה וחסד בעבור כבוד שמך הגדול הנבחר
 ותנורא שנקרא עלינו וקים לנו יי אלהינו (מה שכתוב)
 את הדבר שהבטחתנו על ידי צפניה הויף קאמור בעת
 שהיא אביא אתכם ובעת קבצי אתכם פי אמן אתכם
 לשם ותהלה בכל עמי הארץ בשוכי את שביתתכם
 לעיניכם אמר יי:

הי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתרם
 עלינו ותמחול לנו את כל-הטאתינו ותכפר לנו את
 כל-עונותינו ותמחול ותסלה לכל פשעינו ושחכנה בית
 המקדש במהרה בימינו ונקריב לפניך קרבן הוד
 שיכפר בעדנו כמו שכתבת עלינו בתורתך על יי
 משה עבדך קאמור:

נדבר יי אל-משה לאמר: צו את-בני ישראל
 ואמרת אלהם את-קרבני לחמי ראשי
 ריח נחוחי תשמרו להקריב לי כמועד:
 ואמרת להם זה האשה אשר מקריבו ליהוה
 כבשים בני-שנה תמימים שנים ליום עלה
 תמיד: את-הכבש אחד תעשה בכקר ואת
 הכבש השני תעשה בין הערבים: ועשירית
 האיפה סלת מנחה בלולה בשמן זית
 רביעית ההין: עלת תמיד העשירה בקר מיני

לרתי נחוח אשה ליהוה: ונספו רביעית ההין
 לכבש האחד בכרש הפך נספו שכר ליהוה:
 ואת הכבש השני תעשה בין הערבים
 במנחת הכקר וינספו תעשה אשה ריח
 נחוח ליהוה:

(לכנס זכיום השבת שני-כבשים בני-שנה
 תמימים ושני עשרנים סלת מנחה בלולה
 בשמן ונספו: עלת שבת בשבתו על-עלת
 תמיד ונסכה:)

(כרש חודש ובראשי חדשיכם מקריבו עלה ליי
 פרים בני-בקר שנים ואיל אחד
 כבשים בני-שנה שבעה תמימים: ושלוש
 עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לפי
 האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן
 לאיל האחד: ועשרן עשרון סלת מנחה
 בלולה בשמן לכבש האחד עלה ריח נחוח
 אשה ליי: ונספידם חצי ההין יהיה לפי
 ושלישית ההין לאיל ורביעית ההין לכבש בין
 זאת עלת הודש בחדשו לחדשי השנה:
 ושעיר עזים אחד לחטאת ליי על עלת תמיד
 ועשה ונספו:)

אתה הוא יי אלהינו שהקטירו אבותינו לפניך
את קטורת הסמים בזמן שבית המקדש
קים באשר צוית אותם על ידי משה נביאך
בכתוב בתורתך:

ויאמר יהוה אל משה כחלוקה סמים נטף ו
ושללת והלבנה סמים ולבנה זכה בר
כבוד יהוה: ועשית אתה קטורת רקה מעשה
לקח ממלה טהור קדש: ושחקת ממנה הדק
ונתת ממנה לפני העדת באהל מועד אשר
אועד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם:
יאמר והקטיר עליו אהרן קטרת סמים
בבקר בבקר בדישבו אתהנרת יקטירנה:
ובהעלות אהרן אתהנרת בין הערבים
יקטירנה קטרת תמיד לפני יהוה לדליתכם:
תני רבנן פטום הקטרת תצד היתה נעשית. שלש מאות
וששים ושמנה קנים היו בה. שלש מאות ושישים
וחמישה קמנן וזוה התמה. מנה בכל יום פסם בשחרית
ופסם בין הערבים. ושרישה מנים יתרים שמהם מננים
פדן גדול ונושל מהם מלא חפניו ביום הפפורים.
ומחורן למכתשת בערב יום הפפורים. כדי לקים מצוה
בקה מן התקף: ואחר עשר סמנים היו בה. ואלו הן:

הצרי. והצפורן. והחלבנה. והלבנה משקל שבועים
שבועים מנה. מור. וקציעה. ושבלת נרד. וקרפוס:
משקל שישה עשר. שישה עשר מנה. הקשט שנים
עשר. וקלופה שלשה. וקנמון תשעה. פורית ברשינה
תשעה קבין. יין קפריסין סאין חלת. וקבין תלתא.
ואם לא קצא יין קפריסין מביא חמר חור עתיק.
מלח סדומית רובע (תקב) מעלה עשן כף שהוא. רבי
נתן הפגלי אומר אף פחת תרדן כף שהוא. אם נתן
בה דבש פסלה ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיטה.
רבן שמעון בן גמליאל אומר. הצרי אינו אלא שרף
הנוסף מעצי הקטף. פורית ברשינה למה היא באה
כדי לשפוט בה את הצפורן כדי שתהא נאה. יין
קפריסין למה הוא בא. כדי לשרות בו את הצפורן.
כדי שתהא ענה. ותלא מי בגלים יסין לה. אלא
שאין מכניסין מי בגלים במקדש מפני הקבוד:

תניא רבי נתן אומר בשהוא שוחק. אומר הדק היטב
היטב הדק. מפני שהקול יפה לבשמים. פטמה
להצאין בשרה. לשליש ולרבע לא שמענו: אמר
רבי יהודה זה הכלל. אם נמדתה בשרה להצאין ואם
חסר אחת מכל סמניה חייב מיטה:

תני בר קפרא אחת לשישים או לשבעים שנה היתה
באה של שנים להצאין. ועוד תני בר קפרא.
אלו היה נתן בה קוטוב של דבש אין אדם יכול
לעמוד מפני ריחה. ולמה אין מערבין בה דבש מפני

שהתורה אמרה כי בל-שאור ובל-רבש לא תקמיו
 פננו אשה לוי: כתי הישועה על עמך ברכתך סלה:
 יי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה:
 יי צבאות אשרי אדם בוטח בך: יי
 הושיעה המלך יעננו ביום קראנו: וערכה
 לך מנחת וידודה וירושלים כימי עולם
 וקשנים קדמוניות:

אפי הנה מסדר סדר המערכה משמא
 הנמרא ואלבא דאבא שאיל. מערכה
 נזלה קודמת למערכה שניה של קטורת.
 ומערכה שניה שר קטורת קודמת לסדר
 שני גזרי עצים. וסדר שני גזרי עצים קודם
 דרישון מזבח הפנימי. ודישון מזבח הפנימי
 קודם להטבת חמש נרות. והטבת חמש
 נרות קודם לדם התמיד. ודם התמיד קודם
 להטבת שתי נרות. והטבת שתי נרות
 קודמת לקטורת. וקטורת קודמת לאברים.
 ואברים קודמין למנחה. ומנחה קודמת
 לתביתין. ותביתין קודמין לגספין. וגספין
 קודמין למוספין. ומוספין קודמין לבזבזין.

ובזבזין קודמין לתמיד של בין הערבין:
 שנאמר וערב עליה העלה והקטיר עליה
 חלבי השלמים. עליה השלם כל הקרבנות
 כלם:

אנא בלח גדולת ומנה תתיר צוורה.
 קבל רפת עמך שגבנו טהרנו נודא.
 כא נפור דורשי יחודה כבת שמרם.
 כרכם טהרם רחמי אדקתה תמיד וטלם.
 חסין קדוש ברז טובה נהל עדתך.
 יחד גאה לעמך פנה וזכרי קדשתך.
 שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות. שקרצית
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

רבון העולמים אתה צויתנו להקריב קרבן
 התמיד במועדו ולהיות כהנים בעבודתם
 ולוים בדוכנם וישראל במעמדם ועתה
 בעונותינו חרב בית המקדש ובטל התמיד
 ואין לנו לא כהן בעבודתו ולא לוי בדוכנו
 ולא ישראל במעמדו. ואתה אמרת ונשלמה
 פרים שפתינו. לכן יהי רצון מלפניך יי
 אלהינו ואלהי אבותינו שיהא שית
 שפתותינו חשוב ומקובל ומרציה לפניך

בא הקרבנו קרבן התמיד במועדו ועמדנו
 על מעמדו: ונאמר ושחט אותו עד ירד
 המזבח צפונה לפני יי וזרקו בני אהרן
 הבדנים את דמו על המזבח סביב: ונאמר
 זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם
 ולמלואים ולזבח השלמים:

איזה מקומן של זבחים קדשי קדשים
 שחיטתן בצפון פר ושעיר של יום
 הכפירים שחיטתן בצפון וקבול דמן בכלי
 שרת בצפון ודמן טעין הנה על בין הבדים
 ועל הפרוכת ועל מזבח הזהב מתנה
 אחת מהן מעקבת שירי הדם הנה שופך על
 יסוד מערבי של מזבח החיצון אם לא נתן
 לא עכב. פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים
 שחיטתן בצפון וקבול דמן בכלי שרת
 בצפון ודמן טעין הנה על הפרוכת ועל
 מזבח הזהב מתנה אחת מהן מעקבת. שירי
 הדם הנה שופך על יסוד מערבי של מזבח
 החיצון אם לא נתן לא עכב אלו ואלו
 נשרפין בבית הדשן: חטאת הצבור ותמיד

אלו הן חטאת הצבור שעירי ראשי חדשים
 ושל מועדות שחיטתן בצפון וקבול דמן
 בכלי שרת בצפון ודמן טעין ארבע מתנות
 על ארבע קרנות. ביצד עלה בכבש ופנה
 לסוכב וכא לו לקרן דרומית מזרחית
 מזרחית צפונית. צפונית מערבית. מערבית
 דרומית. שירי הדם הנה שופך עד יסוד
 דרומי ונאכלין לפנים מן הקלעים לזכרו
 כהונה בקל מאכל ליום ולילה עד חצות:
 העולה קודש קדשים שחיטתה בצפון וקבול
 דמה בכלי שרת בצפון ודמה טעין שתי
 מתנות שהן ארבע וטעינה הפשט ונתוח
 וכליל לאשים: זבחי שלמי צבור ואשמות.
 אלו הן אשמות אשם גזילות אשם מעילות
 אשם שפחה חרופה אשם גזיר אשם מצורע
 אשם תלוי. שחיטתן בצפון וקבול דמן
 בכלי שרת בצפון ודמן טעין שתי מתנות
 שהן ארבע ונאכלין לפנים מן הקלעים
 לזכרו כהונה בקל מאכל ליום ולילה עד
 חצות. התודה ואיל גזיר קדשים קלים

שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן טעון שתי
מתנות שהן ארבע ונאכלין בכל העיר לכל
אדם בכל מאכל יום ולילה עד חצות.
המזרים מהם פיוצא בהם אלא שהמזרים
נאכל לפנהיגים לנשים ולבניהם ולעבדיהם:
שלמים קדשים קלים שחיטתן בכל מקום
בעזרה ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע
ונאכלין בכל העיר לכל אדם בכל מאכל
לשני ימים ולילה אחד: המזרים מהם פיוצא
בהם אלא שהמזרים נאכל לפנהיגים לנשים
ולבניהם ולעבדיהם: הבכור והמעשר והפסח
קדשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה
ודמן טעון מתנה אחת. ובלבד שותן פנגד
היסוד: שינה באכילתן הבכור נאכל
לפנהיגים והמעשר לכל אדם ונאכלין בכל
העיר בכל מאכל לשני ימים ולילה אחד
הפסח אינו נאכל אלא בלילה ואינו נאכל
אך עד חצות ואינו נאכל אלא למנויו ואינו
נאכל אלא צלי:

רבי ישמעאל אומר בשלש עשרה מדות התורה

עדרשת מקל וחמר ומזרה שנה. מבנין אב
וקנין אחד. מבנין אב ומשני כתובים. מקלל ופרט
ומפרט וכלל. כלל ופרט וכלל אי אפה דן אלא
פעין הפרט. מקלל שהוא צריך לפרט ומפרט שהוא
צריך לכלל. כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל
לפרט לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על
הכלל בלו יצא וכל דבר שהיה בכלל ויצא לטעון
טעון אחד שהוא בענינו יצא להקל ולא להחמיר.
וכל דבר שהיה בכלל ויצא לטעון טעון אחר שלא
בענינו יצא להקל ולהחמיר. וכל דבר שהיה בכלל
ויצא לדון בדבר חדש אי אפה יכול להתחזיר לכללו
עד שיתחזרו התשוב לכללו בפרוש. דבר הלמד מענינו
ודבר הלמד מסופו. ושני כתובים המבחישים זה את
זה עד שיבא הפתוי השלישי ויקריע ביניהם:
יהיה בן מיא אומר הני עו פגמר וקל פנשר ורין
פצבי ונפור פארי לעשות רצון אביך שבשמים.
הוא היה אומר עו פנים לניהם. ובשת פנים לנן ענן:
הני רצון מלפניך וי אלהינו ואלהי אבותינו שתקנה
בית המקדש במהרה בנימיט ומן חלקט בתורתך.
לעשות רצונך בלבב שרם:

ולומר קדים ורנן: כי רמי קדים ורנן:

יתקלל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה
ונסליף מלכותה. ויצמח פורקנה. ויקרב משחתה

בתיכון ובימיכון יבחי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן
קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מקרב לעלם ולעלמי
עלמאי ותברך. וישתפח ותפאר ותרוםם ויתנשא
ויתקדר ותעלה ותהלל. שמה דקודשא ברך הוא.
לעלא מן כל ברקתא שירתא תשבחתא ונתתא
דאמין בעלמא ואמרו אמן:

אל ישראל ועל רבנן ועל תלמידיו. ועל כל תלמידי
תלמידיו. דעסקין באורייתא קדישתא. די בארתא
קדין ודי דכל אתר ואתר יהא לנא ילוין חנא ותקדא
ורחמי מן קדם מריה שמיא וארעא ואמרו אמן:

יהא שלמא רבא מן שמיא חיים ושבע וישועה
ונחמה ושיזבא ורפואה ונאקה וסקיחה ונפורה
ודח והצלה. לנו וקבל-עמו ישראל ואמרו אמן: עשה
שלום במרומי הוא ברקמי עשה שלום עלינו ועל
כל-עמורי ישראל ואמרו אמן:

הודו לוי קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו:
שירו לו זמרו לו שיהו בכל-נפלאותיו:
התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי יי:
דרשו יי ועזו בקשו פניו תמיד: זכרו
נפלאותיו אשר עשה מפתיו ומשפטי מידו:
זרע ישראל עבדו בני יעקב בחוריו: הוא יי
אלהינו בכל-הארץ משפטיו: זכרו לעולם

בריתו דבר ציה לאלק דור: אשר כרת את
אברהם ושבועתו ליצחק: ונעמדה לעקב
לחק לישראל ברית עולם: לאמר לך אתן
ארץ פנען חדר נחלתכם: בהיותכם מתי
מספר במעט ונרים בה: ויתהלכו מגוי אל
גוי ומממלכה אל עם אחר: לא הניח לאיש
לעשקם ויזכה עליהם מלכים: אל תגעו
במשיחי ובנביאי אר תרעו: שירו לוי כל-
הארץ בשרו מיום אל יום ושועתו: ספרו
בגוים את כבודו בכל-העמים נפלאותיו: כי
גדול יי ומהלל מאד ונורא הוא על כל-
אלהים: כי כל-אלהי העמים אליהם ויו
שמים עשה: הוד והדר לפניו עז ותדורה
במקומו: הבו לוי משפחות עמים: הבו לוי
כבוד ועז: הבו לוי כבוד שמו שאו מנחה
ובאו לפניו השתחוו לוי בהדרת קדש: חילו
מלפניו כל-הארץ אף תבון תבל כל תמוט:
ישמחו השמים ותגל הארץ ואמרו בגוים
יי מלך: ירעם הים ומלאו יעלין השדה וכל-
אשר בו: אז ורגנו עצי היער מדפנו יי כי

בא לשפוט את הארץ: הודו לוי כי טוב פי
 לעולם חסדו: כי ואמר הושיענו אלוי
 ישענו וקבצנו והצילנו מן הגוים להודות
 לשם קדשך להשתבח בתהלתך: ברוך יי
 אלוי ישראל מן העולם ועד העולם ויאמר
 כל־העם אמן והלל לוי: רוממו יי אלהינו
 והשתחוו להם רגליו קדוש הוא: רוממו יי
 אלהינו והשתחוו להם קדשו כי קדוש יי
 אלהינו: והוא רחום וכפר עון ולא ישחית
 והרבה רחמים אפוי ויא יעיר כל־חמתו:
 אתה יי לא תכלא רחמיה ממני חסדך
 ואמתך תמיד יצרוני: זכר רחמיה יי וחסדך
 כי מעולם המה: תנו עז לאלהים על ישראל
 גאותו ועזו בשחקים: נורא אלהים ממקדשך
 אדו ישראל הוא נותן עז ותעצמות לעם
 ברוך אלהים: אל נקמות יי אל נקמות הושיע:
 הנשא שופט הארץ השב גמול על גאים:
 לוי הושיעה על עמך ברבתי סלה: יי
 צבאות עמנו משגב לנו אלוי יעקב סלה:
 יי צבאות אשרי אדם בוטח בך: יי הושיעה

עינים: יראת יי מהורה עומדת לעד משפט
 יי אמת צדקי ויחיו: הנחמדים מזדב ומפז
 רב ומתוקים מדבש ונפת צופים: גם עבדך
 נזדר בדם בשמך עקב רב: שגיאות מי
 יבי מנסתרות נקני: גם מזדים השף עבדך
 אלן ימשלו בי אז אתם ונקתי מפשע רב:
 יחיו לרצון אמרי פי ויהיו לבי לסנה יי צור
 וגואלי:

רננו צדיקים בני לישרים נאנה תהלה: הודו
 לוי בכבוד בנבל עשור זמרו לו: שירי
 לו שיר חדש הטיבו נגן בתרועה: כי אשר
 דבר יי. וכל־מעשהו באמונה: אנה צדקה
 ומשפט חסד יי מלאה הארץ: בדבר יי
 שמים נעשו. וברוח פיו כל־צבאם: בוגם
 כנגד מי הים נותן באוצרות תהומות: ירא
 מן כל־הארץ ממנו גורו כל־יושבי תבל:
 כי הוא אמר ויהי הוא צוה ונעמוד: יי המור
 עצת גוים הניא מחשבות עמים: עצת יי
 לעולם תעמוד מחשבות לבו לדור ודור:
 אשרי הגוי אשר יי אלדו העם בחר לנחלה

לו: משמים הביט יי ראה את כל־בני האדם:
 מסבון שבתו השגיח אל כל־יושבי הארץ:
 הוציר יחד לבם המבין אל כל־מעשיהם:
 אין המלך נושע ברב־חיל גבור לא יציל
 ברב־כח: שקר הפנים לתשועה וברוב חילו
 לא ימלט: הנה עין יי אל וראיו למחלים
 לחסדו: להציל ממות נפשות ולחיותם
 ברעב: נפשנו חקתה ליי עזרנו ומגננו הוא:
 כי בו ישמח לבנו כי בשם קדשו במחננו:
 יהי חסדך יי עלינו כאשר יחלנו לך:
 לנוד בשנותו את טעמו לפני אבימלך
 ויגדשהו וילך: אברכה את יי בכל־עת
 תמיד תהלתו בפי: בני תתהלל נפשי ישמעו
 צנים וישמחו: גדלו ליי אתי וגדומה שמו
 יתקו: דרשתי את יי וענני ומכל־מגורותי
 הצילני: הביטו אליו ונתקו ופניהם אל
 יתפרי: זה עני קרא ויי שמע ומכל־צרותיו
 הושיעו: חונה מלאך יי סביב ליראיו ויחלצם:
 טעמי וראו כי טוב יי אשרו הגבר יחסה בו:
 יראו את יי קדשו כי אין מחסור ליראיו:

בפרים רשו ורעבו ודורשו יי לא יחסרו כל־
 טוב: לבו בנים שמעו לי יראת יי אל־מדכם:
 מי האיש החפץ חיים אוהב ומים לראות
 טוב: נצור לשונך מרע ושפתך מדבר
 מרמה: סור מרע ועשה טוב בקש שלום
 ורדפהו: עני יי אל צדיקים ואזניו אל
 שועתם: פני יי בעושי רע להברית מארץ
 זכרם: צעקי ויי שמע ומכל־צרותם הצילם:
 קרוב יי לנשברי לב ואת דבאי רוח יושיע:
 רבוע רעות צדיק ומכלם יצילנו יי: שומר
 כל־עצמותיו אחת מהנה לא נשברה:
 תמותת רשע רעה ושנאי צדיק יאשמו:
 פודה יי נפש עבדיו ולא יאשמו כל־
 החוסים בו:

תפלה למשה איש האלחים אדני מעון אתה
 היות קנו בדור ודור: במרם הרים
 ילדו ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד עולם
 אתה אל: תשב אנוש עד דבא ותאמר
 שובו בני אדם: כי אלה שנים בעיניך כיום
 אתמול כי יעבור ואשמרה בלילה: זרמתם

שנה יהיו בפקר פחציר וחלוף: בפקר יציץ
 וחלה לערב ומולד ויבש: פי בלינו באפק
 ובחמתך נבהלנו: שתה עונותינו לנגה
 עלמנו למאור פנה: פי כל-ימינו פנו
 בעברתך בלינו שנינו כמו הנה: ימי שנותינו
 בדם שבעים שנה ואם בנבורת שמנים
 שנה ורהבם עמל ואון פי גז חיש ונעפה: מי
 יודע עו אפק וקראתך עברתך: למנות ימינו
 בן הודע ונביא לבב חכמה: שובה יי עד
 מתי והנחם על עבדך: שבוענו בפקר חסדך
 ונרננה ונשמחה בכל-ימינו: שמחנו פימות
 עניתנו שנות ראינו רעה: וראה אל עבדך
 פעלה והדרך על בניהם:

ויהי ו נעם אדני אלדוני ענינו ומעשה דינו
 פונגה-עלינו ומעשה דינו פונגה:
 ישב בסתר עליון בצל שדי ותלונן: אמר
 לוי מחסי ומצודתי אצרו אבטח-בו: פי
 הוא הצילה מפת יקושי מדבר היות: באברתו ו
 יסקה לך ותחרת בנפיו תחסה צנה וסחרה
 אמרו: לא תירא מפתר לילה. מחין יעוף

זמם: מדבר באפל יהלף. מקטב לשור
 צהרים. יפל מצדה אלה ורבקה מימנה.
 אלה לא יגש: רק בעיניה תביט ושקמת
 רשעים תראה: פי אתה יי מחסי עליון שמת
 מעונה: לא תאנה אלה רעה ונגע לא יקרב
 באלה: פי מלאכיו יצוה לך. לשמרך בכל-
 דרכיך: על פפים ושאוניה. פן תגף באבן
 רגלך: על-שחר ופתן תדרך. תרמם בפיר
 ותנין: פי בי חשק ואפלטונו. אשגברו פיר
 דע שמי: וקראני ואענה: עמו אנכי בצרה.
 אחלצהו ואכבדו: ארף ימים אשביעו
 ואראהו בישועתי:

מזמור שירו לוי שיר חדש פי נפלאות עשה
 הושיעה לו ימינו ונרוע קדשו: הודיע
 יי ישועתו לעיני הגוים גלה צדקתו. ובר
 חסדו ואמונתו לבית ישראל ראו כל-אפסי
 ארץ את ישועת אלדוני: הריעו לוי כל-
 הארץ פצחו ורננו וזמרו: זמרו לוי בכבוד
 בכבוד וקול זמרה: פחצרות וקול שופר
 הריעו לפני המלך יי: ירעם הים ומלאו תבל

וּשְׁבִי בָהּ: נְהַרְוֹת יִמְחֹאוּ כָף יַחַד הַרִים
 וְרַנְנוּ: לִפְנֵי יי כִּי בָא לְשַׁפֵּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹט
 תִּבְל בְּצַדִּיק וְעַמִּים בְּמִישְׁרִים:

שִׁיר לַמַּעֲלוֹת אֲשָׁא עֵינֵי אֶל הַהַרִים מֵאֵין
 יָבוֹא עֲזָרִי: עֲזָרִי מֵעַם יי עֲשֵׂה שְׁמִים
 נֶאֱרָץ: אֵל יִתֵּן לְמוֹט רִגְלֶךָ אֵל יְנוּם שְׁמֶרְךָ:
 הַפֶּה לֹא יְנוּם וְלֹא יִישָׁן שֹׁמֵר יִשְׂרָאֵל: יי
 שְׁמֶרְךָ יי צִלְּךָ עַל יַד יְמִינֶךָ: יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ
 לֹא יִבְקֶה וְרַחַם בְּלִילֶיךָ: יי וְשְׁמֶרְךָ מִבְּלִירֵעַ
 יִשְׁמַר אֶת נַפְשֶׁךָ: יי וְשְׁמֶר־צִאתֶךָ וּבֹאֶךָ
 מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שְׁמַחְתִּי בְּאוֹמְרִים לוֹ בֵּית
 יי נִלְךָ: עַמְדוֹת הָיוּ רִגְלֵינוּ בְּשַׁעֲרֶיךָ
 יְרוּשָׁלַם: יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שְׁחֻבָּה לָהּ
 יַחְדָּו: שְׁשִׁים עָלוּ שְׁבַטִים שְׁבַטֵי יִהּ עֲדוֹת
 לְיִשְׂרָאֵל לְהוֹדוֹת לְשֵׁם יי: כִּי שָׁמָּה יָשְׁבוּ
 כַּסּוֹת לְמִשְׁפַּט כַּסּוֹת לְבֵית דָּוִד: שְׁאֵלוּ
 שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַם יִשְׁלִי אֶהְבֶּךָ: יְהִי שְׁלוֹם
 בְּחִילֶךָ שְׁלוֹהַּ בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ: לִמְעַן אֲחִי וְרַעִי

אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ: לִמְעַן בֵּית יי אֲלֹהֵינוּ
 אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲלֵיךָ נִשְׂאֲתִי אֶת עֵינֵי הַיְשָׁבִי
 בְּשָׁמַיִם: הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֵל יְהוָה
 אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שֹׁפְחָה אֶד יְהוָה גְּבַרְתָּה בֵּין
 עֵינֵינוּ אֵל יי אֲלֹהֵינוּ עַד שִׁיחַנְנוּ: חַנּוּנוּ יי
 חַנּוּנוּ כִּי רַב שִׁבְעֵנוּ בּוֹ: רַב־תְּשֻׁבָּה לָהּ
 נַפְשֵׁנוּ הַלְעַג הַשְׂאֲנָנִים הַבּוֹז לְגֵאוֹנִים:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד לִילֵי יי שְׁהִיָּה לָנוּ יְאֹמֵר
 נָא יִשְׂרָאֵל: לִילֵי יי שְׁהִיָּה לָנוּ בְּקוֹם
 עֲלֵינוּ אָדָם: אֲזִי חַיִּים בְּלָעֵינוּ בְּחַרְוֹת אָפֶס
 בָּנוּ: אֲזִי הַיּוֹם שִׁטְפוּנוּ גִּחְלָה עֵבֶר עַל
 נַפְשֵׁנוּ: אֲזִי עֵבֶר עַל נַפְשֵׁנוּ הַיּוֹם הַיּוֹדוּעִים:
 בְּרִיךְ יי שְׁלֹא נִתְּנָנוּ טָרָף לְשֹׁנֵיהֶם: נַפְשֵׁנוּ
 בְּצַפּוֹר נִמְלְטָה מִפֶּחַ וּקְשִׁים הִפַּח נִשְׁפָּר
 וְאִנְחָנוּ נִמְלָטָנוּ: עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם יי עֲשֵׂה שְׁמַיִם
 וְאֶרֶץ:

הַלְלוּהָ הַלְלוּ אֶת שֵׁם יי הַלְלוּ עַבְדֵי יי:
 שְׁעַמְדִים בְּבֵית יי בְּחַצְרוֹת בֵּית
 אֲלֹהֵינוּ: הַלְלוּהָ כִּי טוֹב יי זָמְרוּ לְשִׁמּוֹ כִּי

נעים : כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו :
 כי אני ידעתי כי גדול יי ואדונינו מכל-
 אלהים : כל אשר חפץ יי עשה בשמים
 ובארץ בימים ובלילהמות : מעלה נשאים
 מקצה הארץ בקנים למטר עשה מוצא רוח
 מאצרותיו : שהקה בכורי מצרים מאדם עד
 בקמה : שלח אותות ומופתים בתוככי
 סצרים בפרעה ובכל עבדיו : שהקה גוים
 רבים והרג מלכים עצומים : לסיחון מלך
 האמרי ועוג מלך הבשן ולכל מטלכות
 סנען : ונתן ארצם נחלה נחלה לישראל
 עמו : יי שמך לעולם יי וקרף לדור ודור : כי
 דין יי עמו ועל עבדיו יתנהם : עצבי הגוים
 כסף וזהב מעשי ידי אדם : פה להם ולא
 ידברו עינים להם ולא יראו : אונים להם
 ולא יאזינו אף אין יש רוח בפיהם : כמותם
 דיו עשיהם כל אשר במח בהם : בית
 ישראל ברכו את יי בית אהרן ברכו את יי :
 בית הלוי ברכו את יי וראו יי ברכו את יי :
 ברוך יי מציון שכן ירושלים הללויה :

הודו ליי כי טוב
 הודו לאלהי האלהים
 הודו לאדני האלים
 לעשה נפלאות גדלות לברו : כי לעולם חסדו :
 לעשה השמים בתבונה : כי לעולם חסדו :
 לרוקע הארץ על המים : כי לעולם חסדו :
 לעשה אזרים גדולים : כי לעולם חסדו :
 את השמש לממשלת ביום : כי לעולם חסדו :
 את הירח ובוכבים לממשלות בלילה : כי לילה
 למכה מצרים בבכוריהם : כי לעולם חסדו :
 ויצא ישראל מתוכם : כי לעולם חסדו :
 ביד חזקה וברוע נטויה : כי לעולם חסדו :
 לגזור ים סוף לגזרים : כי לעולם חסדו :
 והעביר ישראל בתוכו : כי לעולם חסדו :
 ונער פרעה והילו בים סוף : כי לעולם חסדו :
 למולך עמו במדבר : כי לעולם חסדו :
 למכה מלכים גדולים : כי לעולם חסדו :
 ונהרג מלכים אדירים : כי לעולם חסדו :
 לסיחון מלך האמרי : כי לעולם חסדו :
 ולעוג מלך הבשן : כי לעולם חסדו :

ונתן ארצם לנחלה
 נחלה לישראל עבדו
 שבשפתנו זכר לנו
 ויפרקנו מצרינו
 נתן להם לכל-בשר
 חודו לאל השמים

כי לעולם חסדו :
 כי לעולם חסדו :
 כי לעולם חסדו :
 כי לעולם חסדו :
 כי לעולם חסדו :
 כי לעולם חסדו :

יש ללכת כי ליום מלפניו בידו סיננים. וכסוף יעקס :
 חס בן די עיני לוק דום ליום ודילכטרי חין סו מלט
 דרינה חסעס קי רמי כרוך טחנה אי דיסטוליס בחלכות.

ברוך שאמר והיה העולם. ברוך
 אומר ועשה. ברוך גזר
 ומקם. ברוך מרחם על הארץ.
 ברוך כחכם על תפירות. ברוך
 משלם שכר טוב ליראיו. ברוך
 מעביר אפילה ומביא אוהה.
 ברוך אל חי לעד וקום לנצח.
 ברוך שאין לפניו עולה ולא
 שכיחה ולא משוא פנים ולא
 מקח שחד גזיק הוא בכל
 דרכיו חסיד בכל מעשיו. ברוך
 פודה ומציל. ברוך המנחיל
 מנוחה לעמו ישראל ביום שבת
 קדש :

ברוך שאמר והיה
 העולם. ברוך
 הוא ברוך אומר
 ועשה. ברוך גזר
 ומקם. בראשית ברוך
 מרחם על הארץ.
 ברוך מרחם על
 ו-בריות. ברוך
 משלם שכר טוב
 ליראיו: ברוך תי
 לעד וקום לנצח.

ברוך הוא וברוך שמו וברוך
 וקרו לעולמי עד : ברוך
 אתה יי אלהינו מלך העולם
 המלך הגדול והקדוש שב
 הרקמן מהכל בפי עמו משבח ומפאך
 בלשון כל-חסדיו ועבדיו.
 ובשירי דוד עבדך. והללך יי
 אלהינו בשבחות. ובזמירות.
 קדוך גדלך ושבחך ופאךך
 גרוססך וגמלךך ונקדישךך
 ונצריךך ונזכיר שמך מלפני
 אלהינו יחיד חי העולמים.
 משבח ומפאך שמו עדי עד
 ברוך אתה יי מלך מהכל
 בתשבחות :

ברוך פודה ומציל
 ברוך שמו : ברוך
 אתה יי אלהינו
 מלך העולם האל
 אב-הרקמן המהכל
 בפה עמו משבח
 ומפאך בלשון
 חסדיו ועבדיו
 ובשירי דוד עבדך
 והללך יי אלהינו
 בשבחות ובזמירות
 ונגדלךך ונשבחךך
 ונפאךך ונמדיךך
 ונזכיר שמך מלפני
 אלהינו יחיד חי העולמים
 מלך משבח ומפאך עדי עד
 ברוך אתה יי מלך הגדול :
 ברוך אתה יי מלך מהכל בתשבחות :
 מזמור שיר ליום השבת : טוב להודות ליי
 ולומר לשמך עליון : להגיד בפךך
 חסדך ואמונתך בקילות : עלי עשור ועלי
 נבל עלי הגיון בכנור : כי שמחתני יי בפעלךך

במעשי ידך ארנן: מה גדלו מעשיך יי מאד
 עמקי מחשבתך: איש בער לא ידע וכסיל
 לא יבין את זאת: בפרה רשעים כמו עשב
 ויציצו כד-פעלי און דהשמים עדי עד:
 ואתה מרום לעולם יי: כי הגה איבך יי כי
 הגה איבך יאבדו יתפרדו כד-פעלי און:
 ותקם פראים קרני פדתי בשמן רענן: ותבט
 עיני בשוקי בקמים עלי מרעים תשמענה
 אזני: צדיק בתמר יפרח פארו בלבנון ישגה:
 שתולים בבית יי בחצרות אלהינו יפריחו:
 עוד יגבון בשיבה דשנים ורעננים יהיו: להגיד
 כי ישר יי צורי ולא עורתה בו:
 יהוה מלך גאות לבש לבש יהוה עו התאזר
 אף תבון תבל כל תמוט: גבון כסאך
 מאז מעולם אתה: נשאו נהרות יהוה נשאו
 נהרות קולם ישאו נהרות דכבים: מקלות
 מים רבים אדירים משברי ים אדיר במרום
 יי: עדתך נאמנו מאוד לביתך נאורה קדש
 יי לארץ ימים:
 יהי כבוד יי לעולם ישמח יי במעשיו: יהי

שם יי מכורף מעתה ועד עולם: ממזרח
 שמש עד מבוא מהלך שם יי: רם עז כל-
 גוים יי על השמים כבודו: יי שמך לעולם
 יי זכרך לדור ודור: יי בשמים הבין כסאו
 ומלכותו בכל משלה: ושמחו השמים ותגל
 הארץ ויאמרו בגוים יי מלך: יי מלך יי מלך
 יי ימלך לעולם ועד: יי מלך עולם ועד אבדו
 גוים מארצו: יי הפיר עצת גוים הניא
 מחשבות עמים: רבות מחשבות בלב איש
 ועצת יי היא תקום: עצת יי לעולם תעמד
 מחשבות לבו לדור ודור: כי הוא אמר ויעו
 הוא צנה ויעלה: כי בחר יי בציון אנה למושב
 לו: כי יעקב בחר לו יה וישראל לסגלתו:
 כי לא ישש יי עמו ונחלתו לא יעזב: והוא
 רחום יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב
 אפו ולא יעיר כד-חמתו: יי הושיעה המלך
 יעננו ביום קראנו:
 אשרי יושבי ביתך עוד יהללך סלה: אשרי
 העם שפכה לו אשרי העם שיי אלהיו:
 תהלה לךוד ארומקה אלהי המלך ואברכה

שְׁמֵךְ לְעוֹלָם וְעַד: בְּכָל-יוֹם אֶבְרַכְךָ וְאֶהְלֵלְךָ
 שְׁמֵךְ לְעוֹלָם וְעַד: גְּדוֹל יי וּמְהֻל מְאֹד
 וְלִגְדֻלְתּוֹ אֵין חֵקֶר: הוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךָ
 גְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הַדָּר כְּבוֹד הַזֶּהָה וְדַבְרֵי
 גִּפְלֹאתֶיךָ אֲשִׁיחָה: וְעֻזּוֹ נִזְרָאתֶיךָ יֹאמְרוּ
 וְגִדְלוֹתֶיךָ אֲסַפְרֶנָּה: זָכַר רַב טוֹבָה יִבְעִי
 וְצִדְקֹתֶיךָ יִרְנְנִי: חֲנוּן וְרַחוּם יי אֲרַךְ אַפַּיִם
 וְגִדְלוֹתֶיךָ: טוֹב יי לִפְלֹ וְרַחֲמֵי עַל כָּל-
 מַעֲשֵׂי: יוֹדֶה יי כָּל-מַעֲשֵׂיךָ וְחֲסִידוֹתֶיךָ
 יִבְרַכְכֶּנָּה: כְּבוֹד מַלְכוּתֶיךָ יֹאמְרוּ וְגִבּוֹרֹתֶיךָ
 יִדְבְּרוּ: לְהוֹדִיעַ לְבָנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וְכְבוֹד
 הַעֵד מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתֶיךָ מַלְכוּת כָּל-עוֹלָמִים
 וְקַמְשִׁלְתֶּיךָ בְּכָל-דוֹר וְדוֹר: סוּמָה יי לְקַל-
 הַנְּפִלִים וְחוֹקֶה לְכָל-הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כָל אֱלֹהִים
 יִשְׁפְּרוּ וְאַתָּה נֹתֵן לָהֶם אֶת אֲבָלָם בְּעַתּוֹ:
 פֹּתַח אֶת יָדֶךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-חַי רִצּוֹן: צְדִיק
 יי בְּכָל-דְּרָכָיו וְחֲסִיד בְּכָל-מַעֲשָׂיו: קְרוֹב יי
 לְכָל-קִרְבָּיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאֵמֶת: רִצּוֹן
 יִהְיֶה וְעֲשֵׂה וְאֵת שְׁנוּעֶתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם:
 שְׁמֵר יי אֶת כָּל-אֲהָבָיו וְאֵת כָּל-הַרְשָׁעִים

וְשְׁמִיד: תְּהִלַּת יי יִדְבַר פִּי וּבִרְךָ כָּל-בְּשָׂר
 שֵׁם קִדְשׁוֹ לְעוֹלָם וְעַד: וְאַנְחֵנוּ נִבְרַךְ יְיָ
 מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּ-יְיָ:
 הַלְלוּ-יְיָ הַלְלוּ נַפְשֵׁי אֱתֵי: אֶהְלֵלְךָ יי
 בְּחַי אֲזַמְרָה לְאַלְהֵי בְעוֹדֵי: אֵל
 תִּבְטְחוּ בַּגִּידִים בְּכֵן אָדָם שְׂאִין לוֹ תִשְׁוַעַה:
 תַּעֲזַב רַחוּם יִשֵּׁב לְאֲדָמְתּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא אֶבְרֹ:
 עֲשֵׂתֵנִתּוּ: אֲשֶׁרֵי שְׂאֵל יַעֲלֵב בְּעִזּוֹ שִׁבְרוּ
 עַל יי אֲלֵדּוּ: עֲשֵׂה שָׁמַיִם וְאָרֶץ אֵת הַיָּם
 וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר בָּם הַשֶּׁמֶר אֵמֶת לְעוֹלָם:
 עֲשֵׂה מִשְׁפַּט לְעֲשׂוֹקִים נֹתֵן לְרַעֲבִים יי
 מִתִּיר אֲסִירִים: יי פָקַח עֵוְרִים יי זָקַף בְּפוֹפִים
 יי אֲהַב צְדִיקִים: יי שׁוּמַר אֶת גְּרִים יִתּוֹם
 וְאֶלְמָנָה וְעוֹדֵד וְדָרַךְ רַשָּׁעִים וְעוֹת: יִמְלֹךְ יי
 לְעוֹלָם אֲלֵדּוּ צִיּוֹן דָּרֵךְ הַלְלוּ-יְיָ:
 הַלְלוּ-יְיָ וּפְרִי-טוֹב זְמֶרָה אֲלֵדּוּנוּ פְרִי-נְעִים
 נִאֲוָה תְהִלָּה: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יי נְדַחֵי
 יִשְׂרָאֵל יִכְנַס: הַרְפֵּא לְשִׁבּוּרֵי לֵב. וּמְהַפֵּשׁ
 לְעַצְבוֹתָם: מוֹנֵה מִסְפָּר לְפוֹכְבִים. לְכַבֵּם
 שְׁמוֹת יִקְרָא: גְּדוֹל אֲדוּנֵינוּ וְרַב כֹּחַ.

לתבונתו אין מספר: מעודד עניים יי.
 משפיל רשעים עדי ארץ: ענו יי בתודה.
 זמרו לאדונו בכבוד: המכסה שמים בעבים
 המכין לארץ מטר. המצמיח הרים חציר:
 נותן רבהמה לחמה. לבני ערב אשר
 יקראו: לא בגבורת הסוס והפז. לא בשוקן
 האיש ירצה: רוצה יי את יראיו. את
 המיחלים לחסדו: שבחו ירושלים את יי.
 הלליו אלהיו ציון: כי חזק בריחו שערך.
 ברך בנהו בקרבנו: השם גבורו שלום. חלבו
 חטים ושבועה: השלח אמרתו ארץ. עד
 מדה ריוח דברו: הנותן שלג בצמר. כפור
 כאפר יפור: משליך קרחו כפתים. לפני
 קרתו מי יעמד: ישלח דברו וימסם. ישב
 רוחו וילוו מים: מגיד דבריו ליעקב. חפצו
 ומשפטיו לישראל: לא עשה כן לכל-נוי.
 ומשפטים כל ידעים הללויה:
 הללויה הללו את יי מן השמים. הללויה
 במרומים: הללויה כל-מראיו.
 הללויה כל-צבאו: הללויה שמש ירה

תללויה כל-פוכבי אור: הללויה שמי
 השמים. והמים אשר מעל השמים: יהללו
 את שם יי. כי הוא צוה ונקראו: ויעמדם
 לעד לעולם. חקנתן ולא יעבור: הללו את
 יי מן הארץ. תנינים וסל-תהמות: אש וברד
 שלג וקיטור. רוח סערה עשה דברו:
 ההרים וכל-גבעות. עץ פרי וכל-ארזים:
 ההיה וכל-בהמה. רמש וצפור כנף: מלכי
 ארץ וכל-לאמים. שרים וכל-שפטי ארץ:
 בוזרים וגם בתולדות. וקנים עם נערים:
 יהללו את שם יי כי נשגב שמו לבדו. הודו
 עד ארץ ושמים: וירם קרן לעמו תהלה
 לכל-חסדיו. לבני ישראל עם קרובו הללויה:
 הללויה שירו לוי שיר חדש. תהלתו בקהל
 חסידים: ישמח ישראל בעשיו. בני
 ציון יגידו במלכם: יהללו שמו במחול. בתה
 ובכבוד זמרו לו: כי רוצה יי בעמו. יפאר
 עניים בישועה: יעלו חסידים בכבוד. ירגו
 על משקבותם: רוממות אל בגוהם. ותרב
 פסיות בידם: לעשות נקמה בגוים. תזכחות

בְּאָמִים: לֹאֲסֹר מַלְכֵיהֶם בְּזָקִים. וּנְכַבְדֵיהֶם
בְּכַבְדֵי בְרוּל: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט כְּתוֹב.
הַדָּר הוּא לְכַל־חֲסִדָיו הַלְלוּ־יָהּ:

הַלְלוּ־יָהּ הַלְלוּ אֵל בְּקִדְשׁוֹ. הַלְלוּהוּ בְּרַקִּיעַ
עֲזוֹ: הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתָיו. הַלְלוּהוּ כְּרֹב
גְּדֻלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר. הַלְלוּהוּ בְּנֶבֶל
וּכְנֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמְחֹל. הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים
וְעָגָב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע. הַלְלוּהוּ
בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׂמָה תְהַלֵּל יָהּ
הַלְלוּ־יָהּ: כִּי־חַיִּי־יָהּ:

בְּרוּךְ יי לעולם אמן ואמן: בְּרוּךְ יי מְצִיּוֹן
שֶׁכֵן יְרוּשָׁלַיִם הַלְלוּ־יָהּ: בְּרוּךְ יי
אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָרוּ:
זְכֹרֶךָ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וַיִּשְׂא כְבוֹדוֹ אֶת
כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:

ויעמוד על רגליו.

פי סי אליהבני חין פייס:

עִבְרֶךָ דְּוִיד אֶת יי לַעֲיֵנִי כָל־הַקְּהָל. וַיֹּאמֶר
דְּוִיד בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִינִי
מַעֲזֵלִם וְעַד עוֹלָם: לָךְ יי הַגְּדֵלָה וְהַגְּבוּרָה

וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנִּצָּח וְהַהוֹד כִּי כָל בְּשָׁמַיִם
וּבָאָרֶץ לָךְ יי הַמַּמְלָכָה וְהַמְתַּנְשָׂא לְכָל
לְרֹאשׁ: וְהַעֲשֵׂר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה
מוֹשֵׁל בְּכָל וּבְיָדְךָ פֶּחַ וּגְבוּרָה וּבְיָדְךָ לְגִדֵּל
וּלְחַזֵּק לְכָל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ
וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תְּפָאֶרְתְּךָ: וַיְבָרְכֵנו שֵׁם כְּבוֹדְךָ
וּמְרוֹמָם עַל כָּל־בְּרָכָה וְתַהֲלֵלָהּ: אַתָּה הוּא
יי לְבַדְּךָ אַתָּה עֲשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם שְׁמִי
הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר עָלֶיהָ
הַיָּמִים וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מַחִיה אֶת כָּדָם
וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לָךְ מִשְׁתַּחֲוִיִּים: עַיִן אַתָּה הוּא
יי הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּתִרְתָּ בְּאֲבָרִם וְהוֹצֵאתוֹ
מֵאִוֶּר בְּשָׂדִים וּשְׁמַת שְׁמוֹ אֲבָרְדָם: וּמִצֵּאתָ
אֶת לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ וּבְרוּרַת עֲמֹ הַבְּרִית
לְתַת אֶת אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי הָאֲמֹרִי וְהַפְּרָזִי
וְהַיְבוּסִי וְהַגְּרָזִי לְתַת לִזְרַעוֹ וּמְקַם אֶת
דְּבָרֶיךָ כִּי צִדִּיק אַתָּה: וּמִרָא אֶת עֵינֵי
אֲבוֹתֵינוּ בְּמַצְרַיִם וְאֶת וְעַקְתָּם שְׁמַעַת עַל
יָם סוּף: וְתַמֵּן אֶחָת וּמַפְתִּים בְּפָרְעָה וּבְכָל־
עַבְדָיו וּבְכָל־עַם אֶרְצוֹ כִּי יִדְעַת כִּי הַיְדוּד

עליהם ומעש לך שם כהיום הוזה: והם
 בקעת לפניהם ויעברו בתוך הים ביבשה
 ואת רודפיהם השלכת במצולת כמו אבן
 במים עזים:

וישע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד
 מצרים וירא ישראל את מצרים מת
 על שפת הים: וירא ישראל את ה' ויגד
 להגלה אשר עשה יהוה במצרים ויראו העם
 את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו:

או ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת
 ליהוה ויאמרו לאמר אשירה ליהוה בר
 גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: עז ומלח
 לה ויהי ל' לישועה זה אלי ואנוהו אלון אבי
 וארממנהו: יהוה איש מלחמה יהוה שמו:
 סרבבת פרעה וחילו ירה בים ומכתו שלשיו
 סבעו בים סוף: תהמת וכסימו ירדו במצולת
 כמו אבן: וינגף יהוה נאדרי בלח וינגף
 ידה הרעץ אויב: וברב גאונה קהרם קמנה
 תשלח חרנה ויכלמו בקש: וברוח אפיה

בערמו מים נצבו כמו נד נזלים קפאו תהמת
 בלכיהם: אמר אויב ארדה אשני אחזק
 שלל תמלאמו נפשי ארוך תרפי תורישמו
 ידו: נשפת ברוחה כסמו ים צללו בעופרת
 במים אדירים: מירכמכה ובאלם יהוה מי
 כמכה נאדר בקדש נורא תהלות עשה
 פלא: נטית וינגף תבלעמו ארץ: נחית
 בחסדה עסו נאלת תהלת בעז אלהינו
 קרשה: שמעו עמים ורגזו חיל אלו ישבי
 פלשת: או נבדלו אלופי אדום אילי מואב
 יאחזמו רעד נמנו כל ישבי כנען: תפל
 עליהם אימתה ופחד בגדל ורועה ידמי כאבן
 ערעבר עמף יהוה ערעבר עסו קנית:
 תבאמו ותסעמו בדר נחלתך סבן לשבתך
 פעלת יהוה מקדש אדני כוננו ידו: יהוה
 ימלוך לעלם ועד: וי ימלוך לעלם ועד: וי
 מלכותיה קאים לעלם ויעלמי עלמיא:

כי לא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב
 יהוה עליהם את ימי הים ובני ישראל
 הלכו ביבשה בתוך הים:

שכח כלל מוסיקין ו

לפי שכח כלל איינארין לויט:

ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את־התוף
 בידה ותצאן כל־הנשים אחריה בתפלים
 ובמחלות: ותען להם מרים שירו ליהוה כי־
 נאה נאה סיס ורכבו רמה בים: וישע משה
 את־ישראל מים־סוף ויצאו אל־מדבר שור
 וילכו שלשת־ימים במדבר ולא־מצאו מים:
 ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרתה
 כי מרים הם על־בן קרא־שמה מרה: וילאו
 העם על־משה ואמר מהנשתה: ויצעק
 אל־יהוה ויורהו יהוה עין וישלף אל־המים
 וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם
 נסדו: ויאמר אם־שמע תשמע לקול יהוה
 אלהיך ותישר בעיני תעשה ותאזנת למצותיו
 ושמת כל־חוקיו כל־המחלה אשר־שמתו
 במצרים לא־אשים עליך כי אני יהוה רפאך:
 כי לוי המלוכה ומושל בגוים: ועלו מושיעים
 בחר ציון לשפט את הר עשו והותה לוי

המלוכה: והיה יי למלך על כל־הארץ ביזם
 והוא יהיה יי אחד ושמו אחד:

נשמת כל־חי תכרה את־שמה יי אלהינו
 ויום כל־בשר תפאר ותרום זכרה
 מלבנו תמיד. מן העולם ועד העולם אתה
 אל. ומפלעדה אין לנו מלך גואל ומושיע.
 פודה ומציל ועונה ומרחם בכל־עת צרה
 וצוקה. אין לנו מלך עוזר וסומך אלא אתה.
 אלהי הראשונים והאחרונים אלוה כל־בריות
 ארון כל־תולדות המהלל בכל־התשבחות
 המנהג עולמו בקדש ובריותו ברחמים. ויי
 הנה לא יגום ולא יישן. המעורר ישנים.
 והמקיץ נרדמים. מתיח מתים. ורופא חולים.
 פוקח עורים. וזוקף כפופים. המשיח אלמים.
 והמפענח געלמים. ויך לבדה אנחנו מודים:
 ואדו פינו מלא שירה בים וילשוננו רנה
 פהמון גליו ושפתותינו שבח כמרחבי
 רקיע ועינינו מאירות בשמש וכיחה וירינו
 פרושות כנשרי שמים ורגלנו קלות כאילות
 אין אנו מקסיקין להודות לך יי אלהינו

וּלְבָרְךָ אֵת שְׁמֶךָ מְלַפְנֵנו עַל אַחַת מֵאַלְפֵי
 אַלְפֵי אַלְפִים וְרוֹב רַבֵּי רַבְבוֹת פְּעָמִים
 הַטּוֹבוֹת נְפִים וְנִפְלְאוֹת שְׁעֵשִׂית עִמָּנוּ וְעַם
 אֲבוֹתֵינוּ מְלַפְנִים מִמַּצְרַיִם בְּאַלְתָּנוּ וְיֵאֱלֹהֵינוּ
 מִבֵּית עַבְדִּים פְּדִיתָנוּ בְּרַעַב וְנָתַתָּנוּ וּבִשְׁבַע
 בְּלִפְלִתָנוּ מִחֶרֶב הַצֵּלְתָּנוּ מִדְּבַר מִלְחָמָנוּ
 וּמִחֲלָאִים רָעִים וְרַבִּים דִּלִּיתָנוּ עַד הַנְּהַ
 עֲזַרְנוּ רַחֲמֶיךָ וְלֹא עֲזַבְנוּ הַסְּדִיךְ עַל בֶּן
 אִיבָרִים שֶׁפִּלְגָתָ בָּנוּ וְרוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁנִּפְחַתָּ
 בְּאַפְּנוּ וְלִשׁוֹן אֲשֶׁר שָׁמַתָּ בְּפִינוּ הֵן הֵם
 יוֹדוּ וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׁבְּחוּ וַיִּפְאֲרוּ וַיִּשׁוּדְרוּ אֵת
 שְׁמֶךָ מְלַפְנֵנו תָּמִיד כִּי כָל־פֶּה לֶךָ יוֹדֶה
 וְכָל־לִשׁוֹן לֶךָ תִּשְׁבַּח וְכָל־עֵין לֶךָ תִּצַּפֶּה
 וְכָל־בֶּרֶךְ לֶךָ תִּבְרַע וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ
 תִּשְׁתַּחֲוֶה וְכָל־הַקְּבוֹת יִרְאוּךָ וְכָל־קָרֵב
 וְקְדוֹת יִזְמְרוּ לְשִׁמְךָ בְּדָבָר שֶׁנֶּאֱמַר וְ* כָּל
 עֲצָמוֹתַי תִּאמְרָנָה יְיָ מִי כָמוֹךָ:

(* ככל הספלט הקרא טעה זהם בקען הטע סח מכנסוק
 זס. — אין טורה לה חפלה סי מילרה איסטס פלחלחיס
 קונו קון חולס, אלוטירה די חקי.

אין טעה חכמים די פורים רזין חקי ויי כמוד ואין כמוד (סי
 חפסה דיספולחיס דיל מוסק) אי איי לוגחריס קי לה רחין חכמים
 די ברוך שאמר או דיספולחיס די קריס חסקבל.

טעה קודס פורים אורגיס כחן ויי כמוד ואין כמוד (סנלס
 לקמן אחר ספלה מוסק) ויש אורגיס קודס ברוך שאמר או
 אחר קריס חסקבל.

מציל עני מחוק ממנו ועני ואביון מגולו.
 שועת עניים אתה תשמע. צעקת הדל
 תקשיב ותושיע. וכתוב רננו צדיקים ביי
 לישרים נאנה תהלה:

ויבקס	סיען יחם	
תתרוםם	ישרים	בפי
תתברך:	צדיקים	ובשפתי
תתודש:	חסידים	ובלשון
תתהלל:	קדושים	ובקרוב

במקהלות רבבות עמך בית ישראל שכן
 חוברת כל היצורים לפניך יי
 אלהינו ואלהי אבותינו להודות לך ללל
 לשבח לראר לרומם ולהדר ולנצח על כל
 דברי שירות ותשבחות דוד בן ישי עבדך
 משיחה:

ובכן ושתבח שמה לעד מלבנו האל המלך
הגדול והקדוש בשמים ובארץ כי לך
נאה יי אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד
שיר ושבחה. הלל וזמרה. עז ומשפלה.
נצח גדלה וגבורה תהלה ותפארת קדשה
ומלכות: ברכות והודאות לשמה הגדול
והקדוש. ומעולם ועד עולם אתה אל:
ברוך אתה יי מלך גדול ומהלל בתשפחות.
אל ההודאות. אדון הנפלאות. בורא כל
הנשמות. רבון כל המעשים. הבוחר בשירי
זמרה מלך חי העולמים אמן:

אי דמי חיל חזן מדיני קדים:

ואומר חזן חלי קדים:

אי חיל קסל דחין דיצאנאר:	חיל חזן סי חכוקה חי דמי:
וקסל חומרים כלה:	חזן שוחה וזומר:
ושתבח ותתפאר שמו של	ברכו את יי המברך:
מלך מלכי המלכים הקדוש	קהל חזן
ברוך הוא. שהוא ראשון	ברוך יי המברך
והוא אחרון ומפלגניו אין	לעולם ועד:
אלהים: יהי שם יי מברך	ברוך אתה יי אלהינו
מעתה ועד עולם: ומרוקם	
על כל ברכה ותהלה:	

מלך העולם. יוצר אור ובורא חשך. עושה
שלום ובורא את הכל:

הכל יודוך והכל ישבחך והכל יאמרו אין
קדוש כיו: הכל ירוקמוך סלה יוצר
הכל האל הפותח בכל יום דלתות שערי
מזרח ובוקע חלוניו רקיע מזיא חמה ממקומה
ולבנה ממכון שבתה ומאיר לעולם כלו
ולישביו שברא במדת רחמים: המאיר לארץ
ולדורים עליה ברחמים. ובטובו מתדש בכל-
יום תמיד מעשה בראשית: מה רבו מעשיך
יי כלם בהכמה עשית מלאה הארץ קנינה:
המלך המרוקם לבדו מאן. המושב והמפואר
והמתנשא מימות עולם. אלהי עולם ברחמך
הרבים רחם עלינו אדון עוני צור משגבנו
מנן ישענו משגב בעדנו: אין ערוך לך. ואין
זולתך. אפס בלתך ומי דומה לך: אין ערוך
לך יי אלהינו בעולם הנה ואין זולתך מלבנו
לחי העולם תבא. אפס בלתך גאלנו לימות
המשית ומי דומה לך מושיענו לתחיית
המתים:

אל אָרוֹן על כָּל־הַמַּעֲשִׂים. בְּרוּךְ וּמְבוֹרָךְ בְּסִי
 כָּל־נִשְׁמָה. גִּדְלוּ וטובו מלא עולם. דַּעַת
 וְתְבוּנָה סוֹכְבִים הוֹדוּ: הַמִּתְנַאֵה על חַיֹּת
 הַקֶּדֶשׁ. וְגִדְדוּ בְּכֹדוֹ עַל הַמְרָבָה. זְכוּת
 וּמִישׁוֹר לְפָנֵי כֶסֶף הַסֵּד וְרַחֲמִים מְלֵא כְבוֹדוֹ:
 מוֹכִיבִים מְאֹדוֹת שֶׁבְרָאָם אֱלֹהֵינוּ. יִצְרָם בְּדַעַת
 בְּבִינָה וּבְהַשְׁפֵּל. פֶּחַ וּגְבוּרָה גִתָּן בָּהֶם.
 לְהַיּוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תְּבִיל: מְלֵאִים זִיו
 וּמְפִיקִים נוֹגֵה. נֹאֵה זִיוֹם בְּכָל־הָעוֹלָם. שְׂמַחִים
 בְּצֵאתָם וְשִׂשִׁים בְּבוֹאָם. עוֹשִׂים בְּאֵימָה רִצּוֹן
 קוֹנֵם: פֶּאֶר וּכְבוֹד נֹתְנִים לְשִׁמּוֹ צְהִלָּה וְרִפְּהָ
 לְזִכָּר מְלִכּוֹתוֹ. קָרָא לְשִׁמְשׁ וְיִזְרַח אֹזֶר רָאָה
 וְהִתְקִין צוֹרֵת הַדְּבָנָה: שָׁבַח וְתַנּוּ לוֹ כָּל
 צְבָא מְרוֹם. תַּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה שְׂרָפִים וְאוֹפָנִים
 וְחַיֹּת הַקֶּדֶשׁ:

לְאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל־הַמַּעֲשִׂים. וּבִיּוֹם
 הַשְּׁבִיעִי הִתְעַלָּה וַיֵּשֶׁב עַל כֶּסֶף כְּבוֹדוֹ.
 תַּפְאֶרֶת עֲטָה לְיוֹם הַמְּנוּחָה עֲנֵג קָרָא לְיוֹם
 הַשְּׁבִיעִי: זֶה שִׁיר שָׁבַח שֶׁל יוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבוּ
 שָׁבַת אֵל מִכָּל מְלֵאכְתּוֹ וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשְׁבַּח

וְאוֹמֵר מְזֻמָּד שִׁיר לְיוֹם הַשְּׁבִיעִי: לְפִיקָה
 יִפְאָרוּ לְאֵל כָּל־יְצוּרֵינוּ שָׁבַח וְיִקָּר וְגִדְלוּ
 וְכְבוֹד וְתַנּוּ לְמַלְכָּה יִצְרָה כָּל הַמְּנוּחִיל מְנוּחָה
 לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם שְׁבַת קִדְשׁ:

שְׁמַח וְיִ אֱלֹהֵינוּ יִתְקַדֵּשׁ וְזִכְרָה וְתַפְאֶרֶת מְלַכְנוּ
 בְּשָׂמִים מְמַעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת: עַל
 כָּל־שָׁבַח מַעֲשֵׂה יְדִידָה. וְעַד מְאֹרֵי אוֹר שִׁיְצַרְתָּ
 הַמָּה יִפְאָרוּךְ סֵלָה:

תַּתְּבַרְךָ לְנִצְחָה צוּרֵנוּ מְלַכְנוּ וְגִזְלָלְנוּ. בּוֹרָא
 קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שְׁמֶךָ לְעַד מְלַכְנוּ.
 יִצְרָה מְשֻׁרְתִים וְאֲשֶׁר מְשֻׁרְתֵינוּ בְּכֶסֶם עוֹמְדִים
 בְּרוֹם עוֹלָם וּמְשֻׁמֵּיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל
 דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים מְלַךְ עוֹלָם: בְּכֶסֶם אֱהוֹבִים
 בְּכֶסֶם בְּרוּרִים כְּלֶם גְּבוּרִים כְּלֶם קְדוֹשִׁים כְּלֶם
 עוֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רִצּוֹן קוֹנֵם וּכְבֶּסֶם
 פּוֹתְחִים אֶת פִּיהֶם בְּקְדוּשָׁה וּבְמִתְרָה בְּשִׁירָה
 וּבִזְמִירָה. מְבַרְכִין מְשַׁבְּחִין מְפָאֲרִין מְקַדְּשִׁין
 מְעִרִיצִין וּמְמַלִּיכִין: אֶת שֵׁם הָאֵל הַמְּקַדֵּךְ
 הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא קְדוֹשׁ הוּא: וּכְלֶם
 מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מְלִכּוֹת שָׂמִים זֶה מִזְוָה

וּנְתַנֵּם רְשׁוּת זֶה לָזֶה לְהַקְדִּישׁ לַיּוֹצֵרָם
בְּנֶחֱת רִיחַ בְּשֵׁפֶה בְּרוּחָה וּבְנַעֲמָה. קְדוּשָׁה
בְּקֶם כְּאֶחָד עֲוִינִים בְּאִמָּה וְאוֹמְרִים בִּירְאָה:
קְדוּשׁ קְדוּשׁ. קְדוּשׁ יִי צְבָאוֹת מְלֵא כֹל-
הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

וְהַאֲפָנִים וְחַיִּית הַקֹּדֶשׁ בְּרַעֲשׁ גְדוֹל מִתְנַשְׂאִים
(י"ג לַעֲמַת הַשָּׁרָפִים.) קְעָמְתָם
מִשְׁבָּחִים וְאוֹמְרִים:

בְּרוּךְ כְּבוֹד יִי מִמְקוֹמוֹ:

לֹאֵל בְּרוּךְ גַּעֲיֵמוֹת יִתְּנוּ לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיִם
זְמִירוֹת יֵאֱמְרוּ וְתִשְׁבַּחֹת יִשְׁמִיעוּ. כִּי
הוּא לְבִדּוֹ מְרוֹם וְקְדוּשׁ פּוֹעֵל גְּבוּרֹת עוֹשֶׂה
חַדְשׁוֹת בְּעַל מְלַחְמוֹת. זוֹרַע צְדָקוֹת. מַצְמִיחַ
יִשׁוּעוֹת. בּוֹרֵא רְפוּאוֹת. נוֹרֵא תְהִלּוֹת. אֲדוֹן
הַנְּפִלְאוֹת. הַמְחַדֵּשׁ טוֹבוֹ בְּכָל-יוֹם תָּמִיד
מַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית כְּאִמּוֹר לַעֲשֶׂה אוֹרִים גְּלוּלִים
כִּי לְעוֹקֶם חֲסִדוֹ. וְהַתְקַן מְאוֹרוֹת מִשְׁמַח
עוֹלָמוֹ אֲשֶׁר בְּרָא.

בְּרוּךְ אַתָּה יִי יְיָ הַמְּאוֹרוֹת:

אֲדַבַּת עוֹלָם אֲדַבַּרְתֵּנוּ יִי אֱלֹהֵינוּ הַמֶּלֶךְ גְּדוֹלָה
וַיִּתְרַה חֲמִלָּת עֲלֵינוּ. אֲבִינוּ מִלִּפְנֵי
בְּעִבּוֹר שְׁמֵךְ הַגְּדוֹל וּבְעִבּוֹר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבְּמַחוּ
כֶּה וְתִלְמִדְמוּ חֲקֵי חַיִּים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלִבְךָ
שְׁלָם בֶּן תַּחֲנֻנֵנוּ: אֲבִינוּ אֵב הַרְחֵמֵן הַמְּרַחֵם
רַחֵם נָא עֲלֵינוּ וְתֵן בְּלִבְנוּ בִּינָה לְהִבִּין
וּלְהַשְׁבִּיל לְשִׁמּוֹעַ לְלַמּוֹד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר
וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֵת כֹּל דְּבַרֵי תִלְמִיד תּוֹרַתְךָ
בְּאַהֲבָה. וְהֵאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרַתְךָ וּדְבַק לִבְנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וַיִּחַד לִבְנֵינוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֵת
שְׁמֵךְ. לְמַעַן לֹא נִבּוֹשׁ וְלֹא נִכְלָם וְלֹא נִכְשַׁל
לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי בְשֵׁם קְדֻשָׁתְךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר
וְהַנּוֹרֵא בְּטַחְנוּ נִגְיָרָה וְנִשְׁמַחָה בִּישׁוּעָתְךָ.
וּרְחַמֵּךָ יִי אֱלֹהֵינוּ וְחַסְדֶּיךָ הַרְבִּים אֵל יִשְׁוֵנוּ
נִצַּח סֵלָה וְעַד. מִהַר וְהִבֵּא עֲלֵינוּ בְּרַכָּה
וְשְׁלוֹם מִהַרָּה מֵאַרְבַּע בְּנִפּוֹת הָאָרֶץ וּשְׁבוּר
עוֹל הַגּוֹיִם מֵעַל צְאוֹרְנוּ וְהוֹלִיכֵנוּ מִהַרָּה
קוֹמְמוֹת לְאַרְצֵנוּ כִּי אֵל פּוֹעֵל יִשׁוּעוֹת אַתָּה
וּכְנוּ בְּחַרְתָּ מִכָּל עַם וְלִשׁוֹן וּקְרַבְתֵּנוּ מִלִּפְנֵי
לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל בְּאַהֲבָה לְהוֹדוֹת לָךְ וּלְיִתְדֶךָ

לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמִי: בְּרוּךְ אַתָּה יי
הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

פִּים בּוֹאִינוּ מִן הַיָּם כִּי שָׁמַע קוֹרֵי קִטְלוֹ מִיַּד אֵל שֶׁן טַעֲמִים
סִינַי וְיִסְרָאֵל אִיִּסְקְרִיעִים אֵין לֵה לֵי.

סוד לומר ק"ש כדקרוק ובענינים כמו שכתוב בסוד.

שְׁמֵעַ יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד:

אל רחין ריבאלה.

ואומרים בלש.

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאַהֲבָתְךָ (לא תשא) אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-
לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדְךָ:

וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם
עַל-לִבְבְּךָ: וְשָׁנַנְתָּם לְבִלְבָּךְ וּדְבַרְתָּ בָּם
בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִבְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשִׁבְתְּךָ
וּבְקוּמְךָ: וְקִשְׁרַתָּם לְאוֹת עֲרִידוֹךָ וְהָיוּ
לְטַטְפֹּת בֵּין עֵינֶיךָ: (לא תחמוד) וּבַתְּבַתָּם עַל-
מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

וְהָיָה אִם שָׁמַעַתְּ שְׁמֵעוּ אֶל-מְצוֹלֹתַי אֲשֶׁר
אֲנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת-
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעַבְדּוֹ בְּכָל-לִבְבְּכֶם וּבְכָל-

נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מִמֶּנּוּ אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה
וּמִדְּקוֹשׁ (רא תנובו) וְאִסְפַּת דְּגָלָה וּתִירֶשֶׁתָּ
וַיַּצְרֶהָ: וְנָתַתִּי עֶשְׂבִּי בְשׂוּדָה לְבַהֲמֹתַי וְאֶבְלֹתַי
וּשְׂבַעַת: הַשְׁמֵרוּ לָכֶם פְּנֵי-יִפְתָּהּ לְבַבְכֶם
וּסְרַתָּם וְעַבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה (ויסאוי אין מוקי) אֶת-יְהוָה בְּכֶם וְעִצֵּר
אֶת-הַשָּׁמַיִם וְלֹא-יִהְיֶה מִמֶּנּוּ וְהִאֲדָמָה לֹא
תִתֵּן אֶת-יְבוּלָהּ (לא תרצח) וְאֶבְדַּתָּם מִדְּהָרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטְּבֵה אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן לָכֶם:
וּשְׁמַתָּ אֶת-דְּבָרֵי אֱלֹהֵי עַל-לִבְבְּכֶם וְעַל-
נַפְשְׁכֶם וּקִשְׁרַתָּם אִתָּם לְאוֹת עַל-יְדְּכֶם וְהָיוּ
לְטַטְפֹּת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמְדַתָּם אִתָּם אֶת-
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִבְתְּךָ
בְּדֶרֶךְ וּבְשִׁבְתְּךָ וּבְקוּמְךָ: וּבַתְּבַתָּם עַל-מְזוֹזוֹת
בֵּיתְךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ: (כבוד את אביך) לְמַעַן יִרְבּוּ
יְמֵיכֶם וַיְמִי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לְאַבְרָהָם לְתַת לָהֶם בְּיַמֵּי הַשָּׁמַיִם
עַל-הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל מֹשֶׁה דַּאֲמַר: דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם

צִיצִית עַל-פְּנֵי בְגֵדֵיהֶם לְדַרְתֶּם וְנָתַנוּ עַל-
 צִיצִית הַכֶּנֶף פְּתִיל תְּבִלְתָּ: וְהָיָה לָכֶם
 לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת-כָּל-מִצְוֹת
 יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם (לא תנאף) וְלֹא-תִתְּלוּ
 אֹתָיו לְכַבֵּדְכֶם וְאֶתְרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר-אֹתָם זָנִים
 אֲחֲרֵיהֶם: (זכור את יום השבת) לְמַעַן תִּזְכְּרוּ
 וַעֲשִׂיתֶם אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי וְהָיִיתֶם קְדוֹשִׁים
 לְאֱלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי
 אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהַיּוֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים:
 אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

פיל מן עורכם סי' אלהיכם חמש פור אלוטער 248 מאלהראם
 חן לה טעם.

הט"ז חחר " אלהיכם להטלוס רמיה סיבוס.

אֵמֶת וְיָצִיב וְנִכּוֹן וְקָיָם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאֶהוּב
 וְחָבִיב וְנֶחְמַד וְנֶעֱיָם וְנִרְאָ וְאֵדִיר
 וּמִתְקַן וּמְקַבֵּל וְטוֹב וְיִפְהֶה הַדָּבָר הַזֶּה עֲלֵינוּ
 לְעוֹלָם וָעֶד: אֵמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מִלְּכֶנּוּ צוּר
 יַעֲקֹב מִגֵּן יִשְׁעָנוּ לְדוֹר וָדוֹר הוּא קָיָם וְשֵׁמוֹ
 קָיָם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וְאִמְנוֹתוֹ לְעַד קִיּוּמָת:
 וְדַבְּרֵי חַיִּים וְקִיּוּמִים נְאֻמִּים וְנֶחְמַדִּים לְעַד

וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעֲלֵינוּ וְעַל
 בְּנֵינוּ. וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל-דּוֹרוֹת וְרַע
 יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ: עַל הָרֵאשׁוֹנִים וְעַל הָאַחֲרוֹנִים
 דְּבָר טוֹב וְקָיָם בְּאֵמֶת וּבְאִמּוּנָה חוֹק וְלֹא
 יַעֲבוּר: אֵמֶת שְׂאֵתָה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ מִלְּכֶנּוּ מִלְּךְ אֲבוֹתֵינוּ נֶאֱלָנוּ נֶאֱלָנוּ
 אֲבוֹתֵינוּ יוֹצְרֵנוּ צוּר יִשׁוּעָתֵנוּ פוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ
 מֵעוֹלָם הוּא שְׂמֵךְ וְאֵין לָנוּ עוֹד אֱלֹהִים
 זוֹלָתָךְ סֵלָה:

עֲזַרְת אֲבוֹתֵינוּ אֵתָה הוּא מֵעוֹלָם מִגֵּן וּמוֹשִׁיעַ
 לָהֶם וּלְבְנֵיהֶם אֲחֲרֵיהֶם בְּכָל-דּוֹר וָדוֹר:
 בְּרִים עוֹלָם מוֹשֶׁבֶךְ וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְדִקְרָתֶךָ עוֹד
 אֶפְסִי אֶרֶץ: אֵמֶת אֲשֶׁרֵי אִישׁ שִׁישְׁמֵן
 לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתֶךָ וְדִבְרֶיךָ יִשִׁים עַל לִבּוֹ:
 אֵמֶת שְׂאֵתָה הוּא אֲדוֹן לְעַמֶּךָ וּמִלְּךָ גִּבּוֹר
 לְרִיב רִיבָם לְאֲבוֹת וּבְנֵים: אֵמֶת אֵתָה הוּא
 רֵאשׁוֹן וְאֵתָה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעֲדֶיךָ אֵין לָנוּ
 מִלְּךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: אֵמֶת מִמִּצְרַיִם נֶאֱלָתֵנוּ
 יי אֱלֹהֵינוּ מִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתֵנוּ כָּל-בְּבוֹרֵיהֶם
 הַרְגַת וּבְכוּרֶיךָ יִשְׂרָאֵל נֶאֱלָתָ וַיִּם סוּף לָהֶם

בְּקַעַת וְזָדִים טַבְעָתָ וַיְדִידִים עָבְרוּ יָם וַיִּכְסּוּ
 מַיִם צָרִיחָם אַחַד מֵהֶם לֹא נֹתֵר. עַל זֹאת
 שִׁבְחוּ אֱהֹיִבִים וְרוֹמְמוּ לְאֵל וְנַתְנוּ יְדִידִים
 זְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת בְּרֻכּוֹת וְהוֹדָאוֹת
 לְמִלְכָּךְ אֵל חַי וְקַיָּים רֵם וְנִשְׂאָ גָדוֹל וְנִנְרָא
 מְשֻׁפָּל גְּאִים עַדֵי אֶרֶץ וּמְגִבֵּיהַ שְׁפָלִים עַד
 מְרוֹם מוֹצִיא אֲסִירִים פּוֹדֶה עַנְוִים עוֹזֵר דְּלִים
 הַעֲזִיבָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּעַת שׁוֹעֵם אֱלֹוֵי:
 תְּהַלְלוּת לְאֵל עֲלִיּוֹן גּוֹאֲלֵם בְּרוּךְ הוּא וּמְבוֹרָךְ.
 מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵךְ עֲנֵי שְׁנֵיהַ בְּשִׁמְחָה
 רְבִיהַ וְאָמְרוּ בְּקֵם: מִי כַמְכָה בְּאֵלִים יי מִי
 כַמְכָה גָּאֲדָר בְּקִנְיֵשׁ נִנְרָא תְּהַלְלוֹת עִשָׂה פִּלְא:
 שְׁנֵיהַ חֲדָשָׁה שִׁבְחוּ גְּאֵלִים לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
 עַל שְׁפַת תַּיִם יַחַד בְּלֵם הִזְדוּ וְהַמְלִיכוּ
 וְאָמְרוּ: יי וַיִּמְלֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר גּוֹאֲלֵנוּ
 יי עֲבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: בְּרוּךְ אַתָּה
 יי גְּאֵל יִשְׂרָאֵל:

אֲדַעֵי שְׁפַת תְּפַתָּה וְסִי יַגִּיד תְּהַלְתָּךְ:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי
 אֲבֹרְהֵם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל

הַגָּדוֹל הַגְּבוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֲלִיּוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים
 מִיּוֹבִים. קוֹנֵה הַכֶּלֶךְ וְזוֹכֵר חֲסָדֵי אֲבוֹת וּמְבִיא
 נֹזֶאֶל לְבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאֶהְבָּה:

חֵן סַכַּח מְסֻכָּה קִי חַיֵי חַיִּימְרֵי רַחֵם הַסַּכַּח אֵם כַּסּוֹד.

(מְסַכַּח מְסֻכָּה) וְזָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מְלַךְ חַפְצֵי בְּחַיִּים. כְּתִכְנֵי בְּסַסֵּר
 חַיִּים. לְמַעַן אֱלֹהִים חַיִּים. (אֵל חַי)

מְלַךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמְגִן. בְּרוּךְ אַתָּה יי מְגִן
 אֲבֹרְהֵם:

אַתָּה גְּבוֹר לְעוֹלָם אֲדַעֵי מְחִיָּה מְחִיָּה אַתָּה
 רַב לְהוֹשִׁיעַ:

חֵן חַיֵי חַיִּימְרֵי חֵן חַיֵי חַיִּימְרֵי.

(נִקְחָה) מְזִרִיד הַפִּלֵּי: | (בְּסוֹדֵךְ) מְשֻׁבְּהוֹת וּמְסֻבְּהוֹת הַנְּשֻׁבָּה

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחִיָּה מְחִיָּה בְּרַחֲמִים
 רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים
 וּמְתִיר אֲסוּרִים וּמְקִים אַמוֹנְתוֹ לִישְׁנֵי עֶפְרַיִם
 כְּמוֹךְ בְּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמָה לָךְ. מְלַךְ מְחִיָּה
 וּמְחִיָּה וּמְצַמִּיחַ יְשׁוּעָה:

(מְסַכַּח מְסֻכָּה) סִי כַּסּוֹד אֵם הַכְּתָפֵן וְזָכְרֵנוּ יַגִּידוּ בְּרַחֲמִים לְחַיִּים:
 וְנֶאֱמַן אַתָּה לְהַחְיֵית מְחִיָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יי
 מְחִיָּה הַמְּחִיָּה:

ליו גט חזרה רחי חיל חזן נקדישן מי חיל קסל רימפוסין
קדוש וכו'.

בחדש ס"ז חזון נקדישן וליבור חזון קדוש וכו'.

נקדישך ונעריצך. כנזעם שית סוד (אומר בנינון)
שרפי קדוש המשלשים לה קדשה.

וכן כתוב על יד נביאך וקרא זה אל זה
ואמר קדוש קדוש קדוש יהוה צבאות מלא
כל הארץ כבודו: לעמתם משבחים ואומרים:
ברוך כבוד יהוה ממקומו: ויבדכרי קדשה
כתוב לאמר: ימלך יהוה לעולם אלהיך ציון
לדור ודור הללויה: ע"כ

אתה קדוש ושמה קדוש וקדושים בכל-יום
יהללוך סלה: ברוך אתה יהוה האל
(בסכס סוכס המלך) הקדוש:

ישמח משה במתנת חלקו כי עבד נאמן
קראת לו. כליל תפארת בראשו
נתת. בעמדו לפניך על הר סיני. ושני לחות
אזנים הוריד פיך וכתוב בהן שמירת שבת
וכן כתוב בתורתך:

ואמרו בני ישראל את השבת לעשות את
השבת לדרתם ברירת עולם: ביני

ובין בני ישראל אות היא לעולם כי ששת
ימים עשה יי את השמים ואת הארץ וביים
השביעי שבת וינפש:

ולא נתתו יי אלהינו לגווי הארצות. ולא
הנהלתו מלפנינו לעובדי אלילים. גם
במנחתו לא ישכנו רשעים. כי לעמך ישראל
נתתו באהבה לזרע יעקב אשר בם בחרת:

ישמחו במלכותך שומרי שבת וקראי ענג
עם מקדשי שביעי כלם ישבעו
ויתענגו מטובך ובשביעי רצית בו וקדשתו
תמדת ימים אותו קראת זכר למעשה
בראשית:

אלהינו ואלהי אבותינו רצה נא במנוחתנו
קדשנו במצותיך שים חלקנו בתורתך
שבענו מטובך שמח נפשנו בישועתך. וטהר
לבנו לעבדך באמת והנהילנו יי אלהינו
באהבה וברצון שבת קדשה. וינחתו בו כל-
ישראל מקדשי שמה: ברוך אתה יי מקדש
השבת:

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ולתפלתם
שעה. והשב את העבודה לדביר ביתך
ואשי ישראל ותפלתם מהרה באהבה תקבל
ברצון ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך:

לץ טכס די רלס חרט דמין.

טכס רלס חרט לומרים : of

אלהינו ואלהי אבותינו. יעלה ויבא ויגע יראך
וירצה ישמע ופקד ויזכר וזכרונו
וזרון אבותינו. וזרון ירושלים עירך וזרון
משית בן דוד עבדך. וזרון כל עמך בית
ישראל לפניך לפליטה למזכה לחן ולחסד
ולרחמים ביום ראש החדש הזה. לרחם בו
עלינו ולהושיענו. זכרנו יי אלהינו בו למזכה
ופקדנו בו לברכה. והושיענו בו לתיים
טובים בדבר ישועה ורחמים חוס וחסנו.
וחמול ורחם עלינו. והושיענו. פי אליך עלינו
פי אל מלך חנון ורחום אתה:

ואתה ברחמך הרבים תחפזין בנו ותרצנו.
ותחנינה עלינו בשוכה לציון ברחמים:
ברוך אתה יי המחזיר שבינתו לציון:

מודים אנחנו לך שאתה
היא יי אלהינו
ואלהי אבותינו לעולם
ועד. צורנו צור חיינו
ומגן ישענו אתה היא
לדור ודור נודה לך
ונספר תהלתך. על
חיינו המסורים בדרך
ועל נשמותינו הפקודות
לך ועל נפיה שבכל יום
עמנו ועל נפלאותך
ומובותיך שבכל עת ערב
ובוקר וצהרים הטוב פי
לא כלו רחמך והמרחם פי לא תמו חסדך
פי מעולם קיינו לך:

לץ טכס חנוכה דמין.

טכס חנוכה לומרים.

על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל
התשועות ועל הנפלאות ועל הנחמות
שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה:

מודים רבנן.

מודים אנחנו לך שאתה
הוא יהוה אלהינו
ואלהי אבותינו. אלהי כל
בשר. יוצרנו ויצר
בראשית ברכות והודאות
לשמך הגדול והקדוש.
על שהחייתנו וקיימתנו.
בן תחינו. ותחננו. ותאסוף
וליתתנו לחירות קדשך.
לשמור תמיד. ולעשות
רצונך וקדריך בלעב
שלם על שאנו מודים לך.
ברוך אל ההודאות:

בימי מתתיה בן יוחנן כהן גדול השמונאי
 ובניו. כשעמדה עליהם מלכות יון
 הרשעה על עמך ישראל לשבתם מתורתך
 ולהעבירם מחקי רצונך. ואתה ברחמיך
 הרבים עמדת להם בעת צרתם. רבת את
 ריבם. דגת את דינם. נקמת את נקמתם.
 מסרת גבורים ביד חלשים. ורבים ביד
 מעטים. ורשעים ביד צדיקים. וטמאים ביד
 טהורים. וזדים ביד עוסקי תורתך. ויהי עשית
 שם גדוץ וקדוש בעוקמך. ויעמך ישראל
 עשית תשועה גדולה ופרקן כהיום הזה.
 ואחר כך באו בניך לדביר ביתך ופנו את
 היכלך וטהרו את מקדשך והדליקו נרות
 בתצורות קדשך וקבעו שמונאי ימים אלו
 בהלל ובהודאה ועשית עמם נסים ונפלאות
 ונודה לשמך הגדול סלה:

של קלם ותברך ויתרומם ויתנשא ממיר שקד טלבו
 לעולם ועד: וכל החיים יורוך סלה:
 (כספים מסוכס) וכתוב לחיים טובים כל בני בריתך:
 ויהללו ויברכו את שמך הגדול באמת לעולם

כי טוב. האל ישועתנו ועזרתנו סלה האל
 הטוב: ברוך אתה יי הטוב שמך ויהי נארה
 להודות:

אלהינו ואלהינו אבותינו ברכנו בברכה
 המשלשת בתורה הכתובה על ידי
 משה עבדך האמורה מפי אהרן ובניו כהנים.
 עם קדושה כאמור: וברכה יהוה וישמרה:
 יאר יהוה פניו אליך ויחנך: ישא יהוה פניו
 אליך וישם לך שלום: ושמו את שמי על
 בני ישראל ואני אברכם:

שים שלום טובה וברכה חיים חן וחסד
 ורחמים עלינו ועל כל ישראל עמך
 וברכנו אבינו בך ברוך יהוה ברוך פניך כי באור
 פניך נתת לנו יי אלהינו תורה וחיים. אהבה
 וחסד צדקה ורחמים ברכה ושלום וטוב
 בעיניך לברכנו ולברך את כל-עמך ישראל
 ברוב עז ושלום:

(כספים) וברכך חיים ברכה ושלום ופרנסה טובה וישועה
 ונחמה וניצרות טובות נברך ונקבת לפניך אנחנו
 וכל-עמך ישראל לחיים טובים ולשלום:

כְּרוֹךְ אֲתָהּ יְיָ הַמְּבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּשָׁלוֹם אָמֵן:

יְהוֹי לְרֵצוֹן אֲמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֵיךָ יְהוָה
צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי:

אֱלֹהֵי נִצּוֹר לְשׁוֹנֵי מַרְעַ וְשִׁפְתוֹתַי מִדְּבַר
מַרְמָה וּלְמַקְלָרֵי נַפְשֵׁי תַדּוּם. וּנְפָשֵׁי
כַּעֲפָר לִפְנֵי תַהֲרִיחַ. פִּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ. וְאֲמַרְי
מִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוּף נַפְשִׁי. וְכֹל הַקָּמִים עָלַי לְרַעַה
סְהַרְהֵה הַפֶּר עֲצָתָם וּקְלַקְל מַחֲשַׁבוֹתָם. עֲשֵׂה
לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן
תוֹרָתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קִדְשֶׁתֶךָ. לְמַעַן יִחַלְצֵנִי
יְדִידֶיךָ. הוֹשִׁיעֵה יְמִינֶךָ וְעַנֵּנִי: יְהוֹי לְרֵצוֹן
אֲמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֵיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי:
עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו. הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה
שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

אין טעם די ראש חודש אי אין טעם די חנוכה דתין אקי סלב
בטעם ראש חודש וטעם חנוכה אומרים כאן סלב

סדר הלל.

כְּרוֹךְ אֲתָהּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוְּנוּ לְקַרֹּא אֶת הַהִלֵּל:

אי אין טעם די חנוכה דתין.

(בטעם חנוכה אומרים) לְגַמּוֹר אֶת הַהִלֵּל:

הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת שֵׁם יְיָ: יְהוֹי
שֵׁם יְיָ מְבָרֵךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
מִמְזִרַח שֶׁמֶשׁ עַד מְבֹאֵז מְהַלֵּל שֵׁם יְיָ: רַם
עַל כָּל־גּוֹיִם יְיָ עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: מִי כִּי
אֱלֹהֵינוּ הַמְּגַבִּיהוּ לְשִׁבְתָּ: הַמְּשִׁפִּילֵי לְרֵאוֹת
בְּשָׁמַיִם וּבְאָרְצֵי: מִקְרָמֵי מַעְפָּר דָּל מֵאֲשַׁפַּת
יָרִים אֲבִיוֹן: לְהוֹשִׁיבֵי עִם נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי
עַמּוֹ: מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבַּיִת אִם הַבָּנִים שִׁמְחָה
הַלְלוּיָהּ:

בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם
לְעוֹ: הַיְתָה וְהוֹדָה לְקִדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל
מִמְּשֻׁלְוֹתָיו: הַיִּם רָאָה וַיִּלֵּם הַיְרֵדֵן יִסָּב
לְאַחֲזֹר: הַהָרִים הִקְדוּ כְּאֵילִים גְּבֻעוֹת כִּכְנִי
עֲאֵן: מַה לָּךְ הַיִּם פִּי תַנְנוּם הַיְרֵדֵן תִּסָּב

לאחור: ההרים תרקדו כאלים נבעות בבני
 צאן: מלפני ארון חולי ארץ מלפני אלוה
 יעקב: ההפכי הצור אגם מים חלמיש
 למעינו מים:

חין שנה די רלש חודש סאלטאן לא לנה פירו חין שנה חוכס
 לו רמין.

שכח רלש חודש ונדגים חכל שכח חוכס חונרים נס לא לו.
 מו לא לנו יי לא לנו כי לשמה תן כבוד על
 חסדך על אמתך: למה יאמרו הגוים
 איה נא אלהיהם: ואלהינו בשמים כל אשר
 הפיץ עשה: עצביהם כסף וזהב מעשה ידי
 אדם: פה להם ולא ידברו עינים להם ולא
 יראו: אזנים להם ולא ישמעו אף להם ולא
 יריחו: ידיהם ולא ימישון רגליהם ולא יחלכו
 לא יחגו בגרונם: כמותם יהיו עשיהם כל
 אשר בוצח בהם: ישראל בטח ביי עזרם
 ומגנם הוא: בית אהרן בטחו בני עזרם ומגנם
 הוא: יראי יי בטחו בני עזרם ומגנם הוא: עיי
 יהוה וזכרנו יברך יברך את בית ישראל יברך
 את בית אהרן: יברך יראי יי הקטנים

עם הגדלים: יסף יי עליכם עליכם ועל
 בניכם: ברוכים אתם ליי עשה שמים וארץ:
 השמים שמים ליי והארץ נתן לבני אדם:
 לא המתים יהללויה ולא כל ירדי דומה:
 ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה:

חין שנה די רלש חודש סאלטאן חכמה פירו חין שנה די
 חוכס לו רמין.

שכח רלש חודש ונדגים חכל שכח חוכס חונרים כח חכמה.
 קמו אהבתי כי ישמע יי את קולי תחנני: כי
 הטה אזנו ליי ובימי אקרא: אפפני
 חבלי מות ומצרי שאל מצאוני צרה ויגון
 אמצא: ובשם יי אקרא אנא יי מלטה נפשי:
 חנון יי וצדיק ואלהינו מרחם: שמר פתאים
 יי דעותי ולי יהושיע שובי נפשי למנוחוכי
 כי יי גמל ערובי: כי חלצת נפשי ממות את
 עיני מן דמעה את רגלי מדחי: אתהקף לפני
 יי בארצות החיים: האמנתי כי אדבר אני
 עיני מאד: אני אמרתי בחפזי כל יראדם
 כזב: פיי

מה אשיב ליי כל תגמולוהי עלי: כזם
 ישועות אשא ובשם יי אקרא נדרי ליי

אִשְׁלֹם נִגְדָה נָא לְכַלְעֵמוֹ: יִקְרַב בְּעֵינֵי יי
הַמּוֹתָה לְחִסְדֵיּוֹ. אָנָּה יי כִּי אֲנִי עֲבָדְךָ אֲנִי
עֲבָדְךָ בֵּן אֲמִתְךָ פִּתְחֵת לְמוֹסְרֵי: לָךְ אֲזַבֵּחַ
זֶבַח תּוֹדָה וּבִשְׁם יי אֶקְרָא: נִדְרֵי לִי אִשְׁשֵׁם
נִגְדָה נָא לְכַלְעֵמוֹ: בַּחֲצֵרוֹת בֵּית יי בַּתּוֹכְכֵי
יְרוּשָׁלַיִם הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּ אֶת יי בְּלִגְנוֹיִם שֶׁבַחֲיָהּ כָּל הָאֲמִים:
כִּי גִבֹר עָלֵינוּ חֶסֶדּוֹ וְאֲמֵת יי לְעוֹלָם
הַלְלוּיָהּ:

יִחַ הוֹדוֹ לִי כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדּוֹ:
יֹאמֶר נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדּוֹ:
יֹאמְרוּ נָא בֵּית אֱהֲרָן כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדּוֹ:
יֹאמְרוּ נָא יִרְאִי יי כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדּוֹ:
מִן הַמִּצֵּר קִרְאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה: יי לִי
לֹא אֵירָא מִה וַעֲשֵׂה לִי אֲדָם: יי לִי בַעֲזָרִי
וְאֲנִי אֲרָאָה בְּשֹׁנְאֵי: טוֹב לְחַסוֹת בְּיַי מִבְּטַח
בְּאָדָם: טוֹב לְחַסוֹת בְּיַי מִבְּטַח בְּנָדִיבִים:
כִּלְגֵיִם סִבְבוּנֵי בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילָם: סִבְבוּ
גַם סִבְבוּנֵי בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילָם: סִבְבוּ כַּדְּבָרִים
לְעֵבוֹ כַּאֲשֶׁר קוֹצִים בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילָם: יְחַה

רַחֲמֵי לְנַפְל וַיְהוֹה עֲזָרְנִי: עֲזֵי וְזָמַרְתָּ יְהוָה
וַיְהִי לִי לְיִשׁוּעָה: קוֹל רִנָּה וַיִּשְׁעָה בְּאֹהֲלֵי
צְדִיקִים יִמִּין יְהוָה עֲשֵׂה חֵיל: יִמִּין יי רוֹמְמָה
יִמִּין יְהוָה עֲשֵׂה חֵיל: לֹא אֲמִית כִּי אֲחִירָה
וְאִסְפַּר מַעֲשֵׂי יְהוָה: יִפְרַי יִסְרְנֵי יְהוָה וְלִמְנוֹת לֹא
נִתְּנֵנִי: פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק אָבֵא כִּם אוֹדָה
יְהוָה: זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה צְדִיקִים יִבְאוּ בוֹ:
אוֹדָה כִּי עֲנִיתֵנִי וַתְּהִי לִי לְיִשׁוּעָה: אֲדַךְ אֲבָן
מֵאִסוֹ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנְהָ: אֲבָן מֵאֵת
יי הָיְתָה זֹאת הוּא נִפְקָאת בְּעֵינֵינוּ: מֵאֵת זֶה
הַיּוֹם עֲשֵׂה יי נְגִילָה וְנִשְׂמַחָה בוֹ: זֶה

אָנָּה יי הוֹשִׁיעָה נָא: אָנָּה יי הוֹשִׁיעָה נָא:
אָנָּה יי הַצְּלִיחָה נָא: אָנָּה יי הַצְּלִיחָה נָא:
בְּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יי בְּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יי:
כּוֹךְ אֵל יי וַיֵּאָר לָנוּ אִסְרוּ חַג בַּעֲבַתִּים
עַד קִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ: אֵל אֱלֹהֵי אֲמָה וְאוֹדָה
אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמָךְ: אֱלֹהֵי הוֹדוֹ לִי כִּי טוֹב כִּי
לְעוֹלָם חֶסֶדּוֹ: הוֹדוּ

יְהַלְלוּהָ יי אֱלֹהֵינוּ (עַל) כָּל-מַעֲשֵׂיהָ וְחִסְדֵיהָ
וְצְדִיקוֹת עֲשֵׂי רִצּוֹנָהּ וְעַמְּךָ בֵּית

ישראל בקם ברנה וזו ויברכו וישבחו ויפארו
את שם כבודך. כי לה טוב להודות ולשמה
נעים לומר ומעולם ועד עולם אתה אל.

איל קי רחי ביחיד און דיאס קי מי רחי איל הלל סאלטארו
פי דינס לס ברכה. מי נו איספירי אס אויילס רי ביקה ריל
מזן אי ריפאנדרי אמן.
סיחיד מינו אומר הכרכה אלא ייחידן וישמע מפי ש"ן הכרכס
בינוי הירלוב ועונה אמן.

ברוך אתה יי מלך מהלל בתשקחות אמן:

פי רחי איל מזן קריש סתקבל. אי אכטיס די סאקאר ספר
טורה רחין.

לומר המזן קריש סתקבל וקודם סנוילאין ספר טורה יומר.

אתה הראת לבעת פי יי הוא האלהים אין
עוד מלכיה: אין כמות באלהים יהוה
ואין כמעשיה: יהו יי אלהינו עמנו באשר
היה עם אבותינו אל ועזבנו ואל ישינו:
הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם
ונשאם עד העולם: ויהי בנסע הארץ ויאמר
משה קומה יי ופגעו אויביך ויגסו משנאיך
מסניך: קומה יי למנותתך אתה וארון עזך:

בדניך ילבשו צדק וחסידיך ירננו: בעבור
דוד עבדך אל תשב פני משיחך:

אכטיס די סאקאר ספר טורה רחי.
קודם הוכחם ספר טורה לומר.

ברוך המקום שנתן תורה לעמו ישראל
בקדשה ובטהרה ברוך הוא וברוך שמו:
ברוך שמה דמרא עלמא בריך בתוך
ואתוך יהא רעיתך עם עמך ישראל

לעלם. ופורקן ימינה אחיו לעמך בבית
מקדשך. ולאמטויא לנא מטוב גהורף ולקבל
צלתנא ברחמין. יהא רענא קדמך דתוריה
לן חיון בטיביתא ולחיו אגא עבדך סקדא
בגו צדיקיא. למרחם עלי ולמנטר יתי וית כל
די לי ודי לעמך ישראל. אנת היא זן ומפרנס
לכרא אנת הוא שליט על כלא אנת הוא
דשליט על מלכיא ומלכותא דילך היא. אגא
עבדא דקודשא בריך הוא דסגידנא קמה
ומקמה דיקר אורייתא בקל עדין ועדין. לא על
אנש רחיגנא. ולא על בר אלהין סמכנא.
אלא באלהא דשמאי. יהוא אלהא קשומ.

ואוריתיה קשומ. ונביאיהו קשומ. ומסנא
 למעבד טבון וקשומ. בה אנא רחיץ. ולשמה
 קדישא יקורא אנא אמר תישבחו. והא רענא
 קדמך דתפתח לבו באורייתך (ותיהב לי בנין
 דברין דעבדון רעיותך) ותשלים משאלין
 דלבאי ולבא דכל עמך ישראל. לטב ולחיון
 ולשלם אמן:

אשרי העם שכבה לו אשרי העם שיי אלהיו:

אי דיספואיס דמי חיל חזן.
 וכשנולדין סקיס חונר סחון.

גדלו לוי אתי וגרוממה שמו יחדו:

קהל רוממו יי אלהינו והשתחוו להדום רגליו
 קדוש הוא: רוממו יי אלהינו והשתחוו
 להר קדשו כי קדוש יי אלהינו: אין קדוש
 כפי כי אין בלתי ואין צור באלהינו: כי מי
 אלוה מבלעדי יי ומי צור זולתי אלהינו:
 תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב:
 עץ חיים היא למחויקים בה ותומכיה מאשר:
 דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום:
 שלום רב לאהבי תורתה ואין כמו מקשול:
 יי עז לעמו וימן יי יברך את עמו בשלום: כי

שם יי אקרא הבו גדל לאלהינו: הבל תנו
 עז לאלהים ותנו כבוד לתורה:

אלכי חיל ספר סורה זה חזון דיל פואיצלה אי דינה אקסו
 אללוו די לה אקקריטורה אי פאריווייטיס חין חיל.

צביה סיס לעיני העם ויחנך זה סעון לכסח מונס ויסחבל בו.

וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל:

תורה צוה לנו משה מורשה קהלת

יעקב: האל תמים דרבו אמרת יי צרופה

מן הוא לכל החוסים בו:

אי ליאירחן חין לה פרטס קינאחל 7 פירסונאס בו מאקו.
 פירו פואידין ליאיר עאס די 7 חין לה אורס די לה ליטורס
 אים פואיכיו (אסור) די אללאה קינו דיצין עודוס פוניר ס
 קיטערו חס לה ליטורה דיל ספר סורה אי אקאלאוו חיל קיטיט
 די ליאיר דמי מיידי קרעו אי דיצין לה ספורה קי אשארטייני
 חס חקיל טכס.

וקורין בספר סיום זי גברי חין פוסחין חבל מוספיין עליהס.
 ובטעם הקריאה אסור לזכר רק חזני כל העם אל ספר הסודס.
 ובקריאה הסגיס יאנר חלי קדיס. ויפטיירו ספורה סכנו.

חין טכס חנטיס די ראש חודס (אבוהירס די ראש חודס ספרי)
 דמי חיל חזן.

בטכס שלפני ריס מכריס סחון וואנר יסי רלון. ובריס ספרי חין
 מכריחין חוסו כלל.

יהי רצון מלפני אלהי השמים. לכונן את

בית חיינו ויחשיב את שבינתו לתוב

במהרה בימינו ונאמר אמן:

ואורותיה קשומ. ונביאותיה קשומ. ומסמא
 למעפד טבון וקשומ. בה אנא רחיין. ולשמח
 קדישא יקרא אנא אמר תישבחן. יהא רענא
 קדמך דתפתח לפי באורותך (ותיהב לי בנין
 דכרין דעבדין רעותך) ותשלם משאלין
 דלבאי ולבא דכל עמך ישראל. לטב ולרחיין
 ולשלם אמן:
 אשרי העם שבכה לו אשרי העם שיי אלהיו:

אי דיספואס דמי חיל חזן.
 וכסמולאין סקיס חומר חזן.

גדלו דיי אתי וגרוממה שמו יחדו:

קהל רוממו יי אלהינו והשתחוו להרום רגליו
 קדוש הוא: רוממו יי אלהינו והשתחוו
 להר קדשו פי קדוש יי אלהינו: אין קדוש
 ביי פי אין בלתך ואין צור באלהינו: פי מי
 אלוה מבלעדי יי ומי צור זולתי אלהינו:
 תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב:
 עין חיים היא למחוקים בה ותומכיה מאשר:
 דרביה דרבי נעם וכל נתיבותיה שלום:
 שלום רב לאהבי תורתך ואין כמו משול:
 יי עז לעמו ותן יי בךך את עמו בשלום: פי

שם יי אקרא הבו גדל לאלהינו: הכל תנו
 עז לאלהים ותנו כבוד לתורה:

אלכי חיל ספר סורס זה ארום דיל פואילנה אי דינה איסמו
 חללו וי לה איסקייטורה אי פאריווייטעס חין חיל.
 צביה ס"ח לעיני העם ויאמר זה סגוד לכה מנש ויטהבל בו.
 וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל:
 תורה צוה לנו משה מורשה קהלת
 יעקב: האל תמים דרבו אמרת יי צרופה
 מגן הוא לכל החוסים בו:

אי ליאירחן חין לה פרסה סימחאל 7 פירסונאס בו מחנקה
 פירו פואירין ליאיר עאס די 7 חין לה חורס די לה ליעורס
 חיס פרוחיינדו (אסור) די אכללה סינו ריבין חודוס פוניר ש
 סינעידו חס לה ליעורה דיל ספר חורס אי אקצאנרו חיל סינעט
 די ליאיר דמי מיריין קדיש אי דיחן לה ספורה קי אשארטייני
 חס חקיל טבח.

תורין כסדר חיוס זי בכרי חין פוחסין חכל מוקיפין עליהם.
 ובטעם הקריאה אסור לזכר רק אזני כל העם אל ספר החורס.
 ובקריאת הסקיים יאמר חלי קדיש. ויפטירו הפערס הטבוע.

פיך טבח חטנים די ראש חודש (אזוהירס די ראש חודש ספרי)
 די חיל חזן.

בטבח שלפני ר"ח מכריס החזן ולומר יסי רבון. ובדיח ספרי חין
 מכריחין חוסו כלל.

יהי רצון מלפני אלהי השמים. לכונן את
 בית חיינו ויחשיב את שכנתנו לתום
 במהרה בימינו ונאמר אמן:

יהי רצון מלפני אלהי השמים. לרחם על פליטתני ולעצור המגפה והמשחית. והחרב והרעב. והשבי. והבזה מעלינו ומעל עמו ישראל ואמרו אמן:

יהי רצון מלפני אלהי השמים. לקיים לנו את כל-חבמי ישראל. הם ונשיהם. ובניהם. ומלמדיהם. בכל-מקומות מושבותיהם ואמרו אמן:

יהי רצון מלפני אלהי השמים. שישמך ונתבשר בשורות טובות. בשורות ישועות ונתחמות. מארבע כנפות הארץ ואמרו אמן:

מי שעשה נסים לאבותינו וממצרים גאלם. הוא יגאל אותנו. וישיב בנים לגבולם. בסמן טוב יהא לנו ראש חדש פלוני ביום פלוני ופלוני יחדשהו הקדוש ברוך הוא עלינו ועל עמו ישראל בכל-מקום שהם למורה ולברכה. לששון ולשמחה. לישועה ולנתחמה. לפרנסה ולכלכלה. לשמועות טובות. ודבשורות טובות. ולגשמים בעתם. ולרפואה שלמה. ולגאלה קרובה. ואמרו אמן:

אין סנה חניקים די ראש חודש חב רחין חיקטו אין לוגאר די יסי רלון.

כסכת שלפני ריש חב בעקום יסי רלון חונגרים זה.

מחדש חדשים יקבץ קדושים. אנשים ונשים. לעיר הבנויה: וזה החדש למורה וחדש. ורצון יצו אל. רב העלילה:

אין דיסבוחים דתי וני טעסה נסים וכו'.

ואחייכ חונג וני טעסה נסים וכו'.

אין סנה חניקים די טעניה חפרונגה איל חון (אחוליה די טעסה בחב. יום כפור חי טעניה חספר).

כסכת קודם ליום ונכרת חסין חסעניה (חון מלוס חב. טס כפור. ולום חספר).

אחינו בית ישראל שמעו. צום

לייז כסמת הרביעי לי טענת העשירי

יהיה יום (פלוני) יהפוך אותו הקדוש ברוך הוא לששון ולשמחה. בדתוב ביה אמר יהוה צבאות צום הרביעי. וצום החמישי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמצודים טובים ודאמת והשלום אהבו:

והנחיתה מור חיל פוריקטאחר דיל זאלת
ספלה על מושל הארץ.

הגותן תשועה למלכים וממשלה לגסכים.
ומלכותו מלכות כל-עולמים. הפועה
את דוד עבדו מתרב רעה. הגותן בים דרך
ובמים עזים נתיבה. הוא יברך וישמר. וינצור.
ויצור. וירומם. ויגדל. וינשא. למעלה למעלה
לארזנו המלך שויטון (פלוני) מלך מלכי
המלכים ברחמיו ישמרהו ויחיהו ומכל-צרה
וגזק וצילהו. מלך מלכי המלכים ברחמיו
ירום ויגביה פזבב מערכתו. ויאריך ימים על
ממלכתו. מלך מלכי המלכים ברחמיו ותן
בלבו ובלב כר-ועציו ושדיו רחמנות לעשות
טובה עמנו ועם כל-ישראל אחינו. בקמיו
ובמינו תנשע יהודה. וישראל ישפן לבטח.
ובא לציון גואל ובן יהו רצון ונאמר אמן:

והנחיתה מור חיל סבל
ספלה על סקל.

מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב ומשה
ואהרן ודוד ושלמה. וקר-הקהלות

הקדושות והטהורות הוא יברך את כל-
הקהל הקדוש הדר. גדולים וקטנים הם
ובניהם ונשיהם ותלמידיהם וכל-אשר להם.
מלכא דעלמא הוא יברך ותכוז. ויזכה ותכוז.
וישמע בקל צלותכוז. תתפרקין ותשתזבון
מכל-צרה ועקתא. ויהי ממרא דני בסעדכם ויגן
בעדכם ויפרש שכת שלזמו עליכם וישע ביניכם
אהבה ואהנה שלום ורעות. ויסלק שנאת
הגם מביניכם וישבור עול גלות הגזים מעל
צואריכם ויקיים בכם מקרא שפתוב וי אלחי
אבותיכם יוסף עליכם בכם אלף פעמים
ויברך אתכם באשר דבר לכם (כסכס ססוכס
ווסקי. אין סכס ססוכס איניארי. וכתבתנו האל בספר
תיים טובים) ובן יהו רצון ונאמר אמן:

מי רחן חסרי (סי עופס אין לאס זמיווס) אי דיספואיס רחין.
ואונורים חסרי לנעלה בזנירות ואחיכ אונורים.

ברוך וי אשר נתן מנוחה לעמו ישראל ככל
אשר דבר לא נפל דבר אחד מפל
דברו המזב אשר דבר ביד משה עבדו:
יהו יהוה אלחינו עמנו באשר היה עם

אבותינו אל ועזבנו ואל ומשנו להטות לבבנו
אליו ללקח בקל-דרכיו ולשמור מצותיו
וחקיו ומשפטיו אשר את אבותינו ויהיו
דברי אלה אשר התחננתי לפני יי קדשים
אל יי אלהינו יומם ולילה לעשות משפט
עבדו ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו:
למען דעת כל-עמי הארץ כי יי הוא האלים
אין עוד: לא ומש ספר התורה הזה מפיך
והגית בו יומם ולילה למען תשמור לעשות
בקל-הכתוב בו פי או תצליח את דרכיך
ואז תשכיל:

הלא צייתך חוק ואמץ אל מערץ ואל תתח
פי עמך יי אלהיך בכל אשר תלך:

וי דמי חיל חזן דום לחים.
ולוור סחזן שני פעמים.

ימלך יי לעולם אלהיך ציון לדר נדר הללויה:
מזמור לדוד הבו ליי בני אלים הבו ליי כבוד
ועו: הבו ליי כבוד שמו השתחוו ליי
בהדרת קודש: קול יי על המים אל הכבוד

הרעים יי על מים רבים: קול יי בפח קול יי
בהדר: קול יי שובר ארוזים וישפר יי את
ארצי הלבנון: וירקודם כמו עגל לבנון ושריון
כמו בן ראמים: קול יי הצב להבות אש:
קול יי יחיל מדבר יחיל יי מדבר קדש: קול
יי יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו בלו
אמר כבוד: יי למפול ישב וישב יי מלך
לעולם: יי עז לעמו יתן יי יברך את עמו
בשלוש:

וי פורנה חיל ספר סורה אל היכל חי דחין.
ומחזירין סיים להיכל ולוונרים.

שובה למעונך. ושבון בבית מאונך. כי כל-
פה וכל-לשון יתנוהוד והדר למלכותך:

ובגדה יאמר שובה יי רבבות אלפי ישראל:
השיבנו יי אלהיך ונשובה תדש ומינו
בקרדם:

וי דמי חיל חזן מדינו קדיש.
ולוור סחזן חלי קדיש.

מוסף לשבת

אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו. אלהי
אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל
הגדול הגבור והנורא אל עליון גומל חסדים
טובים. קונה הכל וזוכר חסדי אבות ומביא
גואל לבני בניהם למען שמו באהבה:

(כסבה מסוכה) וקרנו לחיים. סלק חפץ בחיים. כתבנו בספר
חיים. למענה אלהים חיים. נאל תי G

מלך עוזר ומושיע ומגן. ברוך אתה יי מן
אברהם:

אתה גבור לעולם אדני מתיה מתים אתה
רב להושיע:

חן חיל חינכיירו.

חן חיל ציראנו

(פקח) מזריד הטל: | (כחורף) משיב הרוח ומזריד הגשם:

מכלכל חיים בחסד מתיה מתים ברחמים
רבים סומך נופלים ורופא חולים
ומתיר אסורים ומקים אמונתו ליושגי עפר מי
כמוף בעל גבורות ומי דומה לך. מלך ממית
ומתיה ומצמיח ישועה:

(כסבה מסוכה) מי כמוך אב הרחמן וזכר יצוריו ברחמים לחיים:

מוסף לשבת

ונאמן אתה להחיות מתים: ברוך אתה יי
מחיה המתים:

חן טורנאנדו לס עמירס רימי חיל חן אכטנס קרוסס

כחזרס אונר סטיין קרוסס זו.

כתר יתנו לך יי אלהינו מלאכים המוני מעלה
עם עמך ישראל קבוצי משה. יחד בקדם

קדשה לך ישלשו בדרך האמור על יד נביאך.

יקרא זה אל זה ואמר: קדוש קדוש קדוש

יי צבאות מלא כל הארץ כבודו: כבודו מלא

עולם ומשרתיו שואלים איה מקום כבודו

להעריצו. לעמתם משבחים ואומרים: ברוך

כבוד יהוה ממקומו: ממקומו הוא יפן ברחמיו

לעמו המתירים שמו ערב ובקר בכל יום

תמיד אומרים פעמים באהבה: שמע ישראל

יי אלהינו יי אחד: הוא אלהינו. הוא אבינו.

הוא מלכנו. הוא מושיענו. הוא יושיענו.

ונגאלנו שנית וישמיענו ברחמיו לעיני כל

חי לאמר. הן גאלתי אתכם אחרית קראשית

להיות לכם לאלהים אני יי אלהיכם: וכדברי

קדושה בתוב לאמר: ומלך יי לעולם אלהיך
 ציון לדור ודור הללויה:
 אתה קדוש ושמה קדוש וקדושים בכל-יום
 יהללוך פלה:

(פי אל מלך גדול וקדוש אתה:)

ברוך אתה יי הא הקדוש (בעיני המלך הקדוש)

אין רחמינותים חסדו אין נבחר די לתפא ליום
 יש חוננים זה במקום לתפא ליום

תפנת שבת רצית למשה ציית על	קרבותיה ציית
הר סיני	פרושיה עם סדורי נסכה
מצות שבת זכור	מענייה לעולם כבוד ונחלו
ושמור. ובו	טועמיה חיים זכו וגם
צייתנו יי אלהינו	האזהבים דבריה גדדה
להקריב פה קרבן	בחרו. אז מפיני נצטוו
מוסף שבת	צווי פעליה פראוי. ותצונו
פראוי:	יי אלהינו להקריב פה
	קרבן מוסף שבת פראוי:

לשבת וראש חודש

אתה יצרת עולמך מקדם. פליית מלאכתך
 פיום השביעי בחרת בנו מפל-האמות

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
 שתעלינו בשמחה לארצנו ותפענו
 בגבולנו ושם נעשה לפניך את קרבנות
 חובותינו תמידין בסדרן ומוסגין פה לקבתן.
 את מוסף יום השבת הזה. נעשה ונקריב
 לפניך פאזהבה פמצות רצונך כמו שכתבת
 עלינו בתורתך על ידי משה עבדך פאמור:

לשבת וראש חודש

ורצית בנו מכל-חלשונות וקדשתנו פמצותיה
 וקרבנתנו מלפנו לעבודתך ושמה הגדול
 והקדוש עלינו קראת. ותמן לנו יי אלהינו
 פאזהבה שבתות למנוחה וראשי חדשים
 לכפרה. ולפי שחטאנו לפניך יי אלהינו
 ואלהי אבותינו. הרבה עירנו ושם מקדשנו
 ונלה וקרנו ונפל פבוד מבית חינו ואין אנו
 יכולין להקריב לפניך קרבן ולא כהן שיכפר
 בעדנו:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו.
 שתעלינו בשמחה לארצנו ותפענו בגבולנו

וביום השבת שני כבשים בני שנה תמימים
ושני עשורים סלת מנחה בלילה בשמן
ונסכו: עלת שבת בשבתו על עלת התמיד
ונסכה:

ושמחו במלכותך שומרי שבת וקראי ענג
עם מקדשי שביעי בקדם ישבעו
ויתענגו מטובך והשביעי רצית בו וקדשתו
תמדת ימים אותו קראת זכר למעשה
בראשית:

לשבת וראש חודש

ושם נעשה לפניה את קרבנות חובותינו.
תמידין בסדרן ומוספין בהלכתן: את מוספי
יום השבת הזה ויום ראש החודש הזה. נעשה
ונקריב לפניה באהבה במצורת רצונה כמו
שכתבת עלינו בתורתך על ידי משה עבדך
באמור:

וביום השבת שני כבשים בני שנה תמימים
ושני עשורים סלת מנחה בלילה בשמן
ונסכו: עלת שבת בשבתו על עלת התמיד
ונסכה:

אלהינו ואלהי אבותינו רצה נא במנוחתנו
קדשנו במצותיך שים חלקנו בתורתך
שבענו מטובך שמח נפשנו בלישועתך. ומדור
לבנו לעבדך באמת והגחילנו יי אלהינו
באהבה וברצון שבת קדשה. וינחו בו כל
ישראל מקדשי שמה: ברוך אתה יי מקדש
השבת:

לשבת וראש חודש

ובראשי חדשיכם תקריבו עליה ליי פרים בני
בקר שנים ואיל אחד כבשים בני
שנה שבעה תמימים: ומנחתם ונספיהם
במדבר שלשה עשורונים לפר ושני עשורונים
לאיל ועשרון לכבש ויון בנסכו ושעיר לכפר
ושני תמידין בהלכתן:

אלהינו ואלהי אבותינו חדש עלינו את החדש
הזה למזבח ולברכה. לששון
ולשמחה. לישועה ולנחמה. לפרנסה
ולכלכלה. למחילת חטא. ולסליחת עון.
וידי החדש הזה סוף וקץ לכל צרותינו.

רצה יי אלזינו בעמק ישראל ולתפלתם
שעה. והישב את העבודה לדביר ביתך
ואשי ישראל ותפלתם מהרה באהבה תקבל
ברצון ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך:

לשבת וראש חודש

תחלה וראש לפדיון נפשנו. כי בעמק ישראל
מכל האמות בחרת וחקי ראשי חדשים להם
קבעת:

ישמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי ענג
עם מקדשי שביעי בלם ישבעו ויתענגו
משובך והשביעי רצית בו וקדשתו המדת
ימים אותו קראת:

אלזינו ואלחי אבותינו רצה נא במנוחתנו
קדשנו במצותך שים חלקנו בתורתך.
שבענו משובך. שמח נפשנו בישועתך. וטהר
לבנו לעבדך באמת. והנחילנו יהוה אלזינו
באהבה וברצון שבת קדשה ונחמו בו כל
ישראל מקדשי שמך: ברוך אתה יי מקדש
השבת וישראל וראשי חדשים: רצה

ואתה ברחמך הרבים תחפז בננו ותרצנו.
ותחזיקה עינינו בשובך לציון ברחמים:
ברוך אתה יי המחזיר שבינתו לציון:

סודים דרבנן.

סודים אנהנו לך שאפה
הוא יהוה אלהינו

ואלחי אבותינו. אלהי כל
בשר. יוצרנו יוצר
באשית ברכות והודאות
לשקך הגדול והקדוש.
על שהחייטנו וקיסטנו.
בנותתנו ותקנינו. ומאסף
גלוימנו לחצרות קדשך.
לשסוד חמך. ונעשות
רצונך וקדשך בלבב
שלם על שאנו סודים קד.
ברוך אל ההודאות:

סודים אנהנו לך שאפה
הוא יי אלזינו
ואלחי אבותינו לעולם
נעד. צורנו צור חיינו
ומגן ישענו אתה הוא
לדור ודור נודה לך
ונספר תהלתך. על
חיינו המסורים בקדך
ועל נשמותינו הפקודות
לך ועל נפוש שבכל יום
עמנו ועל נפלאותיך
וטובותיך שבכל עת ערב
ובקר וצהרים הטוב כי

לא כלו רחמך והמרתם כי לא תמו חסדיך
כי מעולם קיינו לך:

לפי טעם חנוכה רחוק.
כטעם חנוכה אומרים.

על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל
התשועות ועל הנפלאות ועל הנחמות
שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה:
בימי מתתיה בן יוחנן כהן גדול חשמונאי
ובניו. כשעמדה עליהם מלכות יון
הרשעה על עמך ישראל לשבחם מתורתך
ויהעבירם מחקי רצונך. ואתה ברחמיך
הרבים עמדת להם בעת צרתם. רבת את
ריבם. דנת את דינם. נקמת את נקמתם.
מסרת גבורים ביד חלשים. ורבים ביד
מעטים. ורשעים ביד צדיקים. וטמאים ביד
טהורים. וזדים ביד עוסקי תורתך. ויהי עשית
שם גדול וקדוש בעזמך. וילעמך ישראל
עשית תשועה גדולה ופרקן כהיום הזה.
ואחר כך באו בניך לדביר ביתך ופנו את
היכלך וטהרו את מקדשך והדליקו נרות
בחצרות קדשך וקבעו שמורה ימים אלו
בהאל ובהודאה ועשית עמכם נסים ונפלאות
ונודה לשמך הגדול טקה:

ועל קלם ותברך ותרוםם ותגשא קסיד שמך סלקני
לעולם ועד: וכל החיים יודוך סלה:

(משנה סטובה) וכתוב לחיים טובים כל גני ברייתך:

ויהללו ויברכו את שמך הגדול באמת לעולם
כי טוב. האל ישועתנו ועזרתנו סלה האל
הטוב: ברוך אתה יי הטוב שמך ויהי נאה
להודות:

אלהינו ואלהי אבותינו בברכה
המשלשת בתורה הבתובה על ידי

משה עבדך האמורה מפי אהרן ובניו כהנים.

עם קדושה כאמור: וברכה יהיה וישמרה:

יאר יהיה פניו אליך ויחנה: ישא יהיה פניו

אליך וישם לך שלום: ושמו את שמי על

בני ישראל ואני אברכם:

שים שלום טובה וברכה חיים חן וחסד

ורחמים עלינו ועל כל ישראל עמך

וברכנו אבינו בקנו יחד באור פניך כי באור

פניך נתת לנו יי אלהינו תורה וחיים. אהבה

וחסד צדקה ורחמים ברכה ושלום וטוב

בעיניך לברכנו ולברך את כל עמך ישראל

ברוב עז ושלום:

(כס"ס) וקספר חיים ברקה ושלום ופרנסה טובה וישועה
ונחמה ונזירות טובות נזכר ונקטב לפניך אנהנו
וקל-עפד ישראל לחיים טובים ולשלום:

ברוך אתה יי המברך את עמו ישראל
בשלום אמן:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה
צורי וגואלי:

אלחי נצור לשוני מרע ושפתותי מדבר
מרמה ולמקללי נפשי תדום. ונפשי
כעפר לכל תהיה. פתח לבי בתורתך. ואחרי
מצותיך תרדוף נפשי. וכל-הקמים עלי דרעה
מהרה הפך עצתם וקלקל מחשבותם. עשה
למען שמך. עשה למען ימנך. עשה למען
תורתך. עשה למען קדשך. למען יחלצון
ידידך. הושיעה ומנך בעניי: יהוה לרצון
אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי:

עשה שלום במדומיו הוא ברחמיו ועשה
שלום עלינו ועל כל-ישראל ואמרו אמן:

חיל חן רחי קדים מסקבל. וזוהר חן קדים מסקבל.

אין כאלהינו אין באדוננו אין כמלפנו אין
כמושיענו: מי כאלהינו מי באדוננו מי
כמלפנו מי כמושיענו: נודה לאלהינו נודה
לאדוננו נודה למלפנו נודה למושיענו: ברוך
אלהינו ברוך אדוננו ברוך מלפנו ברוך
מושיענו אתה הוא אלהינו אתה הוא אדוננו
אתה הוא מלפנו אתה הוא מושיענו: אתה
תושיענו אתה תקום תרחם ציון פי ער
להננה פי בא מועד:

חיי דחייניים חקי פטוס סקטורם.
ש' חונרים כחן פטוס סקטורם.

רבי הנניא בן עקשיא אומר רצה הקדוש
ברוך הוא לזכות את ישראל לפיכך
הקדיש להם תורה ומצות שנאמר יהוה חסיד
למען צדקו וגדיל תורה וגואל:

כל-ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר
ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ
נצר מפעי מעשה ידי להתפאר: אמר רבי
יהודה אשרי מי ישעמלו בתורה. ועשה נחת
רח ליוצרו גדל בשם טוב ונפטר בשם טוב

מן העולם. ועליו אמר שלמה בְּחֶמְתוֹ מוֹב
שם משמן טוב ויום המות מיֹם הַגְּלוּדִי: למוד
תורה הרבה. ויתנו לך שֶׁכֶר הַרְבֵּה. ודע
שְׂמֵתוֹן שֶׁבָרֵן שֶׁל צַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא:

אי דחי ליל חזן קריש דרבנן אי דיספוחים דחי.
ולונוי חזון קריש דרבנן וחחיכ.

בָּרְכוּ אֶת יְהוָה הַמְּבֹרָךְ:

אי דיספוחין קון כח אלעס.
ועונין בקול רס.

ברוך יי המבורך לעולם ועד:

עלינו לשבח לארץ הפל. לתת גדלה ליוצר
בראשית שפא עשנו פגוי הארצות
ולא שִׁמְנוּ כַּמְשַׁפְחוֹת הָאֲדָמָה. שפא שם
חלקנו פהם וגודלנו בכל המזנים. ואנחנו
משתחוים לפני מלך המלכים הקדוש
ברוך הוא. שהוא נוטה שמים ויוסר ארץ
ומושב יקרו בשמים ו ממעל ושבנת עזו
בגבהי מדומים הוא אלהינו ואין עוד אחר.
אמת מלפני ואפס זולתו. בכתוב בתורה.
וידעת היום והשבת אל לבבך כי יי הוא
האלהים בשמים ו ממעל ועל הארץ מתחת
אין עוד:

על בן נקודה לך יי אלהינו לראות מהרה
בתפארת עזך להעביר גדולים מן הארץ
והאלילים פרות ופרתו לתמן עולם במלכות
שדי וכל בני בשר יקראו בשמך להפנות
אלך כל רשעי ארץ יכירו וידעו כל יושבי
תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל
ישון. לפניך יי אלהינו יכרעו ויפלו וקבד
שמך יקר ויתנו ויקבלו בלם את עול מלכותך
ותמרוך עליהם מהרה לעולם ועד. כי
המלכות שלך היא ולעולמי עד תמלוך
בקבוד. בכתוב בתורתך יי ימרוך לעולם
ועד: והנה יי למלך על כל הארץ ביום ההוא
יהיה יי אחר ושמו אחר:

ארון עולם וכי סי עופה אין ללס בקסופ.
ארון עולם וכי. תמצא אצל בקשות

קולנו סלני דיל גים סכנסה דחי איקעו.
כסיולא נכים סכנסה יחנר זכ.

יי נחני בצדקתך למען שורדי הישר לפני
הרבה: ויעקב הרף לדרך ויפגעו בו
מלאכי אלהים: ויאמר יעקב באשר ראם
מתנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא
מחנים:

תקון פורים

סך שנה זכור חנניק די וויל עני רחין מי כנוך. חי חי
 רחייניטיק דיספואיט דילט עמידה.
 כסנח זכור קדס מלייל עני אומרים מי כנוך. ויח אחר קדיש סתקבל.
 מי כמאף. ואין כמאף. מי דומה לה. ואין דומה
 לה: ארון חסדך כל יחדל. אמתך מבצר
 עז ומגדל. כי הית מעוז גדל ומעוז לאביון
 בעי לוי: בימי הרפי מקדמוני. כי דבר רוח
 יי ותיזם אם גרשוני עוני. הדוי לי ואני לוי:
 גמלני מאז טובות. גלויות ידועות לקבבות.
 נב אב יהיו הצרות קרובות. אשרי כל-חוכי
 לו: דמי מתקוממי אזה. ונגלי ארים בדבר
 כל-חוזקה. הנה אלהינו זה. קיינו לו: היום
 אביעה. זידות. היו מני קדם עתידות. גפלא
 כם המבין צפוני סודות. יצרי מבטן לעבד
 לו: ויהי בימי אהשורוש. מלך היקם על
 כברוש. נשא ורם על כל-קצין וראש. ויהיה
 הניה לו: זמן בשנת שלש למלכותו. להראות
 לכל-עבדיו תבונתו. ואבני גזר מתנוססות
 על אדמרו. ועפרות זקב לו: חלק לכל-בני
 שושן נתן. והקדיש קרואו כהתן. בחצר

תקון פורים

גנת ביתן. אזה למושב לו: מעם עשות
 רצון כל-איש ויצרו. ואין אונם לאיש יין
 עברו. ולתת לכל-שואל די מחסורו. אשר
 יחסר לו: יחד אוספו כל-הגדרשים. גם
 ושתה המלכה עשתה משתה נשים. ומשתה
 הנשים באנשים. שבעת ימים יספרו לו:
 בטוב לב המלך בנין. אמר להביא לפני את
 יפת העין. ותמאן בדברו לאמר אין. העזה
 פניה ותאמר לו: לקרובים אליו היושבים
 עליכן. שאלו יעצוהו ממוכן. הוא תקן לפר ענות
 מוכן. לבו יקבץ-און לו: מועצותיו בדת
 נתונות. היו לעמי רפואות צפונות. כי לפלא
 אנרות ראשונות. גם פלטה לא היתה לו:
 נועץ לקרוא לכל-דמוניו. להביא כל-יפת
 תואר לפניו. והנערה אשר תיטב בעיניו.
 מהור ימהרנה לו: סנסן לאיר האיר ונרת.
 ישיש בגבור לרוץ ארה. טרם מכה ציץ
 רפואה פרה. כי הפלא יהיה חסיד לו: עמו
 נאמנה ודסה תמה. היא אסתר בת דודו
 ברה כחמה. ובמות אביה ואמה. לקחה

מִרְדְּכֵי לֹא: פִּגְעָה חֵן וּמִלֵּךְ וְהַלּוֹם. וּמִלֵּקַח
 אֶסְמֵךְ אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ גִּזְרַת יְהוֹלֹם. וּמִרְדְּכֵי
 צִנְהָ לָהּ לִכְי לְשִׁרְוֹם. כִּי הוּא אֲדִנְיָ וְהוֹשִׁיטֵחִי
 לֹא: צִדֵּק לְבִשָּׁה בְּמַמְלַכְתָּהּ. לֹא הַיְיָדָה
 אֶסְמֵךְ עֲמָה וּמוֹלֵךְ תָּהּ. וְהַמֶּלֶךְ אֶהְיֶה וְרַב
 תִּפְאָרְתָּהּ. כִּי מִי הָיְתָה לֹא: קָשָׁב רַב קָשָׁב
 צָרוּר הַמּוֹר. מִסְרִיטֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּבוּעִים לְשִׁמּוֹר.
 וְהַגֵּם הוֹשִׁבִים עַל הַמֶּלֶךְ לְאֹמֵר הִבֵּה נִתְחַכְמָה
 לֹא: רַחֲשֵׁה אֶסְמֵךְ לְמֶלֶךְ בְּאֹמְרֵי שִׁפְרָה. בְּשֵׁם
 מִרְדְּכֵי וְנִקְתַּב בְּסִפְרָה. בְּקִשׁ וְנִמְצָא לִפְנֵי צְבִי
 עוֹפֵר. כִּי בּוֹל הָרִים יִשְׂאוּ לֹא: שְׁעִידָם נִתְלוּ
 עַל הַעֵץ. כִּי שָׁמַע מִרְדְּכֵי לְשׁוֹנֵם בְּהוֹעֵץ.
 נִשְׁקָה לְמֶלֶךְ סֵם הַמּוֹת רוֹעֵץ. אִילֵי יִפְתָּה
 וְנִבְלָה לֹא: תִּשְׁוֶעָה זֹאת צְפוּנָה לְדוֹר אַחֲרוֹן.
 נִכְתְּבָה עַל סֵפֶר הַזְכָּרוֹן. לְהִזִּית לֹא מִן הַמֶּלֶךְ
 תִּגְמוּל וְיִתְרוֹן. כִּי פוֹעֵל אֲדָם יִשְׁלֵם לֹא:
 אַחַר כָּל־אֵלֶּה הַדְּבָרִים. אַחֲשׂוֹרוּשׁ אֶת הַמֶּן
 הָרִים. וְיִנְשְׂאֵהוּ מַעַד כָּל הַשָּׂרִים.
 וְתוֹעֲפוֹת הָרִים לֹא: נִמְנַע מִרְדְּכֵי מִסְגּוֹר לְרִשְׁעֵה.
 נִין עֲמִלֵּךְ אֲשֶׁר מִבְּמֵן פִּשְׁעֵה. וְזֶה הוֹסִיף עַל

תִּפְאָרְתָּהּ פִּשְׁעֵה. לֹא יֶאֱכֹה יְיָ סְלוֹחַ לֹא: יוֹם
 בְּרַעַי לֹא כָל־עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ. וּמִרְדְּכֵי בְּתוֹמֵה
 הוֹלֵךְ. בְּקִשׁ לְחַרְחֹר רִיב עַל עַם דָּל וְהִלֵּךְ.
 עוֹבֵר וּמִתְעַבֵּר עַל רִיב לֹא לֹא: יַעֲזֵן תַּחֲבִילֹת
 כְּשֹׁפִים בְּצִדּוֹ. וַיְבִיז בְּעֵינָיו בְּנֵאֻן חֲמִדּוֹ.
 לְשִׁלּוֹחַ יָד בְּמִרְדְּכֵי לְבִדּוֹ. כִּי לְדָבָר יִחְבַּל
 לֹא: הַרְבֵּה בְּסֵף וּוְהֵב לְכִרֵי חוֹק. וַיֹּאמֶר
 בְּלִבּוֹ זֶה עַת לְשִׁחּוֹק. וַיָּבֵא עֲצוֹת מְרַחֵק.
 לְרִשְׁתֵּי מִשְׁבָּנוֹת לֹא לֹא: וַיִּפֹּל פּוֹר וַיְדוּ בַּגּוֹרֵל
 הַדָּה. וַיֵּרָא כִּי בְּאֲדָר מֵת אָבִי הַתְּעִידָה. וְלֹא
 זָכַר כִּי הוּא עַת הַלִּידָה. תְּכַלִּי יוֹלְדָה יִבְאֵה
 לֹא: דוֹב אֹרֵב יַעֲצוּדָהוּ רְעִיוֹנֵי. וַיִּשְׂאֵל שְׂאֵלָה
 מֵאֲדוּנֵי. וְגַם הוּא שְׁנֵי אֲרִיזוֹת שְׁנֵי. וּמִתְלַעֲוֹת
 לְבִיָּא לֹא: הֵן עִם אַחֲזֹר נְזוּרֵי. וְדִתִּיהֶם שׁוֹנוֹת
 וְדִתָּהּ כֹּל יִגְצוּרֵי. רִיחַ וְזָרְעֵי וּסוּפְתָהּ יִקְצוּרֵי.
 קָמָה אֵין לֹא: הַיְיָנוּרֵי בְּסֵף לְגִנְיָה יַעַל.
 לְאֶבֶד זֶה הַגּוֹי הַנִּגְעַל. כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר לֹא
 נִשְׁקָ לֹא: לְהִבְיָא לֹא גִנְיָ הַמֶּלֶךְ אוֹסֵף. עֲשֵׂרֵת
 אֲלִפִּים בְּכִרֵי בְּסֵף. וְנִפְשׁ אֶבֶה לְכָל־בֵּית
 אוֹסֵף. פִּעֵם אַחַת וְלֹא אִישְׁנָה לֹא: וַיֹּאמֶר לֹא

המלך יהו לה קניניה. וזאת טבעתי על יד
 ימינה. והעם לעשות בו בטוב בעיניה. ובא
 עד קצו ואין עוזר לו: יצא וסופרי המלך
 נקראו. וכתבו בכל אשר הורהו. ובכל עם
 ועם רעים יצאו. שרי הרקב אשר לו: היה
 דברו נחויץ לאמר. כרם חמד ביום אחר
 לזמור. בשלשה עשר באדר החל וגמור.
 לא אוסיף עוד עבור לו: קרע מרדכי בגדיו
 לפני אל. ויצעק מר על גולת אריאל. הבנים
 אין לישראל. אם יורש אין לו: טרוף מורף
 שאר המוני. מי נתן למשפחה יעקב למוני.
 וישראל לבוזים הלא יי. זו חטאנו לו:
 גערות אסתר הגדידה דבר. שמענו צעקה
 בוענים במדבר. ומרדכי בלבוש שק עבר.
 לא ידענו מה היה לו: בגדים שלחה
 להלבישו. ולא קבל ממרירות נפשו. ותשלח
 להתקן להקרו ולקדשו. לדעה מה יעשה
 לו: רוחו הוציא להתקן ותנה. ופרשת הכסף
 לשני שנה. והפתשגן שלח ועל אסתר צנה.
 לבא אל המלך להתחנן לו: בתשובתה

אמרה להשיבו. דע פי בן מות אשר לא
 יקרא ויבא. לבד מאשר יושיט לו המלך את
 שרביט זהבו. בקרב איש להשתחות לו:
 יקור בשמעו דברי הדסה. ועק אהה פי אין
 מנוסה. ועף יי אשא. פי חטאתי לו: שלח
 לה לאמר אל תדמי. להמלט בית המלך
 מכל לאומי. כי את תאבדי ואילי עמי אחרי
 גמפר באקה תהיה לו: ממקום אחר ישלח
 שרומיו. עושה שלום במרומו. פי לא כלו
 רחמיו. על בן אוהיל לו: ותענהו לה כגוס
 כל-חוכי פדיום. וצומו עלי שלשת ימים
 לילה ויום. ורחמים בקשו מאל נורא ואיום.
 אל תתנו דמי לו: אך נדרש לכל-רב ידרשנו.
 (כ) נקמרו רחמיו לעם וקראנו. ויאמר עוד
 זכור אוברנו. על בן המו מעי לו: לבשה חן
 ביום השלישי ותלך. ותיקר עד מאד בעיני
 המלך. ויבז בכר-אשר הוא מולך. ועל כל-
 אשר יש לו: היפה בנשים נטע נעמן. מה
 שאלתך פי הפל מזומן. ותאמר יבא המלך
 ודמן. אל המשתה אשר עשיתי לו: למחר

קראתם לסוד נכמס. ויצא המן ביזם ההוא
 שמח ונעלם. והוא במלכים יתקלם. ורזונים
 משחק 15: ויבא אהביו וזרש אשתו. ויספר
 להם כבודו וממשלתו. ויגזרה עומדת לעומתו.
 הוי המרבה לא 15: ועצוהו עשות עין גבוהה
 המשים. לתלות עליו קדש קדשים. ולהבינו
 בחפצו מכל-הדרשים. הדרש חכם ובקש 15:
 אלהים עדר צאנו בקר. ותדר שנת המלך
 עד ידו הזקר. בספר הזכרונות והיה
 בקר. ויודע יי את אשר לו: במצאו דבר
 מרדכי מפורש. מה נעשה יקר וגדולה דרש.
 ויאמרו כי לא פורש. מה יעשה 15: גלה
 אוון המן בדרו. מה לעשות באיש אשר
 המלך חפץ ביקרו. ויען וינקש במאמרו. פי
 כסיל מחמה 15: דבר לעדותו בעדני מלכים.
 וללכת לפניו אחד מהנסיכים. ולבו במחשבו
 הולך השכים. ואין נזנה לו: השיבו המלך
 בן דברת: עשה למרדכי היהודי ככל-אשר
 אמרת. בן משפטך אתה חרצת. כמשפט
 הזה יעשה 15: וישב מרדכי אל משמרתו.

ותמן נדחה אל ביתו. וייעדו אהביו וזרש
 אשתו. לבא לנוד 15: זרע ישורון זכרו נבזנו.
 אם יש מרדכי אחד מבניו. אשר החילות
 לנפול לפניו. לא תוכל 15: חקמיו עזרם
 מדברים עמו. וסריסי המלך היהודי
 להקמו. ולא ראה כי יבא יזמו. יי ושחק לו:
 טרם כלות משתה היין. אמר המלך אל יפת
 העין. שאלי כי הכל לנגדה באין. ומבד
 ומתחנן 15: תנתן לי נפשי בשאלתי. ועמי
 אדני המלך בבקשתי. כי נמכרנו לעורר ולא
 מבריתי. מאות לבו נתת 15: כי מה חפצי
 אחר זה הצער. וכלי הקרב שות שתי השער.
 הושא ארנה ביער. וטרף אין לו: לה אמר
 מי הוא זה מכל-אנשי. ואי זה הוא מכל-
 מנרשי. או מי מנושי. אשר מכרתי אתכם
 15: מהרה לענותו המן זה הרע. אשר פרעות
 בגוי צדיק פרע. אוי לרשע רע. כי גמול
 ידיו יעשה 15: נמלא חמה וקם אל גנו.
 ובשובו ראהו נופל על גנו. ונפו שמים עונו.
 וארץ מתקוממה לו: סרים אחד גלה חסאתו.

הן עין עשה למרדכי בביתו. ויצו השלף
 לתלותו. על העץ אשר הבין 15: עמדה
 אסתר לבקש על עמה. להשיב ספרי האף
 והחמה. כי נחם יהוה על מכה עצימה. ושב
 ורפא לו: פתשן תכתב להיות היהודים.
 להרוג בשונאיהם עתידים. כי נפל פחד
 מרדכי על המזרדים. ושלום היה 15: צנה
 מרדכי על עם לא אלמן. מושיע ורב נגיד
 ונאמן. והפקד על בית המן. ועל כדאשר
 יש 15: קדשתי לצוררי מזבח. ואבין לבני
 מטבח. בעון אביהם המרצח. ואזה שמות
 הוגזדים 15: רציתי פרשנתיא דלפון
 אספתא. פורתא אדליא ארדתא פרמשתא.
 אריסי ארדי ונתא. גם קבירה לא היתה לו:
 שולתי שולתי ואריע רע. כי עלה משאל
 אביו נע. וימלט עני משנע. ויתום ואין עוזר
 15: תכתב זאת לדור אחרון. ולבני בנים
 תהיה לזכרון. וכל המזכיר אותה ירוץ. אשרי
 העם שפקה 15:

אכלו רעים שתי ושכרו. וימי הפורים
 בשמחה שמרו. ועם שמחתכם
 האבוינים זכו. ושלחו מנות לאין נכון 15:
 נפי אל מאן נשאני. ובנקביהם העבירוני.
 ולכן בליתי יסרוני. דום ליהוה והתחולל
 לו: יום צאת פרעה אתרי. למרוץ באריה
 עדרי. נצבו פחומה מימי משברי. ויתגעשו
 כי תרה לו: יצא צר אתרי עם קדושו. וישלח
 צור עננו להפרישו. להיות צל על ראשו.
 להציל לו: העבירו ביבשה וצרו החריד.
 בינו ובין רודפו הפריד. ולתחמיות מצולה
 אותם הוריד. חוקקי בפלע משכן לו: ובשוב
 הים לאיתנו. נטבע פרעה וכל המינו. כי
 הים הכבד מרובות גאונו. וירא כי לא יכול
 לו: דהרות אבירים באדירים נפלו. וכעזפרת
 במים רבים צללו. ודורשי יהוה שמו ידללו.
 בנבל עשור זמרו 15: הראנו ידו הנפלאה.
 על שפת הים נוראה. אשרה לוי כי נאה
 נאה. בזמירות נריע לו: הגלים עברו ביבשה.
 ולפניהם אל נערץ בקדשה. אז שוררו שרה

הַדְּשָׁה. מִי כַמְּכָה בְּאֵלִים יי: מִפִּי אֲרִיזוֹת
תְּצַלֵּנוּ בְּשׂוֹרוֹת טוֹבוֹת תִּבְשְׂרֵנוּ. מִצִּיד עֲנִי
מִחֹזֶק מִמֶּנּוּ. וְעֲנֵי וְאֶבְיֹן מִגּוֹזְלוֹ:

אי איסקאפאן איל נשמה טועם עניים וכו'. אי לוס דזיינטיס
דסטואיס די לה ענייה אחאן אה דחיר קדיש יהא שלמא רבא.
ואומרים טועם עניים וכו' בכוף נשמה כל מי. והאומרים אחר
קדיש סתקבל טוהנים לומר אחיז קדיש יהא שלמא רבא.

מִרְבֵּם שֶׁל עֲדוּרֵי גֵיטְעֵיךְ כִּיבֻדְאָטְעֵשׁ תִּי'.

NOTE

Du & a

Piscine

PAP

MEET

HIPPISME - R&CART

DATE: NA

